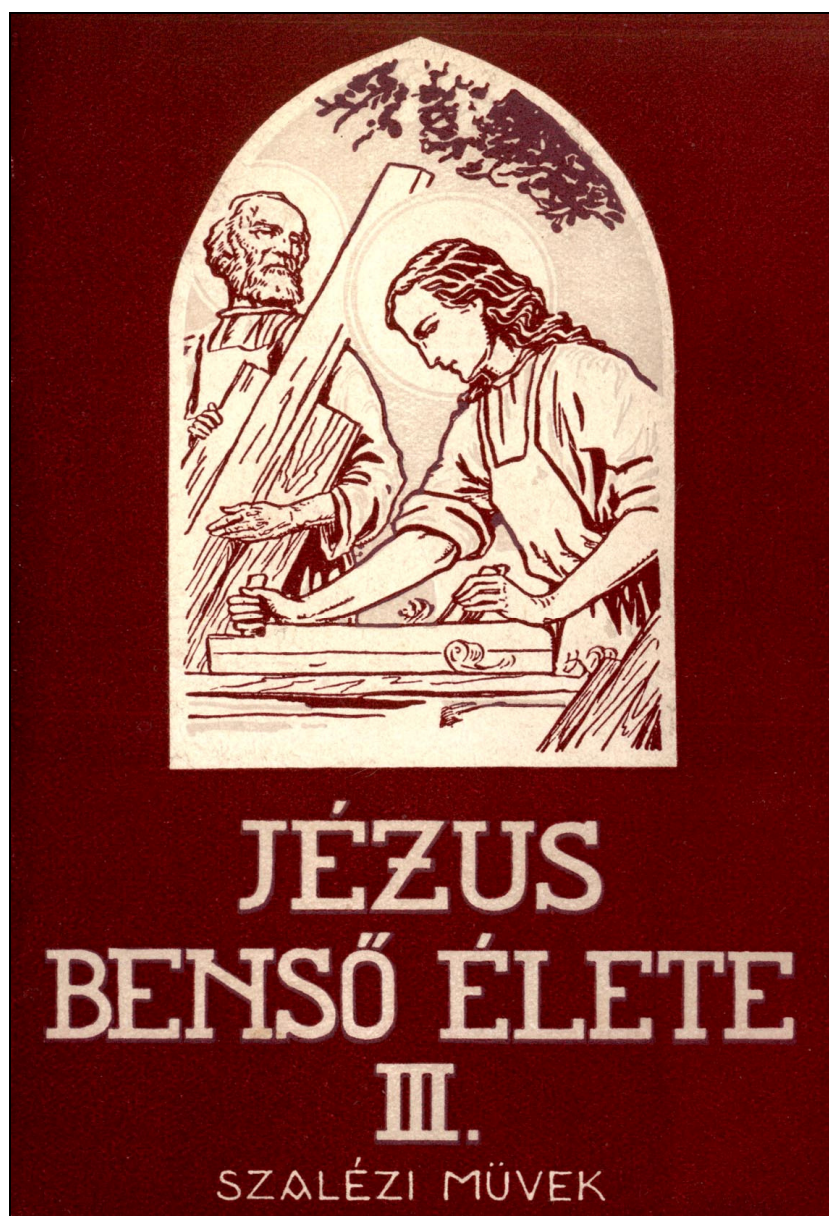

Baij Mária Cecília
Jézus benső élete – III.
Jézus élete Názáretben Szent József haláláig

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bajj Mária Cecília
Jézus benső élete – III.
Jézus élete Názáretben Szent József haláláig

Nihil obstat.
Carolus Szitkey S. S.
censor dioecesanus.

Imprimatur. Nr. 3215/1944.
Vacii, die 2-a Junii 1944.
† Josephus Episcopus Vaciensis.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1944-ben jelent meg a Szalézi Művek kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Nyolcadik rész: Jézus benső élete Názáretbe történt megérkezésétől 12 éves koráig	8
Hálaadás és áldozat	8
A megtestesülés helyén	8
Jézus, Mária és József pihennek és étkeznek	9
Az otthon nyugalma	9
A gyermek Jézus Atyja akaratát választja	10
Mária és József megalázkodása	10
Munka, ima és engedelmesség	11
A gyermek Jézus megmagyarázza szeretett Anyjának és Józsefnek az Atya akaratát	12
A gyermek Jézus pontos engedelmissége	13
Istent hétszer dicsérik napjában	13
A műhelyben	14
Hogyan szenteli meg a gyermek Jézus a munkát	15
Máriánál, szeretett Anyjánál	16
Az étkezés órája	16
Szent üdülés	17
A gyermek Jézus visszavonul imádkozni	17
Mária fájdalma	18
Józseffel	18
Mária és József megáldják a gyermek Jézust	19
Máriával	20
A gyermek Jézus ima közben	22
A gyermek Jézus felszólítja Máriát és Józsefet, hogy közös énekkel dicsőítsék az Atyát ..	23
Az Istent magasztaló ének	23
A közös asztalnál	24
A gyermekek a kis Jézusnál	25
A gyermek Jézus vigasztalja Szent Józsefet	26
A gyermek Jézus első munkája – egy kereszt	26
A gyermek Jézus a kereszttel szeretett Anyjához megy	27
A gyermek Jézus a kereszten	27
A gyermek Jézus vigasztalja szeretett Anyját	28
Vesződéses és buzgó élet	29
Jézus 12 éves lesz	30
Jézus intelme jegyeséhez, Mária Cecíliához	30
Kilencedik rész: A 12 éves Jézus benső élete, amíg a törvénytudók közt tartózkodott a templomban	32
Szent József parancsa	32
A gyermek Jézus beszélgetései	32
A gyermek Jézus tanácskozik mennyei Atyjával	32
Az Atya akarata	33
A gyermek Jézus az igehirdetőkért imádkozik	34
A gyermek Jézus a szülőkért imádkozik	34
Hajnali dicséret	35
Az áldás	36

Az úton.....	37
Jézus megáldja a földeket	39
Az útonmenők megcsodálják a gyermek Jézust	39
A dicsérő ének.....	40
A Szent Család a templomba megy	40
A templomban.....	40
Jézus a tudósok között	42
Hálátlanság.....	42
Sóhajok és könnyek közt töltött éjszaka	43
A gyermek Jézus ismét a templomba megy.....	43
A gyermekek között.....	44
A gyermek Jézust megvetik	44
A tudósokkal	45
A gyermek Jézus alamizsnát keres a szegényekkel	46
Jézus és Mária szenvedései.....	46
A templomban.....	47
Egyesülés az Atyával	47
Újra a tudósok között.....	48
Jézus örül, amikor szeretett Anyját viszontlátja	49
Panasz és válasz	49
Názáret felé	50
Az úton.....	50
A gyermek Jézus áldása	51
Tizedik rész: Az Üdvözítő benső élete 12 éves korától 29 éves koráig.....	52
Kérések és imádások.....	52
Jézus az Atya akarata után tudakozódik	52
Az Atya akarata.....	53
Jézus kinyilatkoztatja Máriának és Józsefnek az Atya akaratát.....	53
A jutalom	54
A szülők kötelességei.....	55
A gyermekek kötelességei	55
Jézus szívének fájdalma.....	56
Az egyszerű asztal.....	56
Mária és József megbeszéli fájdalmukat.....	57
Esti imák	57
Jézus alszik és virraszt	58
Munka közben.....	58
Jézus szeretett Anyja sóvárgását csillapítja	59
Jézus Józsefhez megy	60
Jézus megvizsgálja és megörvendezteteti Szent Józsefet	60
Rendezett élet.....	60
A szükséges eledel hiánya	61
A vevők el vannak ragadtatva az Üdvözítő szépségétől.....	61
A bűnösök az Üdvözítőnél.....	62
Jézus és a jó lélek.....	63
Jézus és Mária vidámsága.....	64
A szomorúak vigasztalója.....	64
Szent József öröme	64
Jézusnál gyorsan telik az idő.....	64
Jézus neve édes	65

Mária apostolsága	65
Jézus és Mária szelídsége.....	66
Szent József – segítőtárs az emberek üdvösségében.....	68
A jól felhasznált idő	68
Szent József műhelyében	69
Az Üdvözítő intelme Mária Cecíliához	70
Tizenegyedik rész: A Megváltó benső élete Szent József betegségének és halálának idején ..	71
József élete végén	71
Az Üdvözítő halála József iránt	71
Jézus előkészíti legszentebb Anyját Szent József betegségére	72
Jézus közli Józseffel közeli halálát	73
Szent József megadása	73
József erősítést nyer	74
Jézus és Mária imádkozás közben	75
József sír.....	75
A Megváltó könnyörgései.....	76
Megnyugvás Isten akaratában.....	76
Dicsőítő ének	77
Hálaadás.....	77
Estebéd.....	78
József megbetegszik.....	79
Jézus és Mária látogatása	79
Szerető segítség.....	80
Létfenntartási gondok	80
Jézus és Mária szenvedései.....	81
Jézus vigasztalja Józsefet.....	81
Szent József szeretete.....	81
Atyai segítség.....	83
Hálaadás és dicsőítő ének	83
A betegápoló Jézus	84
Mária szenvedése és vigasza.....	85
József a haldoklók pátronusa	85
Jézus a mennyei Atyának ajánlja fel József lelkét.....	86
József öröme és felmagasztaltatása.....	86
Szent József áldása.....	87
Szent József halála	87
A halál titka.....	88
Jézus intelme jegyeséhez, Mária Cecíliához.....	89
Tizenkettedik rész: A Megváltó benső élete, József halálától a pusztába vonulásáig, mialatt	
Máriával Názáretben tartózkodott.....	90
Jézus vigasztalja szeretett Anyját.....	90
Mária erényei	90
Az isteni dicshimnuszok	91
A mennyei Atya akarata.....	91
Jézus Anyja kamrájába megy.....	92
Jézus Máriához szól	93
Istent dicsőítő imák	93
Isteni kinyilatkoztatások	94
Az Üdvözítő lelkének buzgósága.....	94
Vezeklés az emberiségért.....	95

A Megváltó és társnője a megváltásban.....	96
Az Üdvözítő elfoglaltsága.....	97
Názáret lakóinak elégedetlensége.....	98
Jézus szívének szelídsége.....	98
Az isteni Atya felszólítja az Üdvözítőt, hogy vonuljon a pusztába.....	98
A Megváltó nemes megalázkodása.....	99
Jézus szól Anyjához.....	99
Dicsőítő ének.....	100
Egyszerű vacsora.....	100
Rövid álom.....	101
Jézus elbúcsúzik szeretett Anyjától.....	101
Jézus figyelmezteti jegyesét, Mária Cecíliát.....	102
Tizenharmadik rész: A Megváltó benső élete megkereszteltetése idején és amíg a pusztában tartózkodott.....	103
A Megváltó kérése Atyjához.....	103
A hosszú út.....	103
Jézus Jánosért imádkozik.....	104
A Megváltó találkozása Jánossal.....	104
Jézus megkeresztelése.....	105
János vágyakozása.....	105
Jézus örömmel megy a pusztába.....	106
Fáradtság és levertség.....	106
Jézus Máriára gondol és vigasztalja őt.....	107
A rettenetes sivatagban.....	107
Jézus mélyen megalázza Magát.....	107
Az állatok között.....	108
A megváltó bűnbánó élete.....	109
Jézus megbeszéli Atyjával apostoli életművét.....	109
Jézus látja művét és az emberek rosszindulatát.....	110
Jézus megpillantja leendő szenvedéseit.....	111
A Megváltó Istent dicsőítő éneke a pusztában.....	112
Az Istenember szenvedései a pusztában.....	113
Jézus követőket kíván.....	114
Jézus egészen az Atyának áldozza Magát küldetéséért.....	115
Jézus nagy éhséget érez.....	115
Közeledik a gonosz!.....	115
Hármas megkísértés.....	115
Hogyan és miért érezte Jézus a kísértést?.....	116
Jézus táplálékot vesz magához.....	117
A Megváltó Atyja iránti hódolata.....	118
A Megváltó visszatér Anyjához.....	118
A Megváltó áldásai.....	118
A templomban.....	119
Jézus figyelmezteti jegyesét, Mária Cecíliát.....	119
Tizennegyedik rész: A Megváltó benső élete, mikor a pusztából visszatért Názáretbe, tanítótevékenységének megkezdéséig.....	120
Jézus Názáret lakóiért imádkozik.....	120
Mária öröme.....	120
Beszélgetések Máriával.....	120
Jézus és Mária táplálékot vesznek magukhoz.....	121

Újabb beszélgetések Máriával	122
Jézus visszavonul a magányba.....	122
Jézust és szeretett Anyját meghívják a kánai menyegzőre	123
A kinyilatkoztatás órája	123
A menyegzői lakoma	124
A csoda órája.....	124
A csoda.....	125
Jézus és Mária elbúcsúznak a lakodalmasoktól	125
Miért nem tette Jézus első csodáját szülővárosában?	126
Dicsőhimnuszok.....	126
Jézus Názáret lakosaiért könyörög az Atyához	126
Jézus és Mária hálát adnak az Atyának.....	126
Az Atya akarata.....	127
Jézus kinyilatkoztatja Anyja előtt az Atya akaratát	128
Jézus vigasztalja Anyját.....	129
Az egyszerű vacsora	130
A Megváltó fájdalma az elválás miatt	130
Jézus egészen az Atyának áldozza Magát.....	131
Búcsú.....	131
A Megváltó üzenete jegyeséhez, Mária Cecíliához	132

Nyolcadik rész: Jézus benső élete Názáretbe történt megérkezésétől 12 éves koráig

Hálaadás és áldozat

Mikor megérkeztünk hazámba, Názáretbe, nem léptünk be rögtön a városba, hanem letérdeltünk. Szeretett Anyámmal és a hűséges Józseffel együtt hálát adtunk Atyám szeretetért, gondoskodásáért, és gondviseléséért, mellyel hosszú és veszedelmes utunk alatt kísért minket. Felajánlottuk Neki utunk minden szenvedését. Bizony nagy szenvedések voltak. Hálát adtunk szerencsés megérkezésünkért. Felajánlottam Atyámnak hálaadásomat testvéreim nevében is, különösen azok nevében, akik elérik az örök üdvösséget és Atyám arra méltatja őket, hogy belépjenek az örök hazába. Hálát adtam Neki, mert segítette őket, majd a kegyelmekért, végtelen irgalmáért és jóságáért is, mellyel őket az üdvösségre vezette. Hálát adtam azért is, hogy eleget tettek s együtt működtek kegyelmével. Ez különös kegyelem, melyet jóságos Atyám nekik ajándékoz. Arra kértem Őt, hogy az öröm fejében, melyet kéréseimre és hálaadásomra érzett, adjon mindegyiknek újabb kegyelmet. Ne fáradjon bele abba, hogy mindig jót tegyen velük; segítse és erősítse őket ezentúl is, kemény és zord életútjukon. Érzékeik és romlott természetük számára valóban ilyen ez az út. Atyám megígérte, hogy így fog cselekedni. Tényleg így is tesz, s ebben fáradhatatlan, különösen az olyanokkal szemben, akik nem élnek vissza kegyelmeivel, és ezzel képessé teszik magukat arra, hogy mindig újabb kegyelmeket, és segítséget nyerjenek Tőle, kegyességének mintegy bizonyítékeként. Újból hálát adtam érte Atyámnak. Mielőtt oda beléptem volna, megáldottam a várost, s kértem Atyámat, hogy Ő is járuljon ehhez hozzá. Ő is adja rá áldását, nagy irgalma szerint. És tényleg így is tett.

A megtestesülés helyén

Mikor bementünk a városba és a kis házhoz értünk, ahol megtestesültem, újból a földre vetettük magunkat, hogy imádjuk Atyámat. Ujjongó szívvel hálálkodtunk Neki, s hálát adtunk azért az ajándékért is, melyet az emberi nem kapott megtestesülésem által. Térdenállva, összetett kezekkel ajánlottam fel újból magamat Atyámnak e szavakkal: **„Lásd szeretett Atyám, leborulok Előtted! Egészen Neked áldozom és ajánlom fel Magamat. Kész vagyok imádatraméltó, szent akaratodat teljesíteni. Felajánlom Magamat Neked az egész emberiség üdvéért. Biztosítalak, hogy csak azért jöttem a világra, hogy teljesítsem akaratodat. Nem azért tértem vissza, hogy megpihenjek, hanem hogy akaratodat teljesítsem. Kész vagyok elszenvedni minden kényelmetlenséget. Szívesen ölelek Magamhoz minden szenvedést, éhséget, szomjúságot, hideget, kínokat, üldözést, megvetést, durvaságot, becsmérlést, gúnyt, lenézést, aggodalmat, fáradalmakat s mindent, amit küldeni akarsz. Mindezt önként, Irántad táplált szeretetből és az emberi nem üdvösségéért akarom elviselni.”** ... Atyám nagyon megörült odaadásomnak, és öröme jeléül így szólt: **„Ez az Én szeretett Fiam, Kiben Nekem kedvem telik!”** E szavakat szeretett Anyám és József is megértették. E szavak kedvességétől rögtön édes elragadtatásba estek. Most arra kértem Atyámat, hogy mert gyönyörködik Bennem, fogadja el azokat a felajánlásokat, melyekkel testvéreim teljesen felajánlják magukat Neki. Adja meg számukra a kegyelmet, hogy ezt olyan lélekkel és állhatatossággal tegyék, ahogy az érdemdús számukra. Különösen arra kértem Őt, sugallja ezt mindazoknak, akik erről nem tudva vagy hanyagságból nem teszik ezt meg. Szeretett Atyám ezt is megígérte Nekem. Ismét hálát adtam Neki s arra kértem Őt, hogy fogadja el felajánlásomat kárpótlásul mindazokért, akik e

tekintetben mulasztást követnek el. Atyám nagy örömmel fogadta el azt, s mindenki vel szemben kiengesztelődött.

Jézus, Mária és József pihennek és étkeznek

Felajánlásom és kéréseim után hálát adtam Atyámnak. Felálltam térdeplő helyzetemből s leültem. Erre szeretett Anyám és József is leültek. Kipihentük magunkat, mert a hosszú, fárasztó út és a kiállott szenvedések után nagyon fáradtak voltunk. Fáradt voltam s hogy felüdüljek, táplálékra volt szükségem. Vártam, hogy Atyám gondoskodjék Rólam, Anyámról és Józsefről; s Ő azonnal megküldte angyalaival a szükséges táplálékot. Mikor kipihentük magunkat, s nagy szeretetben elfogyasztottuk az Atyám által juttatott eledelt, együttesen adtunk hálát jóságos Atyámnak. Amint bevégeztük hálaadásunkat, felajánlottam magasztaló énekeinket minden testvérem nevében s arra kértem Őt, hogy kegyességében adjon mindig annyi táplálékot mindenkinek, amennyi a megélhetéhez szükséges. Ha nagy szükségben vannak, támogassa őket minden téren. Tegye ezt Irántam érzett szeretetből s azért, mert Én hálás vagyok Iránta. S amikor testvéreim a legkevésbé gondolnak erre, akkor halmozza el őket bőkezűen kegyelmével, s jöjjön segítségükre isteni gondviselésével. Főleg azt kértem Tőle, hogy a lelkeket segítse és erősítse isteni megvilágosításával, gyámolításával és segítségével. S ha végső szükségben vannak, s meg vannak fosztva minden erősítéstől, vigasztalja meg, táplálja és erősítse őket. Szerető Atyám mindent megígért Nekem. Láttam, hogy meg is tesz mindent. De ez teljesen az embereken múlik. Sok ember nem törődik a Gondviseléssel, még kevésbé várja vagy kutat utána. Pedig Atyám mindig készen áll arra, hogy megvigasztalja és megerősítse őket. Sokan idegenkednek az isteni erősítéstől, nem törődnek vele, sőt az terhükre van. Többre becsülik a földi eledelt, mint az isteni erősítés édes táplálékát, azaz a lelki vigaszokat, a megvilágosításokat, kegyelmeket és mindazt, ami üdvös a lélek számára, ha az erény és tökéletesség útján halad. Nagy fájdalmat éreztem akkor, amikor testvéreim hanyagságát láttam. Nagyon fájt, hogy ilyen kevésre becsülik Atyám kegyelmét s alig vagy egyáltalán nem törekednek utána. Láttam, hogy mekkora káruk lesz majd belőle. Felajánlottam ezt a fájdalmat is szeretett Atyámnak s arra kértem, könyörüljön rajtuk. Fogadja el mindazt, amit Én hibáik kiengesztelésére tettem. Adjon nekik felajánlásaimért új indításokat és kegyelmeket, hogy felébredjenek lanyhaságukból és hanyagságukból. Szeretett Atyám mindent megígért Nekem, s ez némileg megvigasztalt. Erre ismét hálát adtam Neki s dicsőítettem és magasztaltam végtelen jóságát. Ez nagy gyönyörűséget szerzett Atyámnak, örültem boldogságának s forrón kívántam, hogy ugyanilyen nagy öröme teljék testvéreimben is. Láttam azonban, hogy bennük nemcsak nem telhet kedve, hanem még visszatetszést is keltenek Benne. Ekkor olyan nagy fájdalmat éreztem, hogy az minden vigaszomat megkeserítette. Mikor Atyám látta, hogy mennyire elszomorodtam, akkor még nagyobb kegyelmet és segítséget ígért Nekem testvéreim számára; ezáltal mindent megtesznek majd, hogy cselekedeteikkel Őt kielégítsék, s tetteikkel megörvendeztessék. Atyám számos lelket mutatott Nekem, akik tetszését elnyerik. Ez megvigasztalt Engem, s hálát adtam végtelen jóságáért és irgalmasságáért.

Az otthon nyugalma

Mikor visszatértünk hazánkba, szeretett Anyám és József házában laktunk. Teljes nyugalomban éltünk, nem üldözött senki. Ezért hálát adtam Atyámnak s arra kértem Őt, adjon kegyesen hasonló kegyelmeket mindazoknak, akik Iránta táplált szeretetből üldözést és szenvedéseket viseltek el. Engedje, hogy végül nyugalmat élvezhessenek, hogy e pihenőidőben új szenvedések elviselésére készülhessenek elő, ahányszor majd az Isteni

Fölség ilyet küld rájuk. Atyám szívesen teljesítette kéréseimet. Hálát adtam Neki azok helyett is, akiknek megadja ezt a kegyelmet.

A gyermek Jézus Atyja akaratát választja

Majd megkérdeztem Atyámat, hogy amíg Názáretben tartózkodom, hogyan szolgáljak Neki. Szeretett Atyám nyíltan és nagy szeretettel adta tudomra akaratát. Kívánságát egész Szívemmel felkaroltam. Atyám teljesen meg volt elégedve. Megmutatta, mennyire tetszik Neki, hogy alávetem Magamat s engedelmeskedem szent akaratának. Hálát adtam Neki, hogy tetszését elnyerhettem s ezért arra kértem, hogy fogadja el testvéreim megalázkodását és engedelmességét is. Ezt a legtöbbben tökéletlenül teszik, miértis arra kértem Atyámat, hogy kárpótlásul fogadja el cselekedeteim tökéletességét. Elégedjék meg érdemeimmel s ne nézze az ő érdemtelenségüket. Különösen azt a kegyelmet kértem Tőle, hogy ha testvéreim az Ő akaratát szeretnék teljesíteni, kegyesen adja azt tudtukra. Élénk sugallatokkal vagy szolgálóival, vagy olyan emberekkel tudassa velük akaratát, akik már egyesültek Vele. Egyszersmind adja meg nekik a szükséges kegyelmet, hogy tökéletesen teljesíthessék akaratát. Szeretetteljes, jóságos Atyám mindenben meghallgatta kéréseimet. Hálát adtam Neki nagy szeretetéért és jóságáért, melyet velük szemben tanúsít. Aztán arra kértem, nyilatkoztassa ki Nekem akaratát, szeretett Anyámra s jegyesére, Józsefre vonatkozólag is. Mondja meg, hogyan szolgáljanak Neki s hogyan viselkedjenek Velem szemben együttlétünk ideje alatt. Szeretett Atyám ezt a kérésemet is teljesítette. Már mindent megértettem, mégis előadtam kéréseimet Atyámnak, hogy megmutassam, készséggel megalázkodom Előtte s engedelmeskedem isteni fölségének. Minden cselekedetemben először az Ő akaratát kerestem s csak azután munkálkodtam az Ő nagyobb dicsőségére s testvéreim érdekében, amint azt már Neked annyiszor elmondtam. Mikor tudomra adta akaratát, hálát adtam Neki. Magasztaltam végtelen jóságát és még valamire kértem: ha a Neki különösen kedves lelkek és szolgálói is arra kérik, hogy az alájuk rendelt vagy nekik ajánlott lelkekre vonatkozólag is tudassa velük szent akaratát, akkor világosan nyilatkoztassa azt ki nekik, nehogy megtévesszék ezeket a lelkeket, e mellett úgy szolgálják és tiszteljék Őt, ahogy Ő kívánja. Ezt is megadta Nekem Atyám s Én újból hálát adtam érte mindazok nevében, akik megkapják majd ezeket a kegyelmeket és isteni megvilágosításokat.

Mária és József megalázkodása

Mikor már mindent megbeszéltem Atyámmal, meg akartam magyarázni szeretett Anyámnak és Józsefnek is Atyám akaratát s azt, hogyan viselkedjenek Velem, együttlétünk ideje alatt. Ezért először Anyámat hívtam, azután Józsefet. Közéjük álltam, letérdeltem s együtt imádtuk Atyámat. Ezután felemelkedtem. Mária és József térdenállva maradtak, hogy meghallgassák Atyám utasításait. Megmagyaráztam nekik akaratát, melyet nagy áhítattal és ujjongással fogadtak. Közöltem velük, hogy Atyám azt akarja, hogy amíg újabb parancsot nem ad, együtt éljenek ebben a házban Velem. József haláláig itt marad. Itt fog meghalni szeretett Anyám és az én segítségemmel. Mikor a boldog József ezt meghallotta, olyan vigasztalást s ujjongó örömet érzett, hogy örökönnyekeket hullatott. Méltányos volt, hogy Atyám így vigasztalja meg őt, hiszen annyi szenvedést állott ki az úton, mikor Egyiptomba kellett menekülnünk s mikor onnan visszatérnünk. Ezt ő mind türelmesen viselte el, hogy megmentsen Engem attól a haláltól, melyet az istentelen Heródes ravaszul kieszelt. József igazságos volt. Atyám biztosította őt, hogy Az lesz jelen halálakor, Akinek nagy szorongatások közt mentette meg az életét. Illő volt, hogy Atyám előre megvigasztalja őt. Atyám végtelenül bőkezű s százszorosán fizet már ebben az életben is mindazoknak, akik az Ő nagyobb dicsőségén fáradoznak. Mikor láttam, hogy hálátlan testvéreim nem ismerik el

bőkezűségét, nem emlékeznek meg róla s nem adnak hálát érte, helyettük Én adtam hálát Atyámnak mindnyájuk nevében, különösen azok helyett, akik úgy élik világukat, hogy nem ismerik Őt, s nem gondolnak bőkezűségére. Ez a hálaadás jólesett Atyámnak. Jogosan követeli meg mindenkitől ezt a hálaadást.

Munka, ima és engedelmesség

Azután folytattam közléseimet. Megmagyaráztam, hogy Józsefnek és Anyámnak is kezük munkájával kell megkeresniük azt, ami életünk fenntartásához szükséges. Rendszeresen dolgozzanak, de csak annyit, amennyi a saját és az Én megélhetéséhez szükséges. Nem többet. Utasítást adtam nekik, hogy napjában hétszer mondják el Istent magasztaló imáikat. Bár lelkük állandóan egyesülve volt Istennel, mert egész szívükkel megszakítás nélkül dicsérték és magasztalták Őt, Atyám mégis úgy állapította meg, hogy napjában hétszer végezzük ezt mind a hárman. Szeretett Atyám második üzenete nagy örömmel töltötte el szívüket, különösen szeretett Anyám szívét, aki mindennél jobban szerette az Istent dicsérő imákat. Sohasem tudta eleget dicsérni és magasztalni Teremtőjét. Azt is megmagyaráztam nekik, hogy Atyám akarata az, hogy alávessem Magamat parancsaiknak. Azt kívánja, hogy rendelkezzenek Velem, mert Én engedelmes „fiúk” vagyok. Ebben a pontban alávetették ugyan magukat Atyám akaratának, de nagyon fájt nekik, hogy Én, az Isten Fia, alájuk vagyok rendelve. Azt szerették volna, hogy inkább ők legyenek mindenben alávetve parancsaimnak. De Atyám azt akarta, hogy a vigaszba kis keserűség is vegyüljön. Anyámnak és jegyesének, Józsefnek sohasem volt olyan vigasztalása ebben az életben, amibe ne vegyült volna keserűség vagy szenvedés. Atyám mindig megadta nekik az alkalmat, hogy több érdemet szerezzenek, annál is inkább, mert ők is mindenben alávetették magukat Atyám akaratának, önszántukból választották azt, amit nekik az isteni gondviselés küldött. Én is önként vetettem alá Magamat e tekintetben Atyám akaratának, s kijelenttem, hogy rendeljen alá Máriának és Józsefnek. Atyám örömmel fogadta készséges engedelmességemet. Ezt az igyekezetemet felajánlottam kárpótlásul fivéreim és nővéreim helyett, akik ha arról van szó, hogy alávegyék magukat akaratának, akaratosak, legfőképpen olyan dolgokban, melyek megalázkodást jelentenek számukra. Annál inkább felajánlottam Atyámnak engedelmességemet, engesztelésül a vakmerő és engedetlen gyermekek helyett, akik nem akarnak szüleiknek alárendelve élni. Ugyanakkor ellene szegülnek Atyám parancsainak, Aki pedig nagy szigorral követeli tőlük az engedelmességet. Arra kértem Őt, hogy engedelmességemért s meghódolásomért adjon minden gyermeknek őszinte érzületet, hogy alá tudják vetni magukat szüleiknek s engedelmeskedjenek nekik. Arra is kértem Őt, hogy adja meg az alárendelteknek, feletteseikkel és előljáróikkal szemben a megalázkodás és engedelmesség igazi szellemét, hogy így ezáltal is teljesítsék isteni akaratát és utánozzanak Engem. Én nemcsak mennyei Atyámnak, szeretett Anyámnak és Józsefnek engedelmeskedtem, hanem igazságtalan bírának és bűnös embereknek is. Atyám elfogadta felajánlásaimat és teljesítette kéréseimet. Mindenbe beleegyezett, amit testvéreim lelkük üdve érdekében kértem. Hálát adtam irányunkban tanúsított nagy szeretetéért és jóságáért. Ezt azok helyett a hálátlan emberek helyett tettem, akik nem adnak hálát jótetteiért, hanem visszaélnék azokkal, vagyis nem teljesítik akaratát és elvetik isteni indításait és szent sugallatait. Helyettük ajánlottam fel hálámat és tökéletes engedelmességemet, melyet nemcsak Atyámmal szemben, hanem azokkal szemben is gyakoroltam, akiket Ő éppen fölém rendelt. Most tisztán és világosan láttam mindazokat, akik az engedelmesség és az alázatosság ellen vétenek, s visszaélnék Atyám kegyelmeivel. Rájöttem, hogy ezzel Atyám nemtetszését vonják magukra s nagy fájdalmat éreztem e miatt. Minden vágyam az volt, hogy Atyám akarata teljesüljön s hogy úgy tiszteljék kegyelmeit és kegyességének bizonyítékait, ahogy az Őt megilleti. Nagyon szomorú voltam, hogy testvéreim ennyire hanyagok. Felajánlottam fájdalmamat s

vágyakozásomat kárpótlásul Atyámnak azokért, akik nemtetszését vonják magukra; nem alázkodnak meg Előtte, vagy nem akarnak engedelmeskedni mások akaratának, jöllehet ez kötelességük lenne. Atyám elfogadta felajánlásaimat. Ezzel kiengeszteltem Őt s hajlandó volt megbocsátani nekik. Valahányszor fivéreim és nővéreim a gyermek bizalmával közelednek Hozzá, kész megbocsátani nekik, mert Én már minden bűnükért elégtételt szereztem. Nagyon megvigasztalt, hogy szeretett Atyámat azonnal kibékítették és kielégítették felajánlásaim. Ez nagy fájdalommban megvigasztalt Engem és felbátorított, hogy ismét felajánljam Magamat Atyámnak és új kegyelmeket kérjek testvéreim számára. Ezt már azért is megtettem volna, mert felismertem, hogy ezzel Atyámnak tetsző dolgot cselekszem és gyönyörűséget szerzek Neki.

A gyermek Jézus megmagyarázza szeretett Anyjának és Józsefnek az Atya akaratát

Mikor Atyám tudtomra adta akaratát, hogy milyen életmódot folytassunk kis házunkban Anyámmal és jegyesével, Józseffel, rögtön elmondtam ezt nekik. Anyám már tudott róla, mégis újból közöltem vele Atyám akaratát, hogy szeretett Anyám kedvére legyek. Nagy megelégedésére szolgált, ha Én közöltem vele Isten akaratát. Mikor Mária és József meghallották az isteni végzést, letérdeltek a földre, imádták Isten rendeléseit s hálát adtak Atyámnak, hogy szívük kívánságait teljesítette. Hiszen arra vágyódtak leginkább, hogy társaságomban élhessenek. Anyámmal együtt felajánlottam vágyakozásukat Atyámnak. Arra kértem Őt, öntsön ezután élénk vágyat minden egyes testvérembe, hogy társaságomban élhessenek. Vágyódjanak Utánam, hogy velük legyek minden cselekedetükben, Reám támaszkodhassanak és Én sohase hagyjam el őket. Felajánlottam Magamat Atyámnak, hogy mindig testvéreimmel maradok. És ha elűznek is maguktól, mindig szívesen visszatérek hozzájuk, ha bensőségesen kérnek. Atyám megígérte Nekem, hogy minden emberbe többé-kevésbé beoltja ezt a vágyat, szívük és akaratuk állapota szerint. S csakugyan láttam, jegyesem, hogy sokan megkapják a vágyakozás kegyelmét s ezzel együtt teljesül is kérésük, hogy a társaságomban élhessenek. Ezt minden lélek eléri, aki elszakad a teremtményektől s nem vágyódik a világi dolgok után. Nagy gyönyörűségemet találtam bennük, hiszen Én jobban vágyódtam utánuk, mint ők Utánam. Nagy fájdalmat okozott Nekem, hogy végtelenül sokan nem törődnek Velem s jobban örülnek egy nyomorúságos teremtmény társaságának, mint az Enyémnek. Ezek nem hallgatnak arra a vágyra, melyet Atyám sugall nekik, tehát nem kíváncsiak Utánam, mert szívük a teremtményekhez ragaszkodik s a Velem kapcsolatos vágyakozás nincs hatással rájuk. A teremtménynek akarnak örülni és velük elszórakozni. Engem a teremtmény mögé helyeznek s ezzel nagy igazságtalanságot követnek el Atyámmal szemben. Elutasítják maguktól a vágyat, melyet Ő oltott beléjük; ezáltal nagyon megszegyenítenek Engem s igazságtalanok Velem. Visszatetszenek Nekem s megfosztanak az örömtől, melyet akkor érzek, ha az emberekkel érintkezem. De ugyanakkor önmagukat is megfosztják az egyetlen igazi értéktől. Szívem szeretettől égett teremtményeim iránt, ezért nagyon fájt Nekem, hogy semmi szeretetet sem éreznek Irántam. Még inkább szomorkodtam, mikor azt láttam, hogy Atyámnak mennyire nem tetszik viselkedésük, hiszen Ő azt kívánja, hogy Engem „Fiának” ismerjenek el és szeressenek. Engeszteltem tehát Atyámat: imádkoztam értük s mentegtettem őket. De rosszindulatuk menthetetlen Előtte. Különösen azok számára nincs mentség, akik már ismernek Engem. Ezek sok kegyelmet s isteni megvilágítást kaptak Tőlem, hogy felismerjenek és megszeressenek. Atyám mégis megvigasztalódott kéréseimre s szeretettel és részvétellel nézett mindnyájukra. Ezzel mintegy csillapítani akarta vágyódásomat, hogy láthassam, milyen jóságosan és szeretettel bánik testvéreimmel, s könyörgéseimre kiengesztelődik velük; s mert szeret Engem, elfogadta kéréseimet és felajánlásaimat, melyeket szinte pillanatról-pillanatra terjesztettem Elébe.

Állandóan hálát adtam Neki nagy kegyelmeiért, kegyességéért és könyörületességéért, amelyekkel Irántam táplált szeretetből elhalmozza őket.

A gyermek Jézus pontos engedelmissége

Mikor megtudtam az Atya akaratát és megmagyaráztam azt szeretett Anyámnak és Józsefnek, közösen adtunk hálát. Rögtön hozzáláttam, hogy nagy örömmel meg is valósítsam akaratát és parancsát. Engesztelésül felajánlottam Atyámnak pontos engedelmisségemet és örömemet, azért, mert azok-helyett teljesíthetem szent akaratát, akik ugyanezt szomorúan és rosszkedvűen teszik. Miután kellenül teljesítik akaratát, nem is szereznek örömet Neki. Felajánlásom megvigasztalta Atyámat. Továbbá arra kértem Őt, hogy adjon az Enyémhez hasonló ujjongó örömet testvéreimnek mialatt akaratát teljesítik. Atyám megígérte, hogy megadja ezt nekik, s láttam, hogy nagy szeretettel meg is adja nekik. Aki készségesen követi akaratát, kimondhatatlan szívbeli örömet él át. Nagy gyönyörűségem telt azokban, akikről láttam, hogy szívesen és jó lélekkel teljesítik szeretett Atyám akaratát, örültem, mikor láttam, hogy ezzel örömet szereznek Neki. S ő, milyen hasznuk lesz belőle! ... Nagy jutalom vár rájuk. Az viszont megkeserítette örömemet, hogy nagyon sokan idegenkedéssel s szinte kényszerből teljesítik Atyám akaratát. Még nagyobb fájdalmat éreztem miattuk, mikor láttam, hogy Atyámat ezzel nem elégitik ki. Hiába teljesítik akaratát, mégis elvesztik az érdemet, mert nem szeretetből s nem jószándékkal tették. Atyámnak a szeretet és a jószándék kedvesebb, mint maga a tett, ha az utóbbit nem azzal az érzellemmel cselekedték, ahogy azt Én óhajtom.

Istent hétszer dicsérik napjában

Mikor megtudtam Atyám akaratát, hogyan éljek otthon s hogyan járjak el külső dolgaiban, szeretett Anyám és József közé ültem s magyarázni kezdtem nekik. Elmondtam nekik mindent, amit egyedül vagy Velem együtt kell tenniük. Először arról beszéltem, hogy hétszer napjában össze kell jönnünk, hogy Atyámat dicsérő énekkel magasztaljuk. A fennmaradó időben mindegyikünknek külön kell foglalatzkodnia. A hét imaidő éjféltől kezdődik, folytatódik napkeltekor, a harmadik órában, majd délben, a kilencedik órában, azután vacsérny idején s végül alkonyatkor. Mikor ezt szeretett Anyám és József meghallották, ujjongó szívvel adtak hálát Atyámnak az új imamódot, amellyel Őt dicsérünk kell. A dicsőítő ének régi volt ugyan, hiszen már azelőtt is így imádkoztak, de az időbeosztás s a megállapított imarend egészen új volt. Elkezdtek tehát Velem együtt a megállapított szabály szerint az Atyát magasztalni. Szeretett Anyám és József egészen belemerültek imamódom hallgatásába. El voltak ragadtatva az igyekezettől, lelkeségtől és a kedvességtől, amivel Én az Istent dicsérő énekeket szeretett Atyámnak felajánlottam. Ők este kezdték az Istent dicsérő imákat. Ezek nem tartottak ugyan sokáig, de Anyám és József hosszú időre elragadtatásba estek tőle. Lelkük örült s bensőségesen és tökéletesen egyesült Istennel. Azalatt az idő alatt, amíg Atyámat magasztaltam, tökéletesen elmerültem Benne. A legtökéletesebb örömet és a legmagasabb gyönyörűséget akartam megszerezni Neki, amelyre úgy vágyott s amelyet megérdemelt. Közben azonban testvéreimre is gondoltam. Kényszerítve éreztem Magamat, hogy értük imádkozzam s leedjem számukra Atyám szeretetét és kegyelmét. Ezért egy pillanatot sem mulasztottam el, hogy ne imádkozzam értük s ne érdemeljek ki számukra valamilyen kegyelmet vagy más különleges áldást.

Mikor befejeztem az Istent dicsőítő énekeket, kárpótlásul ajánlottam fel ezeket Atyámnak testvéreim sok-sok mulasztásaiért és hanyagságaiért, amelyeket Isten magasztalása közben elkövetnek. Anyám és József még elragadtatásban voltak s isteni vigasztalásnak örvendtek. Atyám nagyon örült magasztalásomnak, ezért felajánlottam Neki saját örömét és tetszését

kárpótlásul azok helyett, akik nem fordítanak időt erre az imára. Pedig ezáltal nagy érdemeket vesztenek el; Atyámat pedig megfosztják attól az örömtől és gyönyörűségtől, melyet azok szerezhetnek Neki, akik így magasztalják Őt. Felajánlottam Neki csodálatos imámat, mellyel még azok helyett is tökéletesen, teljes szeretettel és figyelemmel imádtam Őt, akik dicsőítése közben szeretetlenek és figyelmetlenek. Arra kértem, fogadja magasztaló énekemet kegyesen, mintegy kárpótlásul, szeretetlen és hálátlan testvéreimért. Ők sohasem gondolnak arra, hogy magasztalják végtelen jóságát és megadják Neki azt a tiszteletet, amely végtelen felségének jár. A jóságos Atya ezt mind elfogadta és kiengesztelődött mindenkivel szemben. Annyira tetszett Neki dicsérő énekem s állhatatos könyörgésem, hogy cserébe ezekért minden kérésemet bőkezűen teljesítette, és pedig nagy szeretettel. De még sokkal többet akartam elérni. Arra kértem, öntse azt a vágyat testvéreimbe is, hogy ugyanabban az órában magasztalhassák Atyámat, melyben Én magasztaltam Őt, Anyámmal és Józseffel együtt. Nagy szeretettel kíváncsozom ezután, hogy legyőzhessenek minden akadályt, melyet önszeretetük és az egészségükért való túlságos aggodás sugall nekik, hogy így akadályozza meg őket ebben a szent cselekedetben. Szeretett Atyám teljesítette kéréseimet. Nyomban láttam, hogy sokan követik majd az isteni sugallatot s találkoznak ebben a szent gyakorlatban. Ez megvigasztalt. Mikor Atyám örömét láttam és azt, hogy ez a kívánságom is teljesedik, még jobban megvigasztalódtam. Hálát adtam érte Atyámnak. Viszont az, hogy nagyon sok testvérem ernyedten, hanyagul és szórakozottan végzi azt a szent gyakorlatot, megkeserítette vigaszomat. Főleg az fájt nagyon, hogy megfosztják Atyámat attól az örömtől, amelyet a teljes figyelemmel, igyekezettel és szeretettel végzett magasztalás szerez Neki. Az is nagyon bántott, hogy testvéreim elvesztik a jutalmat, mert csak a nyelvükkel magasztalják Atyámat, de közben nem figyelnek oda, pedig ez kötelességük lenne. Ezért válnak méltatlanokká a jutalomra. Hiába fáradoznak. Nem szereznek örömet Atyámnak s nem is nyerik el a jutalmat, melyet az kap, aki a köteles tisztelettel, figyelemmel és szeretettel magasztalja Atyámat. Jegyesem, mindent láttam s arra kértem Atyámat, adjon nekik különös segítséget s még nagyobb kegyelmet, hogy ezt a szent gyakorlatot illő figyelemmel végezhessek. Atyám megígérte, hogy teljesíti kéréseimet. S tényleg ilyen esetben mindenkinek mindig különleges segítséget és kegyelmet ad. Sokan használják fel ezeket a kegyelmeket és követik Isten indításait. Az isteni kegyelem előtt kitárják a szívüket. Azonban sokan visszaélnék vele, s ettől még megátalkodottabbak, szórakozottabbak és hanyagabbak lesznek. Nagy fájdalmat éreztem miattuk, viszont a többiek nagyon megvigasztaltak. Egyikért is, másikért is imádkoztam, hogy ezek mind buzgóbbak, figyelmesebbek és gondosabbak legyenek, amazok pedig megtérjenek hanyagságukból, szeretetlenségükből és lanyhaságukból. Ezt olyan módon tettem, hogy Atyám kiengesztelődött a hanyagokkal és lanyhákkal szemben; szorgalmas és igyekvő fivéreimet és nővéreimet pedig még jobban támogatja kegyelmeivel. Mikor minden kegyelmet elnyertem, melyet számukra kértem, megköszöntem ezt Atyámnak; különösen azok helyett, akik elnyerték ezt a nagy kegyelmet, akiket kiválasztott erre a szent gyakorlatra, azonban nem adnak érte hálát s nem ismerik el Atyám rendkívüli kegyelmét, amelyben őket részesítette. Pedig nagy szeretettel s magasztos gondviseléssel választotta ki őket a földi hierarchia angyalaivá, hogy ezután a mennyei kar angyalai legyenek, örökké magasztalniuk kellene Őt, úgy, hogy azt örökön örökké folytathassák.

A műhelyben

Mikor befejeztem felajánlásaimat és kéréseimet s mindent elnyertem Atyámtól, amit testvéreim lelkük üdve érdekében kértem, elvégeztem köteles hálaadásomat. Azután megkértem szeretett Anyámat és Józsefet, hogy mondják meg Nekem, mit tegyek, míg ők a mindennapi kenyérért dolgoznak. Kérésem nagyon megszegyenítette őket. De tudták, hogy

Atyám akarata ez, s ezért nagy készséggel és szeretettel alkalmazkodtak hozzá. Anyám felismerte, hogy jegyese, József, mit szeretne a legjobban, tehát azzal akart kedvében járni, hogy megparancsolta Nekem, menjek Józseffel és segítsék neki ácsmunkájában. Meghajtottam fejemet s rögtön engedelmeskedtem. Szeretett Anyám annyira szerette Józsefet, hogy gyakran megfosztotta magát társaságotól, hogy ezáltal neki örömet szerezzen.

Józseffel mentem dolgozni és amíg olyan korba nem jutottam, amikor már komoly munkát tudtam végezni, kisebb szolgálatokat tettem. A szent ember annyira örült, hogy vele vagyok, hogy örömkönnyeket hullatott. Mivel ismerte Atyám akaratát, rendelkezett Velem s megparancsolta, hogy mit csináljak. Készségesen fogadtam szót. Ha elfáradt, mert már sokat dolgozott, kezemmel gyakran letöröltem verejtékét és nagy szeretettel és részvétellel néztem rá. Ez elegendő volt arra, hogy megkönnyítsem fáradságos munkáját s úgy megerősítettem, hogy az örömtől magán kívül volt. Felajánlottam Atyámnak megaláztatásomat. Részemre nagy megalázás volt ez, mert Isten Fia és a világmindenség „ura” vagyok. Hiszen megaláztattam ebben a szegényes műhelyben és mindenki a szegény ács „fiának” tartott. De örültem a megaláztatásnak és a szegénységnek, melyben élnem kellett. Ezt az örömet is felajánlottam engesztelésül Atyámnak a gőgös emberekért, akik valójában nyomorúságosak és hitványak, de azt akarják, hogy nagyra tartsák őket és erővel tekintélyt akarnak szerezni maguknak. Arra is kértem Atyámat, vigasztalja meg kegyesen minden testvéreimet, akik fáradoznak és elfáradtak, mialatt a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremtik. S mivel ők nem örvendhetnek látható jelenlétemnek, miként József, adja valamiképp tudtukra, hogyan vigasztalódhatnak meg. Atyám megvigasztalja azt az embert, aki felajánlja Neki fáradozását, melyet Iránta táplált szeretetből visel el. Ez a tény maga elegendő arra, hogy az isteni kegyelemmel egyesülve megvigasztalja az elfáradt embert s megkönnyítse erőfeszítését, bármekkora legyen is az. Atyám megígérte Nekem, hogy megteszi ezt. S tényleg meg is teszi, bár testvéreimnek nagyobb része visszaél ezzel a kegyelemmel is, és nem hallgat az isteni sugallatokra. Sokkal többre becsülik a teremtmények részvétét és vigasztalását, mint azt, melyet Teremtőjük maga ad nekik. Sokkal szívesebben fáradoznak és kínlódnak a teremtmények iránt táplált szeretetből és a saját érdekük végett, mint Teremtőjük iránti köteles szeretetből és saját lelkük javáért. Ezek nagyon visszatetszettek Nekem, különösen azért, mert láttam, hogy mekkora értéket veszítenek el. De nagyon megvigasztalódtam akkor, mikor néhány testvéreimet láttam meg, akik csak arra törekedtek, hogy Atyámnak tessenek. Csak azért fáradoznak, hogy az isteni akaratot betöltsék. Jószándékkal tesznek mindent, mert szeretik jó Atyámat. S ez nagyon megvigasztalja és kielégíti őket. Atyám kegyelme oly nagy segítség számukra, hogy minden terhük könnyebb lesz, s fáradozásaik közt is elégedettek és vigaszt éreznek. Mindnyájukért hálát adtam Atyámnak és még nagyobb kegyelmet kértem számukra. A többiek számára pedig több világosságért esedeztem, hogy felismerjék a jót, amit hanyagságukkal elvesztenek.

Hogyan szenteli meg a gyermek Jézus a munkát

Mialatt munka közben Józseffel beszélgettem, Atyámmal is érintkeztem és testvéreim számára mindazt kiesdtem Tőle, amiről tudtam, hogy örök üdvösségükre van. Kezem munkája nem akadályozott meg abban, hogy megszakítás nélkül érintkezzem Atyámmal. Azt is kértem Tőle, hogy adjon hasonló kegyelmet mindenkinek. Testvéreim természetesen nem érintkezhetnek Vele állandóan, mint ahogy Én tehettem, akiben az Istenség egyesült az emberrel, mégis azt akartam, hogy mindnyájan oly módon érintkezhessenek isteni Atyámmal, amennyire lelkileg arra képesek és számukra az a legkönnyebb. Atyám mindent lát és hall. Az embernek nem kell szavakat kimondania. Atyám behatol a szív titkaiba s a legtitkosabb gondolatokba. Ezért azt kívántam, hogy minden testvérem teljesen az Atyámmal való

érintkezéssel törődjenek. Lelkükben és szívükben mindig ott legyen Atyám, szinte megszakítás nélkül örök üdvösségükről tanácskozzanak Vele, ahogyan azt én tettem. Atyám nagyon megvigasztalt. Megígérte, hogy teljesíti kéréseimet. Természetesen hamar megkeseredett vigasztalásom, mikor láttam azt, hogy testvéreim milyen tökéletlenül és kelletlenül tesznek eleget e nagy kegyelemnek. Hagyják, hogy a külső munkák annyira betöltsék lelküket, hogy nem is gondolnak arra, amit pedig szívükön kellene viselniök, hiszen főleg ettől függ lelki hasznuk és jövőjük. Mert ha Atyám azt látja, hogy gondolnak Reá és tanácskozni vágnak Vele, akkor Ő is szeretetteljesebben néz reájuk, elbeszélget velük, sőt kedvükben jár. S akkor szívesen teljesíti kéréseiket is. Nagyon örültem, mikor sok testvéreimet láttam, akik ezt szakadatlanul gyakorolják. Ezért hálát adtam Atyámnak. Akik pedig e téren mulasztást követnek el, azokért igazi, nagy vágyamat ajánlottam fel. Hiszen azt akartam, hogy mindenki szünet nélkül ebben az áhítat-gyakorlatban éljen.

Máriánál, szeretett Anyjánál

Mikor megvigasztaltam Józsefet, engedélyt kértem tőle, hogy szeretett Anyámat újra felkereshessem. Ő már nagyon vágyódott Utánam. Én is nagyon vágytam arra, hogy beszélgethessek vele. Hiszen Anyám az egész világnál drágább volt számomra. Végtelenül szerettem Őt rendkívüli erőnyeiért. A nagy szeretet, melyet iránta, mint igazi Édesanyám iránt éreztem, arra ösztönzött, hogy gyakran menjek hozzá. Nem bírtam ki, hogy soká legyek tőle távol. Amint mondtam neked, gyakran mentem hozzá, hogy lássam őt. Ilyenkor mindig bensőséges gyengédséggel köszöntöttem. Mikor szeretett Anyám meglátott, lábam elé borult. Szeretettel öleltem át és felemeltem a földről. Kölcsönös kedveskedésekkel köszöntöttük egymást s kölcsönösen örvendtünk egymás társaságának. Egy ideig isteni Atyám nagyságáról beszélgettünk. Anyám értett ahhoz, hogy Velem ilyen dolgokról beszélgessem, mert ezáltal egyre jobban megvilágosodott. Isten dicsősége és tökéletessége oly nagy és végtelen, hogyha a teremtmény sokat megért és fel is tud fogni Istenről, mégis mindig maradnak sokkal nagyobb felfogni és megérteni való dolgok Felőle. Ekkor arra kértem Atyámat, hogy ha megvonja érezhető jelenlétét azoktól a testvéreimtől, akiket olyan nagyon szeret és akik Őt szeretik, térjen mindjárt vissza hozzájuk, hogy mielőbb megvigasztalhassa őket. Ne engedje, hogy soká maradjanak érezhető jelenléte és isteni vigasztalása nélkül; hogy lelkük annál inkább növekedhessen az Isten utáni vágyódásban és az Iránta táplált szeretetben. Valóban, mentől jobban éhezi és vágyódik utána egy-egy lélek, annál inkább megízleli Őt. Nagyon állhatatosan imádkoztam, mert felismertem testvéreim gyengeségét. Csak rövid ideig bírják ki vigasz nélkül, hacsak Atyám különösképpen nem támogatja őket. Sok lélekkel bánik így Atyám, Aki teljesítette minden kívánságomat. Ezért hálás voltam Neki s testvéreim nevében is hálát adtam. Ez módfelett tetszett Atyámnak, s ezért mindig hajlandó volt kéréseimet teljesíteni.

Az étkezés órája

Miközben szent beszélgetésbe merültem szeretett Anyámmal, elérkezett az étkezés ideje. Anyám egészen egyszerű ételt készített. Behívta Józsefet is. Megparancsolták Nekem, hogy áldjam meg az ételt. Engedelmeskedtem, s mindent kedvesen és vidáman tettem, úgy, hogy pusztán áldásom láttára máris megerősödtek és csak kevés ételt fogyasztottak el. Gyakran estek elragadtatásba, amikor Engem láttak enni. Ez volt étük fűszere, mely rendszerint csak kenyérből állott. De nagyon is gyakran ízlelték meg a kenyérrel azt a kegyelmet, melyet áldásommal kaptak. Mikor elfogyasztottuk az ennivalót, együtt róttuk le hálánkat Atyám előtt, ahogy azt már előbb elmondottam neked. Testvéreim nevében is hálát adtam; különösen azok helyett, akik étkezés után nem emelik lelküket Atyámhoz, hogy Neki hálát adjanak.

Szent üdülés

Mikor befejeztük a közös hálaadást, egy ideig vidáman beszélgettünk. A mennyei Atya fenségéről, a mennyország örömeiről és a kimagasló helyekről szóltunk, melyeket Atyám azok számára készített, akik oda kisebb vagy nagyobb érdemeik révén bejutnak. Azután az Isten tökéletességéről emlékeztünk meg és egyéb mennyei dolgokról is, melyek örömet szereztek Anyám és József lelkének.

Mikor befejeztük a rövid beszélgetést, József visszatért munkájához. Szeretett Anyám visszamaradt, hogy ő is dolgoz után nézzon. E közben felajánlottam Atyámnak szent üdülésünket. Arra kértem Őt, hogy fogadja el azt kárpótlásul azokért a mulasztásokért, melyeket e téren testvéreim elkövetnek, akiknek csak a világi dolgok és e nyomorúságos föld hitványságai szereznek üdülést. Nagy fájdalmat éreztem azok miatt, akik túllépik az üdülés helyes mértékét és sohasem fejezik be a szórakozást a nélkül, hogy meg ne bántanák Atyámat és felebarátaikat. Arra kértem Atyámat, bocsássa meg nekik ezt a nagy bűnt s fogadja el felajánlásomat engesztelésül sértéseikért. Arra is kértem Őt, sugalljon szent gondolatokat szívükbe és lelkükbe, különösen végtelen jóságáról, hatalmáról és nagyságáról, valamint a mennyország dicsőségéről és a jutalomról, mely azokra vár, akik félik és szeretik Őt. Láttam, hogy Atyám nagyon szívesen fogadja felajánlásaimat és kéréseimet. Hajlandó volt megadni Nekem mindazt, amire kértem Őt. Ennek ösztönén örültem s nyomban hálát adtam érte Neki. Az, hogy tüstént megláttam, milyen helytelenül jár el e téren testvéreim legnagyobb része, bizony nagyon megkeserítette örömemet. Nem hallgatnak az isteni sugallatra. Csak a látható dolgok üdítik fel őket. Amint már mondtam, üdülésüket mindig a bűn szennyezi be. Megsértik Atyámat is, embertársaikat is, akiket pedig szeretniök kell s jósággal és szeretettel kell rájuk tekinteniök. Némi vigaszt szerzett Nekem, hogy viszont láttam embereket, akik tényleg azzal töltik az üdülésre szánt időt, hogy megbeszélnek egymással, mi is az Én kívánságom, Atyám megdicsőítésére és saját lelkük javára.

A gyermek Jézus visszavonul imádkozni

Egy ideig szeretett Anyám társaságában szórakoztam, azután visszavonultam. Letérdeltem a földre s ebben az alázatos testtartásban imádkoztam Hozzá. Nagy bensőséggel könyörögtem testvéreim üdvéért. Amikor egyedül imádkoztam, szabad folyást engedtem fájdalomnak. Ilyenkor tűnt legélesebben szemem elé az Atyámat ért sértések tömege. Egyébként láttam minden hanyag testvéreimet. Ezek a kárhozat útját járják. S mert vesztüket nem tudtam megakadályozni, sóhajtoztam és sírtam keménységük és megátalkodottságuk miatt. Felajánlottam szeretett Atyámnak sóhajaimat és könnyeimet s arra kértem Őt, akadályozza meg azt, hogy ennyire megbántsák. Atyám örömmel figyelt Reám s meghallgatta állhatatos kéréseimet. Fenntartás nélkül felajánlottam Magamat Neki a nagy sértések orvoslására akként, hogy áldozatul adtam Magamat szigorú igazságosságának. Hiszen a sértésekért teljesen ki akartam engesztelni. Ezért ismételtam gyakran kérésemet: siettesse szenvedésem idejét, hogy a sok lélek szerencsétlenségét mielőbb orvosolhassam, nehogy akik a kárhozat útján járnak, mind-mind tönkre menjenek. Ezenkívül a súlyos sértésekért ki akartam teljesen engesztelni az isteni igazságosságot. Minthogy láttam, hogy csak a „halálom” elég arra, hogy az isteni igazságosság kiengesztelődjék, ezért vágyódtam az eleve megállapított idő elérése után. Minden pillanat hosszúnak tűnt Nekem, a halál után érzett epedés és vágyakozás miatt.

Mária fájdalma

Mikor bevégeztem imámat, visszatértem szeretett Anyámhoz. Gyakran látott Engem nagyon szomorúnak, de nem merte fájdalmam okát tudakolni, s ezért nagyon bántódott. Annak ellenére, hogy szívünk kölcsönös megegyezése folytán „tudta”, mi bánt Engem, néha mégis eltitkoltam ezt előtte, hogy alkalmat adjak neki az érdemszerzésre. Mikor nem tudta fájdalmam okát, még jobban szomorkodott. Attól félt, hogy a nélkül, hogy észrevette volna, mégis ő az okozója szomorúságomnak. Ezért többször megvigasztaltam azáltal, hogy föltártam előtte szomorúságom eredeti okát. De néha mégis eltitkoltam, hogy ő is szenvedjen, és ezáltal nagyobb érdemeket szerezzen. Olykor megbeszéltem mindezt vele: kiöntöttem előtte Szívem fájdalmát és keservesen felsírtam. Szeretett Anyám együtt sírt Velem s könnyeinket és fájdalmunkat együttesen ajánlottuk fel Atyámnak engesztelésül a sértésekért, melyekkel az emberek megbántják. Mivel az, hogy szeretett Anyámmal lehettem, megvigasztalt, közölhettem vele bánatomat s arra kértem Atyámat, gondoskodjék jóságosan minden szomorú testvéremről. Állítson melléjük embereket, akik részvétellel lesznek irántuk és majd megvigasztalják őket. Atyám meghallgatott. Világosan felismertem, hogy mindig gondoskodni fog azokról, akiknek erre szükségük lesz. Tényleg, nincs olyan ember, aki, ha szomorú és gyötrődik, ne találna valakit, aki megvigasztalja. Az pedig, aki nem talál a teremtmények között vigasztalóra, jöjjön Hozzám. Én mindig kész vagyok arra, hogy megvigasztaljam. És ha nem is hallják szavaimat, szívük mégis érezni fogja vigaszomat. Látogatásomat kegyelmeim hatására fogják felismerni. Ez bármilyen teremtménynél jobban megvigasztalja őket.

Józseffel

Mikor befejeztem kéréseimet és felajánlásaimat, elbúcsúztam szeretett Anyámtól és újra felkerestem Józsefet. József dolgozott. Sokszor láttam, hogy nagyon fáradt és szomorú, ekkor édes jelenlétemmel vigasztaltam meg. Szeretetteljes tekintettel néztem rá s bátorítottam őt fáradságos munkájában, melyet szívesen végzett, mert nagyon szeretett bennünket. Boldognak tartotta magát, hogy Értem és szeretett jegyesének megélhetéséért fáradozhat, pedig néha nagyon kimerült és szomorú volt. Ha mellette voltam, erősen megvigasztalódott. Most arra kértem Atyámat, adjon hasonló kegyelmet minden testvéremnek, akik Irántam táplált nagy szeretetből és a megélhetésükért, vagy pedig olyasmiért fáradnak, ami egyúttal tiszteletet és dicsőséget szerez isteni fölségének. Ez nyújtson vigaszt nekik. Ha nem láthatják is Őt, mégis vigasztalódjanak meg, s bátorodjanak fel fárasztó munkáik alatt. Jó Atyám mindent megígért és valóban meg is tesz mindent. Isteni kegyelmével s láthatatlan jelenlétével vigasztalja meg őket. Persze, sokan önhibájukból esnek el ettől a vigasztól. Nem a helyes szándékkal telítve fáradoznak. Nem Atyám megdicsőítéséért, hanem helytelen célért dolgoznak, mégpedig haszonlesésből, hiúságból vagy más okból. Ezzel megfosztják magukat az érdemtől, és az isteni vigasztól. Ezek az emberek nagyon visszatetszettek Nekem is és sokat szomorkodtam miattuk. Valóban, jegyesem, egész életem szakadatlan szenvedés volt. Annál fájdalmasabb volt ez, mert a nemesebb részemet: a lelkemet érte a szenvedés. Nagyon szerettem minden testvéremet és őszintén jót kívántam nekik. Azonban láttam, hogy elszalasztják a sok kegyelmet és kegyelmem bizonyítékait, melyeket oly nagy buzgósággal és gondnal szereztem meg érdemeim folytán számukra. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Így gyakoroltam szakadatlanul Magamat a szenvedésben. Kegyetlen vértanúságot viseltem el, mert Szívemet tépte a sok sértés, melyekkel szeretett Atyámat illetik. S mert végtelenül nagy volt irántuk érzett szeretetem, következésképpen rendkívül nagy volt a fájdalom is, mely lelkemet átjárta és állandó szomorúságban tartott. Nincs értelem, mely megközelítőleg is felfogná, hogy lelkemben milyen erősen éltem át a vértanúságot. Mert ahogy csak Én egyedül

ismertem tökéletesen Atyám fenségét, és csak Én ismertem fel az Őt ért sértések nagyságát, ekként csak Én tudom, milyen nagy volt szenvedésem és fájdalmam. Ezért vértanúságomat szinte minden pillanatban felajánlottam engesztelésül Atyámnak a sok sértésért, mellyel Őt állandóan megbántják, hogy ki tudjam engesztelni isteni igazságosságát. Hiszen a gonosztettek tömege módfelett felingerli igazságosságát. Különösen az a körülmény növelte szomorúságomat, hogy testvéreim mindezzel egyáltalán semmit sem törődnek. Alig néhány ember törődik a bűnökkel, melyeket állandóan elkövetnek Atyám ellen. Ezért arra kértem Őt, hogy ne büntesse meg őket és legyen velük végtelenül irgalmas. Bocsásson meg nekik, várjon bűnbánatukra, indítsa erre lelkiismeretüket, hogy elgondolkodjanak bűneikről és megjavuljanak. Viseltessenek illő tisztelettel kegyelme és dicsősége iránt. Ismerjék fel és el, hogy kötelesek tisztelni és szeretni Teremtőjüket. Szeretett, jóságos Atyám örült kéréseimnek. Ő is vágyott arra, hogy mindenki félje és szeresse Őt, nem ugyan saját érdekéből, hiszen erre nincs szüksége, hanem teremtményei javáért. Ha úgy viselkednek, mint az Ő gyermekei, méltóak lesznek kegyelmére és szeretetére, és az örök dicsőségre, melyet Atyám készített számukra. Mikor Elébe tártam kéréseimet, s elnyertem testvéreim számára a kért kegyelmeket, hálát adtam szeretett Atyámnak, hogy azokat megadta. Hálát adtam a szeretetért, mellyel Engem kegyesen meghallgatott, azután azért is, mert Bennem gyönyörűségét találja. Arra kértem Őt, hogy lelje tetszését testvéreimben is, és hallgassa meg jogos kéréseiket. Azok helyett is hálát adtam, akikben jóságosan tetszését leli. De azok erre nem gondolnak, s gyakran elmulasztják, hogy hálát adjanak Atyámnak azért, mert örvend bennük. Mulasztásukért kárpótlást nyújtottam. Azután hálát adtam minden lélekzetükért, hiszen minden az Ő „ajándéka”. Atyám kegyelme nélkül a teremtmények még lélekzeni sem tudnának. Hálát adtam a levegőért, mellyel élteti; a táplálékért, mellyel fenntartja őket. Egyáltalán mindenért, amit Atyám teremtett teremtményei javára és megélhetésére. Mindezekért hálát adtam s arra kértem, tartson fenn és őrizzen meg mindent, amit az emberek javára teremtett. Gyakran adtam Neki hálát s terjesztettem elő kéréseimet mindnyájuk nevében s külön-külön is, minden egyes ember nevében. Atyám nagyon szívesen fogadta kéréseimet, így igen nagy örömet szereztem Neki s egyben eleget tettem testvéreim elmulasztott kötelességeiért is. Nagy vigaszt éreztem Atyám öröme és a lelki haszon miatt, mely benső cselekedeteimből származik minden egyes testvérem számára. De mennyire megkeseredett minden vigasztalásom, mikor rájuk fordítottam tekintetemet. Láttam, mennyire hálátlanok Velem szemben is. Hálátlansággal fizetnek Nekem s ez fájdalommal járta át Szívemet. Én mindent megteszek értük és sokuknak még egy hálás gondolatuk sincsen számomra. Egyszerű köszönetet se mondanak. Mennyire szomorú lettem, ha megjelent lelkem előtt hálátlanságuk. Én jótettekkel halmozom el őket, ők pedig rút hálátlansággal Engem. Láttam, hogy egymással szemben mennyire kedvesek és hálásak. Kötelességüknek tartják, hogy kölcsönös szolgálatokat tegyenek egymásnak. Ennek örültem, viszont mikor azt láttam, hogy csak Rólam feledkeznek meg, mintha Én semmit sem tettem volna értük, nagyon szomorú lettem. Így minden vigaszom keserűséggel keveredett. Annyira örültem, mikor szerető Atyámmal érdekükben beszéltem. De épp annyira elszomorított, mikor láttam, hogy ennyire hálátlanok és szeretetlenek Irántam.

Mária és József megáldják a gyermek Jézust

Mikor befejeztem a kéréseket és a hálaadást, Józsefhez mentem és segítettem Neki. Egy idő múlva magára hagytam, hogy szeretett Anyámmal beszélgessek. Végtelen vágy fogta el Utánam, ha nem láthatott Engem. Józsefet nagyon megerősítette, ha egy ideig társaságomnak örvendhetett. Megengedte, hogy elmenjek és megvigasztaljam szeretett jegyesét, hiszen jól tudta, hogy mily fájdalmas Anyámnak a távollétem. József szeretete tökéletes volt, mert ő jegyese javára mondott le a vigasztalásról. Ha elbúcsúztam szeretett Anyámtól vagy

Józseftől, kedvükben akarván járni, arra kértem őket, hogy áldjanak meg Engem. Megalázkodásom nagyon megszegyenítette őket, de megtették, mert kértem. Egész szívükből megáldottak. Először leborultak a földre, s Atyám kegyelmét és áldását kérték, s csak ezután áldottak meg nagy szeretettel és alázattal. Alázatos testtartásban fogadtam áldásukat, azután Én kértem rájuk Atyám áldását. Az Ő áldása bőkezű volt. Az áldástól, melyet leedtettem rájuk, nagyon megerősödtek és megvigasztalódtak, úgyannyira, hogy utána már nem okozott olyan nagy fájdalmat nekik, ha jelenlétemtől meg voltak fosztva. Különben elviselhetetlen lett volna számukra, ha csak egy pillanatra is nélkülözniük kellett volna Engem. Látható jelenlétem nagy örömet és vigaszt szerzett lelküknek, távollétem viszont elviselhetetlen szenvedést jelentett számukra. Felajánlottam Atyámnak megalázkodásomat és alázatosságomat, majd arra kértem Őt, hogy e cselekedetemért adjon nagy kegyelmet testvéreimnek, hogy követésem kedvéért ne féljenek a megaláztatástól és attól, hogy magukat másoknak vessék alá; nemcsak előljáróiknak és a velük egyenrangú embereknek, hanem az alárendelteknek is. Ezt minden ember számára kértem Atyámtól, de főképp a szerzetesek részére, mert erre az erényre feltétlenül nagy szükségük van. Hiszen az ember lelkében nagy hatalma van a gőgnek, a nagyravágyásnak, ezért különleges nagy kegyelemre van szükség, hogy ezek ellen hathatósan küzdeni is tudjanak és le is tudják győzni őket. Ezért szereztem meg számukra Atyámtól ezt a kegyelmet. E tekintetben végtelenül bőkezű volt. Megígérte, hogy annyi kegyelmet ad minden testvéremnek, amennyire állapotuk szerint szükségük van. Most megjelent lelkem előtt a kegyelmek tömege, melyet adott nekik. Mivel láttam, mennyire kimeríthetetlen a kegyelem, s felismertem, mily nagy szeretettel adja azt Atyám a hálátlan embereknek, nagyon szégyenkeztem miattuk, de annál jobban csodáltam Atyám jóságát. Nagy bensőséggel adtam Neki hálát, hogy Irántam táplált szeretetből ily pazarul osztja testvéreimnek kegyelmeit. Külön-külön láttam mindegyiküket. Nagyon örültem azoknak, akik felhasználják a kegyelmet, de ismét fájdalmasan érintett azokat, akik ezzel visszaélnék. Egyesekért hálát adtam Atyámnak s nagyobb kegyelmeket esdettem ki számukra; a többiek hanyagságáért bocsánatot kértem. Arra kértem Őt, ne vonja meg tőlük sem kegyelmét, mindaddig, amíg be nem hódolnak annak. Láttam, hogy több lélek számára mekkora haszonnal járt könnyörgésem, mert végül mégis megadják magukat. Némelyekben azonban megátalkodottságuk miatt hatástalan a kegyelem. S így folytatják addig, amíg rosszul végzik. A dőlyf és nagyravágyás uralkodik bennük. Nagyon szomorú lettem miattuk; különösen azok miatt, akik az Isten szolgálatára vannak szentelve. Ezek nagy szomorúságot okoztak Nekem, mert nekik szorosabban kellene egyesülniük Velem; ezek miatt végtelenül megnagyobbodott a fájdalom, így állandó gyötrelemben éltem az engedetlen és hálátlan testvéreim miatt. Fájdalmaimat felajánlottam Atyámnak, hogy enyhülhessen haragja és kiengesztelődjék igazságossága.

Máriával

Aztán újra felkerestem szeretett Anyámat, aki az első pillanatban máris megvigasztalódott. Szeretetének hevessége és az isteni Fenség iránt érzett tisztelet miatt, melyet meglátott Bennem, rögtön leborult a földre s imádta Bennem az Istenséget; úgy imádott Engem, mint Isten Fiát. Ezután felemelkedett és szeretettel felemelt Engem, mint saját Fiát. Sohasem panaszkodott, ha sokáig elmaradtam, jóllehet szeretete ösztökélte erre. Ha imába merült, – s ez gyakori eset volt nála, – Én is vele imádkoztam. Ha dolgozott, szent társalgással szórakoztunk. Akárhogy is találtam őt, jövetelem végtelenül nagy örömet szerzett neki. Ima közben különösképpen egyesítettem lelkét az Enyémmel, s felemeltem az isteni dolgok szemléletére. Munka közben magasztos beszélgetéssel üdítettem fel. Feltártam előtte Isten tökéletességét s buzgósága ettől még nagyobb lángra gyulladt. Ha beszélni hallott Engem, gyakran elragadtatásba esett, mert Én ezt nagy kedvességgel tettem. Néha szünetet

tartottam s akkor mintegy megszakadt elragadtatása is. Máskülönben, lelke azonnal felemelkedett és Istenbe merült el. Azt kívánta, hogy azokat, akik beszélni hallanak, – ez ritkán esett meg, – úgy ragadja el, bilincselje le a szeretet, mint őt. Azok a lelkek azonban, akik Engem néha hallottak, nem voltak olyan csiszolt lelki állapotban, mint ő; ezért maradt eredménytelen jámbor kívánsága. De sokakban, akiknek lelkiállapota erre alkalmas volt, jó lelki hatást idéztem elő, különösen az egyszerű kis gyermekekben, akik szívesen közeledtek Hozzám.

Mikor már egy ideig beszélgettem szeretett Anyámmal, elbúcsúztam tőle s visszavonultam imádkozni. Felajánlottam e jól töltött időt és szent beszélgetésünket Atyámnak, és hálát adtam a vigaszért, melyet szeretett Anyámnak szereztem. Azért a felüdülésért is hálát adtam, melyet József érzett, ha vele beszélgettem. Elismertem, hogy minden Atyámtól származik, s minden ajándékot Reá vonatkoztattam, mintha semmi sem származott volna Tőlem, pedig az Istenség lakozik Bennem. Alázatosságomat felajánlottam Neki engesztelésül azokért, akik, bár mindent Istentől kaptak, mégis maguknak tulajdonítanak minden adományt, melyeket a valóságban csak Atyám jóságából nyertek el. Felajánlásaim megengesztelték az isteni igazságosságot, melyet az emberek annyira felingerelnek. Maguknak követelik és magukra vonatkoztatják az adományokat, pedig ezek csupán az isteni bőkezűség ajándékai. Ezzel teszik azután méltatlanná és képtelenné magukat arra, hogy újabb ajándékokat kapjanak Tőle. Atyám teljesen kiengesztelődött felajánlásaimra. Kedvemért még ezeknek is hajlandó volt új kegyelmeket adni. Ezért kapnak sokan új megvilágosításokat és új kegyelmeket. Ezek megadják magukat; belátják tévedésüket; megjavulnak és elismerik, hogy minden jó, ami bennük van, Istentől való. A következőket is kértem Atyámtól: azért a társalgásért, melyet szeretett Anyámmal folytattam és amely Neki olyan nagyon tetszett, oltson minden testvérem szívébe élénk vágyat, hogy szent beszélgetéssel és más olyan dologgal szórakozzanak, mely hasznára válik lelküknek. Kívánságukat váltsák tette, hogy lelkük saját hasznukra és szeretett Atyám kiengesztelésére mennyei módon felüldüljön. Ő annak örül, ha minden gyermeke tökéletes, amiképp Ő is szent és tökéletes. Láttam, hogy a jámbor beszélgetések közben áldott érzésekkel telik meg a lélek, s felismertem, hogy az ilyen beszélgetés olyan lesz számukra, mint a fújtató, mely lelküket Isten szolgálatára és az erények gyakorlására éleszti fel. Ezért szakadatlan buzgósággal kértem Atyámat, hogy e téren kimeríthetetlen kegyelmeivel halmozza el őket. Világosítsa fel hű szolgáit, hogy ne csak ők maguk tegyenek így, hanem legyen erejük felebarátaikat is erre rávezetni. Hidd el, jegyesem, hogy az emberek e nélkül nem tudnának jól cselekedni; nem lenne egyetlen jó gondolatuk vagy indításuk sem. Ha Én nem érdemeltem volna ki hozzá a szükséges kegyelmeket, még egy jó szót sem tudnának szólni. Így tudnak a megkívánt tökéletességgel cselekedni, tetteik által csakis így nyerik el Atyám tetszését s így válnak méltókká a jutalomra, melyet Atyám oly bőkezűen helyezett kilátásba nekik. Ezért ajánlottam fel Neki minden szent és tökéletes cselekedetemet, s ezzel nagy örömet szereztem Atyámnak. Hiszen láttam, hogy testvéreim cselekedetei mennyire tökéletlenek. Tetteik nem érdemelnek jutalmat, s nem szereznek Atyámnak örömet. Az Atya csak a tökéletes és szent dolgoknak tud örülni, hiszen Ő maga a szentség! Atyám elfogadta cselekedeteimet, melyeket értük, mintegy hiányosságaik pótlására felajánlottam Neki. Úgy örült cselekedeteimnek, mintha testvéreim vitték volna végbe azokat. Ez tökéletesen kielégítette Őt. Mindent, amit cselekedtem, Atyám dicsőségére és testvéreim hasznára tettem. Senkit sem zártam ki belőle. Egyedül rajtuk múlik, ha nem részesülnek tökéletes cselekedeteim gyümölcsében. Hiszen ha nincsenek rájuk tekintettel s nem törődnek azokkal, önmagukat teszik méltatlanokká azokra. Ezek a saját nyomorúságukban és szegénységükben akarnak tovább élni. Sohase gondolnak arra, amit a javukra cselekedtem. Nem ajánlják fel újból Atyámnak cselekedeteimet, pedig Ő ennek annyira örülne. Nem igyekeznek mindenben tetteimet utánozni. Pedig azért éltem a földön,

hogy élő példát hagyjak nekik arra, hogy miképp kell cselekedniök azért, hogy Atyám tetszését elnyerjék, és evvel méltókká váljanak az örök üdvösségre.

A gyermek Jézus ima közben

Elbúcsúztam szeretett Anyámtól és visszavonultam, hogy egy ideig újra egyedül imádkozzam. Mária és József még kézimunkáikkal foglalatostkodtak, hogy a megélhetésünkhöz megszerezzék a legszükségesebbet. De lelkük egyesült Velem az imában, különösen Anyám lelke. Ő magasabb megvilágosításra betekintést nyert tetteimbe. Egyesült imámmal. Rendszerint a földön térdeltem, lehajtott fejjel, alázatos és tiszteletteljes testtartással; isteni Atyám jelenlétében. Egyszer összekulcsoltam kezeimet, máskor keresztbetettem őket keblemen, vagy kitártam keresztformában. Többször az utóbbit választottam, hogy közben halálomra is gondoljak. Az volt Atyám határozata, hogy ebben a tartásban kell meghalnom. Habár mindig Atyámba merültem, ima közben mégis egész különös módon a jelenlétébe helyeztem Magamat. Úgy térdeltem Előtte, mint egy könyörgő közbenjáró, mert mindent csak testvéreimért tettem, s bemutattam őket Atyámnak. Először mindenki nevében imádtam Őt és kértem segítségét. Imám közben gyakran találtam Atyámat úgy, hogy az emberek gyakori sértései miatt haragra gerjedt. Velem szemben kimutatta szigorát. Én pedig az egész emberi nemet képviseltem. Szívemet megsebezte Atyám neheztelése. Arccal a földre vettem Magamat és sírás és könyörgés közben kértem Őt, hogy engesztelődjék ki irántuk. Felajánlottam Magamat, hogy elviselem haragja csapásait. Gyakran ismételtam e szavakat: „**Szívem kész, ó Istenem!**” ... Azután azt mondtam Neki: „**Szeretett Atyám! Haragod igazságos, mert a sértések, melyekkel szakadatlanul illetnek Téged, megszámlálhatatlanok. Mégis arra kérlek, engesztelődj ki velük. Gondold meg, hogy bár az egész emberi nemet képviselem, mégis a Te egyszülött Fiad vagyok. Mint ilyet tekints Engem, és tetszésedért, melyet Bennem találsz, mert engedelmességből emberré lettem, s könnyeimért és sóhajaimért arra kérlek: engedd haragodat lecsillapítanom. Tekints fáradtságos életemre; nézz fájdalmas szenvedéseimre és keserű halálomra. S ha még ez sem volna elegendő arra, hogy kiengeszteljen Téged, úgy folytasd haragodat és sújts Engem még súlyosabban. Kész vagyok ezt is elviselni, hogy kiengesztelhessetek, s hogy engesztelést nyújtsak a sértésekért, melyekkel az emberi nem Téged állandóan illet.**” – Atyám haragvó szíve megindult e szavakra. Megengesztelődött. Atyai szeretettel ölelt át, mint igazi Fiát. Kijelentette, hogy tetszését találja Bennem, s Miattam ki is engesztelődött az emberi nemmel szemben. Hiszen mindenki nevében megkapta Tőlem az engesztelést. Mikor láttam, hogy Atyám megengesztelődött, folytattam kéréseimet: arra kértem Őt, hogy Neki tetsző cselekedeteimért adjon kegyesen hasonló lelkületet mindegyik testvéremnek. Ha észreveszik, hogy megharagították sértéseikkel, alázkodjanak meg Előtte, s tegyenek meg mindent, hogy lecsendesítsék méltó haragját. Ajánlják fel Neki érdemeimet és mutassák ki, hogy készek arra, hogy a köteles engesztelést megadják Neki. Biztosítsák arról, hogy szívesen elviselnék minden szenvedést, melyet az isteni igazságosság küld, bűneik kiengesztelésére. Ettől rendszerint már lecsillapodik Isten haragja. Könyörgésemre Atyám hajlandó volt teljesíteni kéréseimet. Mindenkinek ad világosságot és kegyelmet, hogy mindezt meg tudja tenni. Bár sokan nem ügyelnek e kegyelmekre és megvilágosításokra, amiért is nincs meg azoknak a kellő hatása, szerető Atyám mégsem mulasztja el soha, hogy teljesítse ígését. De az emberi nyomorúság igen nagy, s az emberek teljesen elhagyják magukat, úgyannyira, hogy szenvedélyeik és önszeretetük elvakítja őket, érzéketlenné válnak Atyám kegyelmei és megvilágosításai iránt, sőt sújtó haragjával szemben is. Néha a „véletlennek” tulajdonítják ezt, máskor más körülménynek. De hogy azt valójában az isteni igazságosság küldte nekik, azt nem akarják belátni. Nem akarnak megalázkodni a megvilágosítások és kegyelmek hatására. Ezért alázza

meg és téríti őket Atyám észre alkalmi fenyítéseivel. Nagy fájdalmat éreztem, amikor ezt láttam. Kértem Atyámat, hogy könyörüljön meg minden testvérem nyomorúságán. Atyám ekkor kimutatta határtalan szeretetét irántuk. Megmutatta Nekem, hogyan tesz meg mindent, hogy minden ember szent életet élhessen. Így szólt Hozzám: „**Szeretett Fiam! Tehetek-e még többet, hogy mindenki megmeneküljön? Nem teszek-e eleget? Lehet-e nagyobb a szeretetem, gondoskodhatom-e buzgóbban róluk? ... Vajon nem gondoskodom-e róluk a legmesszebbmenően? Hiszen végtelen szeretettel szeretem mindnyájukat; együtt és egyenként, minden egyes teremtményedet a szükséglete szerint!**”... Láttam, mennyi gondot, szeretetet és igyekezetet fordít Atyám minden egyes teremtményére s nagyon szégyelltem Magamat helyettük. Mindnyájuk nevében hálát adtam Neki, azután külön-külön is minden egyes lélekért, a szerint, hogy ki mennyi kegyelmet kapott Atyámtól.

A gyermek Jézus felszólítja Máriát és Józsefet, hogy közös énekkel dicsőítsék az Atyát

Mikor már jó ideje imádkoztam alázatos testtartásban, eljött az óra, melyben Atyámnak dicsőítő énekkel kellett énekelnünk. Azt sugalltam szeretett Anyám és József lelkének, hogy készüljenek elő s egyesüljenek Velem a mennyei Atya dicsőítésében. Szeretett Anyám és jegyese, József azonnal Hozzám jöttek. Abbahagyták munkájukat. Mikor meglátták nagyon fájdalmas, és kisírt arcomat, kérdezték, hogy miért vagyok olyan szomorú? Résztvétellel, szerető, meleg szavakkal vigasztaltak. Ezt azért is tették, mert csak néhány esztendő voltam. Közeledtek Hozzám, hogy nagy bensőséggel dédelgessenek. De e közben sem feledkeztek meg a köteles hódolatról, melyet a Bennem meglátott Fenség iránt éreztek. Nagyon örültem szent kedveskedésüknek, különösen Anyáménak, mert ez némi vigaszt szerzett Nekem, amit azonnal felajánlottam Atyámnak, s arra kértem Őt, hogy e vigaszért, melyet e szent lelkek nyújtottak Nekem, küldjön szomorú testvéreimhez erényes lelkeket, akik így megvigasztalják őket. Adjon erőt ezeknek, hogy szavaik támogatni tudják a szorongatott lelkeket. Atyám mindent megadott Nekem. Tényleg, jegyesem, sohase volt olyan vigasztalásom, hogy közben ne gondoltam volna azonnal testvéreimre s ne szerettem volna meg ugyanezt nekik is. Annyira szerettem őket, hogy minden gondolatom arra irányult, hogy újabb s újabb kegyelmeket érdemeljek ki és közvetítsek számukra, amely minden szükségükben támogatja és majd megvigasztalja őket.

Az Istent magasztaló ének

Azután elkezdtem szeretett Anyámmal és Józseffel az Istent dicsőítő ének. Szívünk örvendett, s egyre jobban lángragyulladt az isteni szeretettől. Mikor Engem énekelni hallottak, az örömtől elragadtatásba estek. Én is örültem, mikor láttam, hogy Atyámnak tetszik magasztaló énekünk. Különösen azért örült úgy ezeknek, mert Én is együtt énekeltem szeretett Anyámmal és Józseffel. Ez tökéletesen megdicsőítette Őt, és végtelen gyönyörűséget szerzett Neki. Sok angyal volt jelen és tiszteletteljes tartásban hallgatott minket. Ők is csodálkoztak és ujjongtak énekemen. Magasztalták és dicsőítették Atyámat, hogy Engem, egyszülött Fiát, Aki annyi örömet szerzett Neki, az emberek közé küldött. Ebben a pillanatban a hely, ahol laktam, több volt a mennyországnál, mert Istenségemmel egyesülve Én voltam ott jelen. Nem voltam szétválasztva Atyámtól. Szeretett Anyám is itt volt, akit Isten a mennyország királynőjének jelölt ki. Itt volt a sok angyal, akik kitüntetésnek tartották, hogy megengedtetett nekik, hogy Nekem és királynőjüknek kedvében járassanak. Mindig királynőjüknek tartották szeretett Anyámat és illően hódoltak neki.

Mikor befejeztük az Istent magasztaló énekeket, a szokott módon felajánlottam azokat Atyámnak mindenegyes testvérem nevében, s arra kértem Őt, hogy amiért azok hallgatása

Neki örömet szerzett, hallgassa meg azokat a magasztaló imákat is, melyeket testvéreim ajánlanak fel Neki. Találja bennük tetszését. S ha nem érdemlik is meg tetszését, mert nem végzik azokat a köteles figyelemmel és helyes szándékkal, úgy fogadja el az Én magasztaló énekeimet kárpótlásul hiányosságaikért. Valóban felismertem, hogy Atyám tetszését találja felajánlásaimban. Nagyon örül annak, ha teremtményei magasztalják. De ha a magasztaló énekeket nagyon méltatlan lélek végzi, vagy azok rosszakaratú szívből fakadnak, akkor nem szereznek örömet Istennek; az ilyen ember nem képes arra, hogy Istenét méltóan magasztalja. De minden más dicsőítő éneknek örül az Isten. És ha nincs is meg teljesen az illő figyelem, Én már engesztelést nyújtottam érte. Atyám részvétet érez az emberi gyengeséggel szemben és azért az ilyen magasztaló énekben is gyönyörködik. Hiszen ilyenkor az Én érdemeimet tekinti.

Ezért, mikor már befejeztük Isten magasztalását, újra vágyat éreztem arra, hogy dicsőítsem Őt. Sohasem fáradtam bele. Felajánlottam e vágyamat Atyámnak, és arra kértem, öntsön élénk vágyat minden testvérembe, hogy szakadatlanul vágyódjanak Őt dicsérni. Ne érezzenek Istenünk dicsőítése közben unalmat vagy szomorúságot, hanem frissüljön fel tőle a lelkük. Gondolják meg, hogy magasztaló imáikkal nagy örömet szereznek Teremtőjüknek. Atyám megígérte Nekem, hogy megteszi ezt. Valahányszor valaki Atyám imáadásába kezd, ezt illő lelkiállapotban tegye. És az Atya örülni fog a magasztalásnak, vigaszt és örömet fog adni azoknak, akik Őt magasztalják. De ha közben egészen másra gondolnak, s nem arra, hogy Teremtőjüknek ezzel örömet szerezzenek, akkor bizonyos, hogy Atyám nem adja meg nekik azt az örömet, melyet megígért. Mert ha nem lelheti tetszését az ilyen emberek dicsőítésében, akkor bizonyos, hogy azok keveset, vagy semmit se fognak ebből megízlelni: mert örömük Atyám gyönyörködéséből fakad. Atyám bőkezű azokkal szemben, akik nem fukarkodnak Vele. Az olyan teremtménnyel, aki örömet és gyönyörűséget szerez Neki, sok örömet ízelet meg. Láttam, hogy e tekintetben minden testvérem milyen hanyag. Csak kevesen vannak, akik valóban úgy magasztalják Őt, ahogy az kötelességük. Nagy fájdalmat éreztem a fölött is, hogy Atyám oly csekély tetszést talál bennük, s ők is oly kevés hasznot és vigaszt merítenek belőle. Mikor befejeztem a felajánlásokat, s elnyertem Atyámtól azt, amit testvéreim számára óhajtottam, hálát adtam Neki s felajánlottam e hálaadást az ő nevükben, hogy teljes kárpótlást nyújtsak hibáikért. Mindazok nevében is hálát adtam Atyámnak, akiket erre a szent cselekedetre kiválasztott. Hiszen arra hívja őket, hogy Őt különösképpen magasztalják. Ez rendkívüli nagy kegyelem. De ezt csak kevesen ismerik fel, s alig értékelik. Ezért sokan hibáznak ebben a dologban, úgy, hogy Atyámmal szemben el-elmulasztják a köteles hálaadást, annak ellenére, hogy Ő választotta ki és jelölte ki őket erre a szent gyakorlatra. Ez a gyakorlat oly nagy dicsőségére és örömére szolgál, nekik pedig oly nagy hasznukra válik, hogy miként minden egyes szavukkal Atyámat dicsőítik, akként minden egyes szóért a dicsőség egy-egy újabb fokozatát nyerik el.

A közös asztalnál

Mikor az imát befejeztem, eljött az ideje, hogy emberségünk fenntartására eledelt vegyünk magunkhoz. Ez a megbeszélte órában történt. Amíg szeretett Anyám az étel elkészítéséhez fogott, addig József Velem maradt. Feltárta Előttem szívét és elmondta, mennyire szeret s mennyire kívánja, hogy mindennel, ami szükséges, el tudjon látni. S mivel néha még a legszükségesebb dolog is hiányzott, nagyon szomorú volt, mert Nekem már ebben a korban is nélkülözni kellett. Néha semmije sem volt, amivel Engem táplálhatott volna. Atyám megengedte ezt, hogy szolgálja gyakorolja magát az erényekben. Szomorúságában szeretetteljes szavakkal vigasztaltam. A hála szavaival viszonztam kedvességét. Hiszen csak az Én életfenntartásomra volt gondja. S mikor megvigasztaltam őt, mindjárt arra kért, hogy szeretett jegyesét is vigasztaljam meg. Ő is nagyon szomorú volt,

hogy Engem ily szegénynek látott. Most nem volt semmijük, amivel Engem táplálhattak volna. Ha azonban akadt valami eledel, akkor jóízűen fogyasztottuk el. Mindig szeretett Anyám készítette el azt. A szokott módon megáldottam az ételt és ami kevés akadt, azt elfogyasztottuk. Közben elvégeztem testvéreimért szokott kéréseimet, mint ahogy azt már más helyen említettem neked. Étkezés után közösen adtunk hálát. Ha nem akadt ennivalónk, József és szeretett jegyese igen szomorúak voltak. Akkor nagyon kedvesen megvigasztaltam őket. Néha azt kívántam, hogy készítsék el az asztalt, s áldás után mind a hárman leültünk, bár semmi se volt előttünk, amivel éhségünket éppen csillapíthattuk volna. Egy kis beszédet tartottam ilyenkor arról az asztalról, melyet Atyám készített a mennyben azok számára, akik Őt szeretik és szolgálják. Ez tökéletesen kielégítette őket. Ezzel az erősítéssel vigasztaltam meg őket. Más alkalommal elkészítettem velük az asztalt, azután buzdítottam Anyámat és Józsefet, hogy imádkozzanak Atyámhoz, hogy lássa el őket a szükséges élelemmel. Atyám ilyenkor angyalaival küldött eledelt. Más alkalommal az emberek útján gondoskodott rólunk. Néha kenyeret adtak nekünk alamizsnaképpen. Ilyenkor ezzel erősítettük magunkat és természetesen hálát adtunk érte Atyámnak. Ez akkor történt, ha a végső szükségben voltunk s nem volt már más mód hátra. De ez ritkán esett meg, mert Anyám és József folyton fáradtak, hogy az Én s a maguk számára megszerezze a legszükségesebb élelmet. Ezekben az ínséges időkben közösen adtunk hálát Atyámnak jóságáért, melyben minket részesített. Hiszen így alkalmat adott arra, hogy megismerjük a szükségét, s hogy nagy szegénységben élhessünk. Ennek nagyon örültem, mert a szegénység szememben igen értékes erény. Valóban, jegyesem, e zsenge korban gyakran túrtam éhséget és szomjúságot. Ennek nagyon örültem, mert alkalmam volt arra, hogy ezt a szenvedést is felajánljam Atyámnak engesztelésül minden egyes testvéremért. Úgy látszik, mintha nem is élnének egyébert a világon, mint hogy ínyüket és gyomrukat kielégítsék. Minden törekvésük arra irányul, hogy bővelkedjenek a válogatott ételekben és italokban. Mikor nagy szegénységben éltem, Atyámhoz könyörögtem, s felajánlásokat végeztem. Arra kértem Őt, mint már más helyen is mondtam neked, hogy gondoskodjék szegény testvéreim minden szükségletéről. Adjon nekik sok megadást és bizalmat atyai szeretete iránt. Hiszen előre látja valamennyinek és minden egyesnek szükségletét. Nagyon állhatatosan kértem Őt, hogy különös módon gondoskodjon róluk, sőt ha szükség van rá, csodálatos módon is mindazokról, kik, bár gazdagok, Iránta való szeretetből megfosztják magukat ideiglenes javaiktól s az egészet szükségét szenvedő felebarátaiknak adják, maguk pedig visszavonulnak, hogy utánzásom kedvéért szegénységben éljenek. Mivel láttam minden szenvedésüket s felismertem a nyomort, melyet az isteni gondviselés küld rájuk, arra kértem Atyámat, adjon nekik nagy bizalmat Iránta s lássa el őket a legszükségesebbekkel. Ezt bőkezűen megígérte Nekem Atyám. Megígérte, hogy különös gondjukat fogja viselni. Nem fogja engedni, hogy hiányozzék az, ami szükséges nekik, s nagy érdemekkel fogja gazdagítani őket. S ha néha okot ad nekik a bizalmatlanságra, mert nem látja el őket azonnal a szükséges dolgokkal, úgy ezt azért teszi, hogy még nagyobb érdemet szerezzenek. Erősen és állhatatosan bízzanak Benne. Mert ha elhalasztja is a segítséget, mégis mindig beváltja ígéretét. Hiszen különös gondot visel rájuk.

A gyermekek a kis Jézusnál

Így teltek nappalaim és éjjeleim. Soha egy pillanatra sem hagytam abba, testvéreim érdekében, az Atyámhoz intézett felajánlások és kérések szakadatlan gyakorlását. Teljes visszavonultságban és ismeretlenül éltem. Csak Anyámmal és Józseffel társalogtam. Mégis eljöttek néha Hozzám a Velem egyidős kisgyermekek, hogy szórakozzanak Velem. Ebben az ártatlan korban nagy erővel érezték, hogy valami vonzza őket Hozzám. Az ártatlan lelkekre csodálatos vonzóerőt gyakoroltam. Nem állhatták meg, hogy ne közeledjenek Hozzám. Ahogy a borostyánkő a szalmát vonzza, úgy vonzotta ártatlanságom és tisztaságom az

ártatlan gyermekeket. Ártatlanságomnak nagy jelentősége és nagy értéke van, ami az ártatlan gyermekeket annyira vonzotta, mintha tisztaságomhoz és ártatlanságomhoz hasonlítva könnyű szalmaszálak lettek volna, örvendő arccal fogadtam és szeretett Anyámhoz vezettem, hogy ő is dédelgesse kissé őket. Azután Atyámhoz fordultam és arra kértem Őt, adja meg nekik a kegyelmet, hogy ártatlanok és tiszták maradjanak. Majd a következőkre kértem Őt: miként Én nemcsak örülök az ártatlan gyermekek társaságának, hanem Anyámhoz is elvezetem, hogy Ő is szívesen lássa őket, akként adja meg Nekem a kegyelmet, hogy a tiszta és ártatlan emberek ne csak Neki, hanem másoknak is kedvesek legyenek. Az ártatlanságnak legyen meg az a kiváltsága, hogy mindenki szeresse s mindenkinek kedves legyen, aki érintkezésbe jut vele. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. S tényleg, egész különös módon viszi ezt végbe. Mert még a nagy bűnösök is szívesen érintkeznek tiszta és ártatlan személyekkel. Ez a tiszták kiváltsága. Isten és ember egyaránt szereti őket. Ezért hálát adtam Atyámnak azok helyett is, akiknek ez a szerencse jutott, s nem gondolnak arra, hogy a hála adóját leróják Atyámmal szemben. Hiszen az ártatlanság és tisztaság az Ő nagy ajándéka.

A gyermek Jézus vigasztalja Szent Józsefet

Csak néhány esztendő gyermek voltam, de mégis hozzáfogtam, hogy Józsefnek némileg megkönnyítsem munkáját. Kisgyermek voltam, tehát nem tudtam még dolgozni, ezért csak kisebb szolgálatokat tettem. Ezzel jelentékenyen megkönnyítettem munkáját. De sokkal nagyobb üdülés volt számára, hogy társaságomat élvezhette. Ez nagyon megvigasztalta s erőfeszítését nagyban megkönnyítette. Ezért a részvétért arra kértem Atyámat, hogy adjon hasonló könnyebbséget minden testvéremnek, akik nagyon fáradtak és kínlódnak, hogy a megélhetésükhöz szükséges dolgokat megszerezzék. Vigasztalja meg őket jelenlétével és könnyítse meg nekik vesződésüket. S noha láthatatlan marad előttük, kegyelme mégis nagyon megerősíti ezeket. E tekintetben nem engedi Atyám, hogy hiányt szenvedjenek. De valahányszor rossz életmóddal elűzik Őt szívéből, nem ízlelik többé jelenlétét, jöllehet Isten mindenütt jelen van. Hiszen ha rosszul élnek, ellenségei lesznek s a bűnt őrzik magukban. Ezzel tartják távol maguktól az Istent; nem élvezik jelenlétét és hathatós kegyelmeit. Ez sok lélekben történik így, s ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Ezért fáradoztam sokat értük Atyámnál.

A gyermek Jézus első munkája – egy kereszt

Azután elkezdtem Józseffel dolgozni. Kezem első munkája egy kis kereszt volt. Ez nagyon hasonlított arra, amelyiken meg kellett halnom. József megijedt első munkám láttára, és nem mert annak jelentősége felől kérdezősködni. Nagy fájdalmat érzett szíve mélyén. Azt akartam, hogy elviselje ezt a szenvedést, hogy ezáltal érdemeket szerezzen. Nem nyilatkoztattam ki neki e titkot, nehogy túlságosan szomorkodjék. Irántam való nagy szeretete miatt nem tudta volna elviselni a szenvedést, ha azt közlöm vele. Most arra kértem az Atyát, hogy mutasson hasonló szeretetet azok iránt, akik félénkek. S ha azt akarja, hogy szomorúság érje őket, ne engedje, hogy egész valójában felismerjék azt, nehogy szomorúságuk meghaladja erejüket. Atyám megígérte ezt Nekem s így is cselekszik. Sokan látnak s élnek ugyan át nagy gyötrelmeket és kereszteket és szomorúak lesznek tőle, de nem annyira, mintha Atyám bizonyos fokig el nem vette volna tőlük bajuk súlyának és mivoltának felismerését.

A gyermek Jézus a kereszttel szeretett Anyjához megy

A kereszttel szeretett Anyámhoz mentem, hogy láttára megújuljon benne szenvedésem és halálom titka. Hiszen ő már mindent tudott. Szíve és lelke állandóan evvel foglalkozott s az erre való emlékezés folyton átszegezte szívét. A kereszt láttára éles fájdalom járta át, mert azonnal arra emlékeztette, hogy a kereszten kell majd meghalnom. Fájdalma tetőpontján felajánlott Atyámnak nemcsak Engem, hanem önmagát is. Felajánlotta magát, hogy ha az Atyának úgy tetszik, Ő is kereszten akar meghalni. Ez a felajánlás végtelenül tetszett Atyámnak. Szeretett Anyám állva maradt s nem mozdult. Egy szót sem tudott szólani a fájdalomtól. Most közeledtem Hozzá, köszöntöttem és ezt mondtam neki: **„Lásd szeretett Anyám, hol fogom életemet megszámlálhatatlan szenvedés közt befejezni.”** Erre leborult a kereszt előtt s nagy megadással ölelte át és csókolta meg. Azután Hozzám fordult és így szólt: **„Ó, szeretett Fiam! Keresztre szegezve kell majd látnom Téged?... S lelkem, mely csak érted él és lélekezik, nem fog-e a test kötelékeiből kiszabadulni a nagy fájdalom miatt? Téged lássalak meghalni, életem, magam pedig élve maradjak, s ne haljak meg Veled; ó én egyetlen mindenem? ...Ó, igen, maradjak élve s élve viseljek el kegyetlenebb gyötrelmeket, mint amekkorát egy fájdalmas halál okoz!”**

Közben gyengébb lett szeretett Anyám öntudata, de Atyám megerősítette őt és oly nagy bátorságot öntött bele, hogy szívesen ajánlotta fel magát e keserű szenvedések elviselésére. Én is megvigasztaltam némileg, majd elváltam tőle. Visszavonultam egy olyan helyre, ahol nem láthatott, nehogy túlságosan elszomorodjék. Ugyanis rá akartam feküdni erre a keresztre, hogy felajánljam Magamat Atyámnak. Azalatt, míg szeretett Anyámmal beszéltem, felajánlottam Atyámnak Anyám, valamint a magam készségét és megadását. Arra kértem, adjon hasonló erőt mindegyik testvéremnek, hogy erősek legyenek, mikor meglátják az Atyám által küldött keresztyüket és a velejáró szenvedést, öntsön beléjük erőt, hogy bátran szenvedjenek, hogy utánozzanak Engem; nemcsak életemben, hanem halálomban is. Legyenek készen azon a kereszten meghalni, melyet Atyám küld nekik.

A gyermek Jézus a kereszten

Mikor eltávoztam szeretett Anyámtól, letettem a keresztet a földre, letérdeltem a lábánál, megcsókoltam, s reáfeküdtem úgy, mintha reá lennék szegezve. Ebben a testtartásban ajánlottam fel Magam első ízben Atyámnak. Így szóltam Hozzá: **„Ó, szeretett Atyám! Lásd egyszülött Fiadat, akit annyira szeretsz! Lásd, kész vagyok arra, hogy e fájdalmas halált elviseljem ezen a fán! Ha Neked úgy tetszik, kész vagyok már most is meghalni. Nézz Rám szeretettel, mert Irántad táplált szeretetből, örömmel fogadom e fájdalmas és megszégyenítő halált! Azután fordítsd szerető tekintetedet összes testvéremre. Szereteted miatt és az elégtételért, melyet Tőlem kapsz, légy jószákos s engesztelődj ki irántuk! Ó Atyám, ha még többet kívánnál Tőlem, kész vagyok minden egyebet elviselni! De bizonyos, hogy se a pokoli szörnyetegek, se a felbőszült zsidók nem tudnak többet kieszelni, mert a világon nagyobb szenvedést nem bírnak elgondolni. Ha azonban lenne nagyobb szenvedés e világon, akkor még többet állatnának ki velem. Én ezeket a szenvedéseket is szívesen elviselném, hogy Neked, szeretett Atyám, elégtételt szolgáltatassak és az egész emberi nemnek hasznára váljak.”** – Atyámnak nagyon kedves volt felajánlásom, szeretettel és gyönyörködve nézett Rám. E szavakat mondta: **„Ez az Én szeretett Fiam, kiben Nekem kedvem telik.”** – A sok angyal, aki körül volt, imádott Engem ebben a helyzetben. Szomorú tekintettel adták tudtomra részvétüket, eljövendő fájdalmaim miatt. Atyám teljesen kiengesztelődött felajánlásaimra. A legnagyobb szeretettel tekintett Rám és így szólt: **„Igazságosságom teljesen ki fog engesztelődni, szeretett Fiam, mivel akaratom tökéletesen kielégítet s az emberi nem adósságát végtelen vezekléssel fizeted**

meg. Ezért mindent kérhetsz Tőlem, amit az emberi nem üdvösségéért kívánsz. Kész vagyok Téged azzal megvigasztalni, hogy kéréseidet bőségesen teljesítem. S amíg Te azt teszed, amit Én kívánok Tőled, Én is kész vagyok megadni Neked azt, amit Te kívánsz Tőlem.”

Hálát adtam Atyámnak tetszéséért és mindenért, amit felajánlott Nekem. Azonnal felhasználtam bőkezűségét. Arra kértem, adja irgalmában azt a különleges kegyelmet mindenegyestestvéremnek, amely arra indítja őket, hogy teljesítsék atyai akaratát, még ha az sok gyötrelmet jelent is számukra. Ekkor lesznek méltóak arra, hogy Atyám teljesítse kívánságaikat, mert ha akarata betöltésével kielégítik Őt, akkor nem kétséges, hogy Ő is megadja mindazt, amit örök üdvösségük elérhetésére kérnek Tőle. Atyám megígérte Nekem, hogy mindnyájuk számára megadja a kért kegyelmet. De látnom engedte azt is, hogy majd sokan visszaélnék vele. S mivel semmi tekintettel sincsenek erre a kegyelemre, oda jutnak, hogy megvetik azt. Ez nagyon fájt. Arra kértem Atyámat, hogy lelje tetszését azokban, akik készek bármilyen bajt vagy szenvedést elviselni, hogy betölthessék akaratát. Atyám megmutatta Nekem, hogy az ilyen lelkek tetszenek Neki. Most élénk vágy fogott el, hogy minden egyes testvérem úgy éljen, ahogy az kötelessége, hogy Atyám örömét találhassa bennük. Mert Atyám tetszésén kívül nagyon örültem a haszonnak, melyet az Ő megelégedése nyújt nekik. De láttam, hogy nem teljeseledett a vágyam s ezért nagyon szomorú lettem; hiszen megfosztják Atyámat az ilyen örömtől, magukat pedig a nagy javaktól. Felajánlottam Atyámnak ezt a fájdalmat s azt kértem érte, ne vonja meg ezt a kegyelmet azoktól a testvéreimtől, akik azt többé nem érdemlik meg, mert oly botorul visszaélnék vele. Mindazonáltal adja kegyesen továbbra is kegyelmét nekik. Aki nem akarja, hogy a kegyelem őt befolyásolja, azt alaposan szégyenítse meg. S akkor dicsőüljön meg legjobban Atyám irgalmassága és jósága, ha továbbra is juttatja, osztja, adja kegyelmeit, bár a lelkek teljesen méltatlanná váltak azok elfogadására. Ezt mind megígérte Nekem Atyám. Hálát adtam Neki s dicsértem és magasztaltam végtelen jóságát és irgalmát.

A gyermek Jézus vigasztalja szeretett Anyját

Mikor elnyertem Atyámtól azt, amit testvéreim üdvé érdekében kértem, szeretett Anyámat vágytam megvigasztalni. Végtelen fájdalmat okozott neki, mikor látta, hogy visszavonulok a kereszttel. Nem mert Hozzám jönni, bár szeretete erősen ösztönözte. Az isteni fenségem iránti hódolat visszatartotta. Ezen a félreeső helyen hagytam keresztemet s visszatértem hozzá. Láttam, hogy a fájdalom átjárta, s ezért szeretetteljes arccal és részvétet sugárzó szemekkel néztem rá. Közben magasabbrendű örömet csepegtettem szívébe, amelytől teljesen megvigasztalódott. Anyám felismerte a kegyelmet, melyet Tőlem nyert. Azonnal letérdelt s olyan szavakkal köszönte azt meg, melyek méltóak ilyen Anyához. Kijelentette, hogy végtelenül szeret; e miatt volt olyan nagy a fájdalma s azért mert szenvedni látott. Szeretett Anyám felismerte, hogy a szokottnál szomorúbb voltam. Ezen nagyon bántódott, mert mindenekfelett szeretett Engem. Több voltam neki, mint a saját élete, azért szomorkodott annyira bajaimon, mintha azok egyben az övéi is lettek volna. Ez így is volt, mert vére és szeretete tudtára adta minden bajomat, hiszen azok szeretett „Fia” szenvedései voltak. Ebben a pillanatban a következőket kértem Atyámtól: ahogy Én most megvigasztalom szenvedésében Anyámat, úgy vigasztalja meg jóságosán Ő is mindazokat, akik szomorkodnak, ha felebarátaikat bajban és szomorúságban látják; mert meg kell azt vigasztalni, aki más baján igazi szeretetből szomorkodik. Ezzel Engem utánoznak, Aki nagyon bántódtam, hogyha testvéreimet bánatban és szorongatások közt láttam. Ezt gyakran beigazoltam földi életemben, különösen Lázár nővéreinek gyásza alkalmával, melyet testvérük halála felett éreztek. Mennyire megvigasztaltam őket! Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Kimutatja, hogy mennyire tetszenek Neki azok a lelkek, akik így cselekednek.

Atyám testvéreim minden erényes cselekedeténél kimutatja kegyességét, de különösen azoknál a cselekedeteknél, melyek Hozzám teszik őket hasonlónak. Azokra a cselekedetekre gondolok, melyeket megszakítás nélkül gyakoroltam. És bár nekik nem lehet erényes és tökéletes cselekedetük, melyet Én már ne gyakoroltam volna, vannak mégis olyanok, melyek különösképpen tetszenek Atyámnak. Ilyenek azok, melyeket nagy megalázkodással gyakoroltam. Ezek a tettek alázatosságot, szeretetet, önmegvetést, lealázást, önmegtagadást, szegénységet, engedelmességet és más egyéb erényeket hirdetnek, amelyekről fel lehet ismerni, hogy fenségem az emberek iránti szeretetből mennyire kivetkőzött magából s mennyire porig alázza magát. Mindezt azért tettem, hogy minden testvéremnek megmutassam az erény helyes útját. Nekik nincs olyan jó és erényes cselekedetük, amelyre már előbb le ne esdtem volna Atyám kegyelmét, hogy ők azt tökéletesen végezhessék. Minden tetteimet felajánlottam értük, hogy megszerezzenek nekik ezt a kegyelmet is.

Mikor megvizsgáltam szeretett Anyámat, Józsefhez mentem. Ő is szomorú volt. Nem értette a titkot, mely cselekedetemben rejlett. Szerető tekintettel vigasztaltam meg és felvidítottam kétségektől megzavart lelkét. Mikor látta, hogy a keresztest készítem, kétségek merültek fel lelkében. De mikor vidám, szeretetteljes arcomat meglátta, rögtön megnyugodott és nagy örömet érzett. Ettől vigasztalódott meg s nem kívánt egyebet, mint teljesen megadni magát Isten akaratának. Ha néha azt látta, hogy arcom nem vidám, szeretett jegyeséhez ment és kiöntötte előtte szíve bánatát. Mária mindig megvigasztalta. Ekkor Atyámtól a következőt kértem: ha nem akarja kegyelmével és belső szavaival megvigasztalni az elszomorodott lelkeket, adja meg, hogy mások vigasztalják meg őket szavaikkal s egyéb külső vigasztalásokkal. Kölcsönözze erejét és kegyelmét a másokat vigasztaló emberek szavainak, hogy a szomorú lelkek bensejükben is megvigasztalódjanak, olyannyira, amennyire éppen szükségük van. Atyám nem mulasztja el, hogy megtegye ezt. Bőséges kegyelmet és segítséget ad mindazoknak, akik a szeretet e cselekedeteiben fáradoznak.

Vesződés és buzgó élet

Talán sokaknak úgy tűnik fel, hogy életem e szakában, míg a názáreti házban szeretett Anyámmal és Józseffel tartózkodtam, nem fáradoztam sokat, mert nem végeztem szakadatlanul megerőltető munkát; de ez mégis így, mert Én itt is nélkülözésekkel teljes életet éltem. Folyton fáradoztam, hol munkával, hol imával, hol Istent magasztaló énekekkel, hol különféle kézimunkákkal, melyeket a szükség és szegénység magával hozott. Azt is meg kell értened, hogy Atyámmal az egész emberi nem üdvösségét megtárgyaltam, és mondom neked: mindnyájukét és külön-külön minden egyesét. Ó, mennyit fáradtam minden egyes emberért: és mennyi kegyelmet nyertem el számukra Atyámtól, állapotuk és helyzetük szerint. Mivel mindenki szükségletét láttam, addig könyörögtem értük Atyámhoz, amíg mindent el nem értem. Ó, jegyesem, mennyit fáradtam minden egyes bűnösért! Pedig ezek megszámlálhatatlan sokan vannak, ezért nem tellett Nekem pihenésre. Inkább gondoltam mindegyikükre és csillapítottam Atyám haragját, hogy várja ki, amíg megbánják bűneiket s adjon nekik nagy világosságot és sok kegyelmet, hogy fel tudjanak kelni bukásukból és nyomorúságukból. Mennyi könnyet ontottam egy-egy éjszaka csendjében! Mennyi forró sóhaj tört elő Szívemből! Milyen sokat vezekeltem testvéreim bűneiért, s hogy ajánlottam fel azokat Atyámnak! Mennyi ideig feküdtem a földre terülve, hogy kegyelmeket esdjek ki azoknak, akik Atyám jótetteiért hálátlanok! Hányszor ajánlottam fel Magamat áldozatul Atyámnak s ajánlkoztam, hogy elviselek minden kint, melyet a bűnösök megérdemelnek! Hányszor éreztem Magamban a szorongatást és szomorúságot, melyet pedig testvéreimnek kellett volna elviselniük! Kényszerítve éreztem Magamat, hogy részvétellel legyek irántuk s szüntelenül könyörögjek Atyámhoz értük. Hányszor éreztem Magamban betegségeiket, hogy annál inkább segítségükre siessék! Érték meg tehát azt a napot, melyen meglátják, hogy

nincs olyan baj, szenvedés és szorongatás, melyet Én már előttük el ne szenvedtem volna miattuk. Mindenkinék megszereztem a szükséges orvosságot és vigasztalást. Egyedül azt a szenvedést nem éreztem, melyet a bűn okoz. De olyan nagy volt a bűn felett érzett fájdalom, hogy gyakran belehaltam volna, ha az istenség nem tartott volna életben. Ez volt az állandó tevékenységem, amíg a földön éltem. Egy pillanatra se tértem el ettől. Állandóan azt cselekedtem, ami Atyámnak tetszett, testvéreimre pedig igen hasznos volt, s igazi nagy engesztelést nyújtott értük. Sokat tettem Atyámnál és sokat imádkoztam, míg elértem azt, amit óhajtottam: azaz, hogy Atyám az irgalom Istene lett, holott azelőtt az igazságosság Istene volt, Aki azokat, akik törvényeit áthágták, igazságosságának teljes szigorával fenyítette. Tetteimnek és kéréseimnek olyan erejük és hatásuk volt Atyámra, hogy Ő maga lett az irgalmasság a bűnösökkel szemben. Nem fenyíti őket, de várja, hogy megbánják bűneiket és vezekeljenek értük. Nagy türelemmel viseli el mulasztásaikat és törvényei megszegését. Mennyire örültem, mikor Atyám kiengesztelődött s láttam, hogy milyen irgalmas és szeretetteljes testvéreimmel szemben! De az nagyon megkeserítette a vigaszomat, hogy sokan visszaélnek áldott irgalmával és szeretetével. Arra használják fel, hogy még jobban megsértsék a jóságos Atyát. Nem hagyják el rossz szokásaikat, kényük-kedvük szerint vétkeznek, mintha Isten nem látná s nem törődne az Őt ért sértésekkel. Hiszen Atyám ugyanaz, mint ezelőtt volt. A tiszteletéért buzgólkodik! Csak az Én könyörgéseimre engedett igazságossága szigorúságából. De jaj annak, aki visszaél könyörületességével, mert eljön az idő, mikor már nem könyörületességével találják majd ezek magukat szemben, hanem szigorú igazságosságával! S akkor már nem a szerető Atyát fogják megtalálni Benne, hanem az igazságos bírót. Mikor láttam, hogy sok-sok testvérem visszaél az irgalommal s végül megismeri az igazságosság szigorúságát, ez annyira elszomorított, hogy újra könyörögve fordultam Atyámhoz. Ő megengedte, hogy lássam megátalkodottságukat. Maguk akarják az igazságosság fenyítéseit, a rosszban való megátalkodottságuk folytán. S bármennyit tesz is az Atya a megmentésük érdekében, semmi sem használ nekik. Nyakasok, és meg akarnak maradni bűneikben. Ez nagyon elszomorított Engem. Láttam istentelenségüket és megátalkodottságukat. Hálát adtam Atyámnak, amiért irgalmas volt velük szemben, hiszen ők ezt tökéletesen elmulasztják. A szégyentől és fájdalomtól eltelve csak azzal törődtem, hogy megadjam Atyámnak azt a dicsőséget és tiszteletet, melyet ezek megtagadnak Tőle. Ezért szakadatlanul magasztaltam Őt, dicsőítettem Őt, és annyiszor magasztaltam, ahányszor ezek megvetik és meggyalázzák. Ez nagy örömet szerzett szeretett Atyámnak. Nagy gyönyörűsége telt Bennem, hiszen helyreállítottam becsületét és dicsőségét.

Jézus 12 éves lesz

Több év telt el ebben az életmódban s Én elértem tizenkettedik évemet. Ekkor szeretett Anyámnak és jegyesének, Józsefnek a templomba kellett menniük, hogy a törvény intézkedésének eleget tegyenek. Elhatározták, hogy mennek és Engem, mint rendesen, magukkal visznek, amint azt neked a következő fejezetben el fogom mondani. Mert Anyám mindenüvé magával vitt, bárhová ment. Sohasem hagyott hátra Engem. Bár elértem azt a kort, melyben már nem volt szükségem kíséretre és gyámolításra, szeretete mégis arra ösztönözte, hogy sohase hagyjon el s ne távozzék el Tőlem.

Jézus intelme jegyeséhez, Mária Cecíliához

Most megtudtad, jegyesem, mennyit tettem Szívem mélyén az emberiség érdekében Atyámnál, míg ezt a kort elértem. Más oktatást nem adok neked, hogy utánozhass Engem. Állapotod és helyzeted szerint oktatlak téged; mert annyira világosak tetteim, melyeket neked kinyilatkoztattam, hogy könnyen megértheted, hogyan kell viselkednie lelkednek Atyám előtt

és Előttem. Hiszen egy vagyok az Atyával. Mindig imádkoznod kell s fáradoznod nemcsak a magad üdvösségén, hanem felebarátaiden is. Habár Én Atyámnál már mindent megtettem, Ő mégis nagyon örül, ha valaki felebarátai üdvössége érdekében fáradozik. Azoknak, akik ezt teszik, Atyám kész kegyelmeket adni. Érdemeimért s az ő kérésükre hajlandó nekik kegyelmeket adni. Én is nagyon örülök, ha látom, hogy valaki ebben utánoz Engem; hisz ez annyira tetszik Atyámnak s nagyon hasznos embertársaiknak is. Nagy érdemük van Atyám előtt azoknak az imáknak és kéréseknek, melyeket az emberek felebarátaikért végeznek. Hiszen ezek már a szeretet belső művei. Nincsenek alávetve a hiú dicsőségnek, hanem egészen az igazi és tökéletes szeretetet tűzik ki célul. Ez a legnagyobb öröm, amit a teremtmény Teremtőjének szerezhethet. Hiszen Ő maga a szeretet. Igyekezz tehát, hogy Engem ebben is utánozz. Az érdemen kívül, amit szerzel, és az örömen kívül, melyet Atyámnak és Nekem okozol, még sok kegyelmet fogsz nyerni felebarátaid számára. Ha e szent cselekedetet gyakorlod, nagy vigaszod lesz halálod pillanatában, mert a neked adott időt jól gyümölcsöztetted. Nem fogod érezni az elkerülhetetlen kínt, melyet sokan szenvednek el ebben az órában, akik rosszul használták fel az időt s nem működtek közre Istennel a maguk és felebarátaik örök üdvössége érdekében.

Kilencedik rész: A 12 éves Jézus benső élete, amíg a törvénytudók közt tartózkodott a templomban

Szent József parancsa

Atyám rendelése szerint már elhatározták, hogy a templomba menjek, s József, mint a ház feje, meghatározta az indulás napját. Bár félve és vonakodva parancsolt, – bár tudta, Kinek parancsol, – mégis megtette, mert az volt Atyám akarata, hogy alá legyek vetve az ő és szeretett Anyám rendelkezéseinek.

A gyermek Jézus beszélgetései

Egy ideig arról beszéltünk, hogy hogyan viselkedjünk az úton. Most megmondom nekik, hogy a templomban mire kérjék megérkezésük után Atyámat. Miután imádták, dicsőítették Őt és hálát adtak Neki, kérjék, hogy világosítsa meg irgalmasan a törvénytudók lelkét, ismerjék fel azt a nagy kegyelmet, hogy az ígért Messiás már elküldetett hozzájuk. Különösen azt emeltem ki nekik, hogy készségesen fogadjanak el Atyám kezéből bárminő szomorúságot, amit nekik küldeni óhajt. Nem akartam elmulasztani, hogy elő ne készítsem őket a kemény csapásra, mely elvesztéssel éri majd őket. Imádsággal készüljenek fel rá. Gyakorolják az egyesülést Atyám akaratával. Hiszen Atyámnak az a szokása, hogy kedves barátait előre figyelmezteti az eljövendő szomorúságra, hogy jól felkészülve fogadhassák azt. Viseljék el erős lélekkel s mindenben vessék alá magukat Isten akaratának. Mivel Atyám így szokott tenni, nem mulasztottam el, hogy földi életem folyamán mindazokkal, akikkel érintkeztem, így tegyek. Különösen szeretett Anyámmal, apostolaimmal és tanítványaimmal tettem így. Mikor figyelmeztetésemet hallották, József megijedt, Anyám szíve pedig sebes lett. Ő mindig megsejtette azt, aminek épp be kellett következnie, mert Atyám a jövőbelátás kegyelmével is megajándékozta. De ez a titok eddig rejtve volt előtte is. Ő is és jegyese is, egyesültek Atyám akaratával és isteni rendelkezéseivel. Nyomban felajánlották magukat s készek voltak arra, hogy szeretetből mindent elviselnek a jó Atyáért. Ez gyarapította érdemeiket.

A gyermek Jézus tanácskozik mennyei Atyjával

Mikor befejeztük a beszélgetést, magukra hagytam őket, hogy megvigasztalják egymást és jól előkészüljenek. Így is tettek. Én pedig magányosan visszavonultam. Az idő már előrehaladt. Mivel kora reggel kellett indulnunk, az egész éjszakát Atyámmal beszélgetve töltöttem. Ezalatt Ő utasításokat adott Nekem. A szokott módon a földre borulva imádtam Őt. Azután arra kértem, magyarázza meg akaratát arra vonatkozólag, amit a templomban tennem kell. Késznek mutatkoztam arra, hogy mindenben teljesítem akaratát és parancsait. Bár mindent tudtam, ezt mégis megtettem, hogy engedelmes Fiaként vessem alá Magamat Neki. Ahol csak alkalom kínálkozott rá, gyakoroltam az alázatosságot.

Atyám kijelentette: az az akarata, hogy maradjak a templomban s magyarázzam meg a törvényt a tudósoknak. Fedjem fel előttük, hogy az ígért Messiás már világra jött. Azokból az írásokból vegyem bizonyítékaimat, amelyeket ők tanulmányoztak. A tudósok lelki vakságuk miatt természetesen alig-alig értették meg a szent írásokat. Atyám azt is jelezte Nekem, hogy ez esetben szabadon kell cselekednem, mint Isten Fiának, Aki semmi más parancsra nincs

alávetve. Az Ő akaratát kell megvalósítanom, mert Ő – a korlátlan Úr – parancsolta azt Nekem. Ezért erre most nem kértem ki József és szeretett Anyám jóváhagyását.

Mikor megkaptam Atyám parancsát, imádtam Őt; hálát adtam Neki s kész voltam azt nagy örömmel és örvendezve végrehajtani. Nagyon vágytam arra, hogy kinyilatkoztassam a világnak Atyám műveit és végtelen nagy irgalmasságát. Ettől kezdve határtalan volt az örömem, mert láttam, íme elérkezett az idő, amikor is Szívem csillapíthatja vágyódását. De mikor megláttam a szomorúságot, melyet Anyámnak és Józsefnek kell átélnie Miattam, örömem keserűvé vált. Láttam, hogy olyasmit fogok tenni, ami megdicsőíti ugyan Atyámat, s megörvendeztet mindazokat, akik hallani fognak Engem, de szeretett Anyámnak ilyen nagy szomorúságot kell e miatt átélnie. Természetesen ő is joggal részesülhetett a vigaszban, aminek mindenki örülhetett. Éppen ezért, mert „Anyám” volt, sokkal jobban örvendhetett vigaszomnak, mint a többi ember. Ezért teljesen átengedtem Magamat Atyám akaratának. Felajánlottam a fájdalmat, melyet most éreztem, mert eddig a napig Anyám engedelmes Fiaként viselkedtem. Bár ő mindenben eleget tett szeretetemnek, most mégis nagy fájdalmat kellett okoznom neki, mely teljesen átjárta ártatlan és szent lelkét. Arra kértem Atyámat, hogy ezért a fájdalomért és szeretett Anyám szenvedéséért kegyeskedjék oly nagy erőt és kegyelmet adni azoknak, akiket a tökéletes életre meghív, hogy eleget tehessenek hívásának és teljesítsék akaratát, hogy azután kinyilatkoztassák az Ő dicsőségét. Ne tekintsék se a test, se a vér kötelékét, győzzék le az önszeretetet és minden nehézséget; cselekedjenek nyíltan s szabadon hajtsák végre Isten akaratát. Így tegyenek eleget az isteni hívó szónak. Szerető Atyám megígérte Nekem, hogy így fog tenni. Valóban sokaknál láthatjuk, hogy legyőzik vonzalmukat földi atyjuk, anyjuk és minden egyéb iránt, és azt az életet választják, melyre Atyám hívja meg őket. De azokban sincs hiány, akik engedik, hogy szüleik vagy más iránt érzett ragaszkodásuk legyőzze őket. Ezek azonban sohasem találhatnak nyugtot, mert nem Isten akaratát teszik, s így nem méltók azokra a javakra, melyeket Atyám ad az Ő hűséggel követőknek. Hálát adtam Atyámnak e kegyelemért azok helyett is, akik eleget tesznek ennek a kegyelemnek. Nagyobb kegyelmet esdettem ki számukra, hogy mindvégig kitarthassanak. Azokért pedig, akik nem így tesznek, s engedik, hogy a testi hajlamokhoz tapadt ragaszkodás uralkodjék rajtuk, felajánlottam tökéletes engedelmességemet, s tökéletes beleegyezésemet. Hiszen, hogy a világra jöjjek, oly nagy készséggel hagytam el dicsőségemet, hogy zokszó nélkül vállalhassam az ilyen szegényes, nyomorúságos, megvetett és ismeretlen életet. Atyám elfogadta ezt a felajánlást. Kijelentette, hogy mindenki iránt megengesztelődött.

Az Atya akarata

Mikor mindezt befejeztem, így imádkoztam Atyámhoz: **„Lásd, szeretett Atyám, kész vagyok akaratodat teljesíteni. Rendelkezz tehát és parancsold meg Nekem, Fiadnak, hogyan dicsőítselek meg templomodban. Parancsold meg Nekem, hogy mit tegyek megdicsőítésedre és testvéreim üdvére. Hiszen nem akarok s nem kívánok egyebet, minthogy Téged ismerjenek, dicsőítsenek és szeressenek. Eledelem és megnyugvásom abban áll, hogy mindenben teljesítem szent akaratodat.”**

Ekkor Atyám megparancsolta, hogy hagyjam el szeretett Anyámat és Józsefet; maradjak egyedül s térjek vissza a templomba. Ott imádjam Őt s szóljak a törvénytudókhöz s a többi jelenlévőhöz. Égi és isteni bölcsességemmel adjam tudtára mindenkinek, hogy világrajöveletemmel már elérkezett az idők teljessége, de ne fedjem még fel nekik, hogy az igazi, az ígért Messiás vagyok, viszont tudassam velük, hogy a Messiás már eljött. E célból szavaimmal és kegyelmemmel indítsam őket arra, hogy gondolkodóba essenek, vajon Én vagyok-e az, akit ők annyira vártak? ... Mikor Atyám parancsát megkaptam, imádtam isteni rendelkezéseit. Bár felismertem, hogy a zsidó elvakultság és gonoszság nem fogja felhasználni égi tanításomat, mégis készségesen ajánlottam fel Magamat és ígértem meg

Atyámnak, hogy mindenben teljesítem parancsait. Nagyon örültem, hogy olyasmit tehetek, amire már oly annyira vágytam. Végre szabad volt a világnak kinyilatkoztatnom az Atya fenségét, irgalmát és jóságát. Hálát adtam parancsáért. Ez örömet szerzett Nekem, tehát a Magam nevében köszönetet mondtam, de mert ez egyúttal testvéreim javát is szolgálta, nevükben is hálálkodtam. A következőt kértem Tőle: míg Én a törvénytudóknak az isteni írásokat magyarázom, világosítsa meg kegyesen lelküket, hogy felismerjék az igazságot. Arra is kértem Őt, hogy világosítsa meg minden testvéreimet, mikor az igehirdetők útján az Isten szavát hallgatják, hogy az igazság meggyőzze őket, bőséges hasznukra válják, s oly gyümölcsöt teremjen, melyet Ő joggal elvár tőlük.

A gyermek Jézus az igehirdetőkért imádkozik

Arra is kértem Atyámat, hogy mindazoknak, akik az örök igazságok és az isteni irgalom magasztos hirdetésében fáradoznak, adjon nagy igyekezetet az Ő megdicsőítésére, valamint testvéreik üdvösségére. Adjon nekik helyes önismeretet. Tekintsék magukat pusztá eszköznek, s ne tulajdonítsák maguknak a dicsőséget és tiszteletet, hanem juttassák menten vissza Atyámnak. Hiszen Tőle kaptak mindent. Kértem Őt, adjon erőt szavuknak, hogy azok jó hatással legyenek hallgatóikra. Atyám mindent megígért Nekem. S valóban meg is teszi. Isteni kegyelme természetesen nem idéz elő mindenkinben hatást. Sokakat elvakít a hiúság és az önszeretet. Maguknak tulajdonítják azt, ami teljesen Isten ajándéka. Ezért nem hatnak szavaik hallgatóik szívére. Hiába fáradoznak. Nem nyernek érdemeket, sőt ellenkezőleg, büntetést vonnak magukra. Hiszen akkor, amikor maguknak tulajdonítják azt, ami Tőle jött, Atyámat fosztják meg az Őt illető dicsőségtől. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Arra kértem Atyámat, tegye meg azt, hogy legalább a hallgatóság húzzon hasznát a tanításokból. Adjon a hallgatóknak új megvilágosításokat és nagyobb kegyelmeket. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Jóságos Atyám mindig megadja azt, amit Tőle kértem. Hiszen megígérte Nekem. Ekkor láttam, hogy sok lélekben hat is az isteni kegyelem és elérik céljukat. Az a szív, amely ellenszegül a kegyelemnek és az Atyámtól kapott megvilágosításoknak, nagyon kemény, vak és megátalkodott, s nem fél, pedig Atyám kegyelmeit nemcsak szeretettel, hanem nagy hatalommal is osztja. Ezért az ilyen szívnek nincs joga panaszkodni. Csak saját keménységét sirathatja, mert semmi hasznát nem húzta Atyám nagy megvilágosításaiból és kegyelmeiből.

Ezen az éjszakán, mikor Atyámmal ezekről a dolgokról beszéltem, láttam mindazokat, akik a hithirdetésnek szentelik magukat. Láttam lelkületüket és szándékaikat. Felismertem szükségleteiket. Mindegyikért külön-külön imádkoztam s mindegyikük számára kértem azt, amire szükségük van. Mennyit fáradtam értük Atyámnál! Mennyi kegyelmet nyertem mindnyájuknak együttesen és egyenként! Mikor ezt mind elnyertem, mindnyájuk nevében adtam hálát Atyámnak. Nagyon örültem és Vele együtt örvendtem mindazoknak, akikről láttam, hogy szolgálatukat méltón és Atyám akarata szerint látják el. Atyámmal együtt örültem fárasztó, de jól végzett munkájuk gyümölcsének. Ezért az örömeért nagy jutalmat kértem számukra. S Atyám valóban nagy dolgokat ígért meg Nekem mindegyikük számára. Mérhetetlen nagyjutalom és dicsőség vár rájuk. Ha már a legcsekélyebb tettet is gazdagon megjutalmazza, melyet Iránta táplált szeretetből tesznek, képzelheted, hogy mit fog Atyám azoknak adni, akik olyan dolgokban fáradoznak, melyek Neki nagy örömet és dicsőséget szereznek, felebarátaiknak pedig javára válnak.

A gyermek Jézus a szülőkért imádkozik

Atyám kegyelmét és segítségét kértem szeretett Anyám és József számára, mégpedig arra az időre, mikor Engem el fognak veszteni, hogy ez a fájdalom ne kerüljön az életükbe. Már

láttam, hogy lelküket nagy fájdalom járja majd át, mert végtelenül szerettek Engem. A fájdalmat szeretetük mértéke szerint érezték, legnagyobb kincsük elvesztése miatt. Bár tudtam és láttam, hogy Atyám támogatni fogja őket s különös gondviselésével irányítja majd őket a szenvedésben, ugyanis megadja nekik az akaratában való tökéletes megnyugvást, mégis imádkoztam értük. Igazi „Fia” akartam lenni Máriának s ezért előterjesztettem Atyámnak azokat a kéréseket, melyeket szeretetre- és tiszteletreméltó Atyám elvárhat. Hasonlókat kértem József számára is, aki Mária tiszta jegyese volt és Rólam gondoskodott.

Arra is kértem Atyámat, hogy adjon azoknak a szülőknek tökéletes megadást, akiknek le kell mondaniuk szeretett gyermekeikről, hogy ezáltal Isten szolgálatára szenteljék őket s teljesítsék szent akaratát. A veszteség felett érzett fájdalom ne támadja meg őket annyira, hogy annak teljesen átengedjék magukat s az áldozatot inkább kényszerből, mint szeretetből hozzák. Ne veszítsék el az érdemet, melyet azzal szereznének, ha szeretettel és megadással szentelnék gyermekeiket Annak szolgálatára, Aki azokat nekik adta. Atyám mindezt bőkezűen megadta Nekem. Láttam, hogyan rendez el mindent áldott gondviselésével s hogyan intéz el mindent nagy bölcsességgel. Láttam, hogy sokan nem fogják felhasználni Atyám kegyelmeit, megvilágosításait és segítségét. Engedik, hogy a gyermekeik iránti szenvedélyes vonzódás legyőzze őket, e miatt nem tudják nyugodtan megadni magukat Isten akaratának és rendelkezésének. Fájt Nekem, hogy hiába könyörögtem értük Atyámhoz és hiábavaló lesz az a nagy kegyelem is, melyet Ő juttat nekik. Újból arra kértem Atyámat, hogy még nagyobb könyörülettel és részvétellel forduljon feléjük. Várjon türelemmel, míg akaratával egyesíteni tudják saját akaratukat. Atyám most is bőkezű volt. Láttam, hogy jóságosan vár rájuk. Szeretettel fogadja azokat, akik hosszú ideig makacsok voltak s megjutalmazza megadásukat. A jóságos Atya részvétellel van gyengeségük iránt s mindannyiszor kész elfogadni akaratuk meghódolását, ahányszor azt Neki felajánlják. Hálát adtam Atyámnak nagy türelméért és jóságáért. De minden ember nevében hálát adtam s mindent megtettem, ami a jó és szerető Atyával szemben illik.

Hajnali dicséret

Hajnalodott és eljött a meghatározott óra, melyben dicsérő énekekkel kellett Istent magasztalnunk. Most is a szokott módon, közösen imádtuk Atyámat szeretett Anyámmal és jegyesével, Józseffel. Atyám segítségét kértük s belekezdünk magasztalásába. Feleslegesnek látszik, hogy az imához Atyám segítségét kértük, hiszen Én nem voltam szórakozottságnak vagy más olyasminek alávetve, ami Isten tökéletes dicséretében akadályozhatott volna. Anyámnál és Józsefnél sem látszott az szükségesnek, hogy Atyámnak ilyennemű támogatásáért esedezzenek. Hiszen szeretett Anyám tökéletesen büntelen volt s József is szent és tökéletes életű. Mégis, cselekedeteink megkezdése előtt mindig közösen kértük Atyám segítő kegyelmét. Ezért most nemcsak a Magam számára kértem ezt Tőle, hanem minden egyes testvéremért is, különösen azokért, akik nem esdik le segítségét. Ezután mindenki nevében arra kértem, engesztelődjék meg mindenkivel szemben. Ezt azért is tettem, mert avégett jöttem a világra, hogy megtanítsam testvéreimet arra, miképpen viselkedjenek Atyámmal szemben. Tanítottam őket, hogyan kell élniük, hogy elnyerhessék Atyám tetszését, s betölthessék akaratát. Minden cselekedetemmel élő és tökéletes példát kívántam hátrahagyni. Ezért is készültem elő minden tettemre úgy, hogy Atyám kegyelméért esedeztem. Természetesen erre nem volt személyileg szükségem, mert Én elválaszthatatlanul egyesültem az örök Igével. Én vagyok az Ige s az Ige tökéletesen egyenlő az Atyával. Mindenekelőtt azért tettem ezt, mert ez Atyámnak örömet szerez, és azért is, hogy az embereket megtanítsam arra, el ne mulasszák e könyörgéseket, még ha szentnek és tökéletesnek gondolják is magukat. Mert bármennyire szent és tökéletes is valaki, cselekedeteinél mégis szüksége van Atyám segítségére és kegyelmére; különösen azokban a dolgokban, melyek az

Ő megdicsőítését célozzák. Szükségük van támogatására, hogy istentiszteleti cselekedeteiket úgy végezhessék, amint az kötelességük, s akkora tökéletességgel, amilyennel Atyám azt tőlük megköveteli.

Mikor befejeztük az Istent dicsérő énekeket, hálát adtunk Atyámnak. Azután felajánlottam ezeket minden egyes testvérem helyett. Hálát adtam Neki mindenki nevében és arra kértem, adjon nekik kegyelmet és világosságot, hogy felismerjék a nagy kegyelmet, mely vár rájuk. Hiszen az is kegyességét bizonyítja, hogy megengedi, hogy magasztalják Őt. Kértem Atyámat, hogy testvéreim ajánlják fel Neki magasztaló imáikat. Adjanak Neki hálát irántuk tanúsított jóságáért. Láttam, hogy e téren sokan követnek el hibákat. Azt vélik, hogy nagy kegyet tanúsítanak Atyám iránt. Valójában pedig ők kaptak kegyelmet. Ezért hálát adtam helyettük Atyámnak s arra kértem Őt, világosítsa meg őket, hogy ezt felismerjék. Atyámnak tetszetek ezek az imák. Megígérte Nekem, hogy mindenkinek megadja a kért világosságot. S valóban megadja azt mindenkinek. Persze, sok lélekben nem idéz elő kellő hatást. Lelkük elsötétedése megakadályozza az isteni világosság tevékenykedését, amint a felhők akadályozzák a napsugarakat, vagyis nem tudnak jól áthatolni s odajutni, ahová eljutni vágyódnak. Nagy fájdalmat éreztem ezek miatt az elsötétült lelkek miatt. Nagyon kértem Atyámat, hogy egészen különös fénnel világosítsa meg őket irgalmában. Hasson rájuk és szüntesse meg vakságukat az isteni megvilágosítás. Addig imádkoztam, amíg el nem nyertem, amit kívántam, ha nem is éppen mindenki számára. Azok, akik nem részesülnek isteni világosságban, maguk az okai, mert nem törődnek vele s nem akarják, hogy az befolyásolja őket. Bár mindent megkaptam, amit kértem, s láttam, hogy Atyám mindig kész összes kéréseimet teljesíteni, mégis minden egyes tettemnél és kérésemnél, mellyel testvéreimnek kegyelmeket akartam szerezni, fájdalmat éreztem, mert ugyanakkor megláttam sok ember ferde akaratát is. Ezek nem adják meg magukat az isteni kegyelemnek s állandóan ellenállnak Atyám megvilágosításának. Vakok és megátalkodottak akarnak maradni. Ó, hogy átvjárta Szívemet ez a nyakasság! Egyre azt kívántam, hogy mindenki üdvözüljön és mindenki szeretettel szolgálja Atyámat, ahogy az Őt megilleti. S az ő keménységük miatt kellett csalódnom vágyódásomban! Ez állandóan fájt Nekem.

Az áldás

Mikor fohászkodásomat befejeztem s eljött az indulás órája, letérdeltem a földre és Atyám áldását kértem. Ugyanezt tette szeretett Anyám és József is. Mikor elnyertem Atyám áldását, ugyanezt kértem Anyámtól és Józseftől is. Bár idegenkedtek ettől, mégis nagy szeretettel áldottak meg. Ezzel teljesítették Atyám akaratát, Aki azt óhajtott, hogy alá legyek rendelve nekik. Mialatt megáldottak, arra kértem az Atyát, öntsön beléjük forró vágyat, hogy Bennem mindenki felismerje és tisztelje Isten Fiát, s hogy Általam a világ megismerje az isteni irgalmasságot. Atyám így is tett. Míg Mária és József megáldottak, élénk vágyakozásukat is kimutatták. Sokkal jobban örültem áldásuknak, mint ahogy Jákob örült atyja áldásának, mely saját hasznára vonatkozott, az előbbi azonban kizárólag Atyám megdicsőítését, valamint testvéreim üdvét célozta. Azért kívántam különösen ezt az áldást, mert első ízben beszéltem nyilvánosan s most kezdtem kinyilatkoztatni Atyám műveit. Rendezett körülmények között akartam ezt megtenni. Ezzel példát adtam mindazoknak, akiknek az a hivatásuk, hogy Isten igéjét hirdessék a világnak. Először Atyám áldását kell kérniük, s arra kell ügyelniük, hogy isteni akaratát jól megértsék, Mindenekelőtt azonban sokat, sokat kell imádkozniuk, hogy megszerezzék Isten kegyelmét. Mikor ezt megkapták, akkor feletteseik és előljáróik áldását is meg kell kapniuk, hogy teljes hatása legyen az igének, melyet hirdetniük kell. De ezt nemcsak Magamért cselekedtem így, hanem minden egyes testvéremért, aki éppen ebben a dologban fáradozik. Kárpótlást is akartam nyújtani

mindazokért, akik ebben a dologban mulasztást követnek el. Kiesdettem számukra Atyámtól azt a kegyelmet, melyre épp szükségük van, ha Isten igéjét hirdetik.

Mikor elnyertem Atyám áldását, Nevében megáldottam Máriát és Józsefet. Kértem, hogy segítse meg őket az úton. Kértem, adjon elég erőt nekik, amivel elviselhessék a megpróbáltatásokat, melyek rájuk várnak. Ennél az áldásnál nagyon kedves voltam Máriával és Józseffel; köszönettel fogadtam szolgálatukat, melyben részesítettek. Háladatosságomat felajánlottam kárpótlásul Atyámnak a sok-sok hálátlanságért, mellyel a gyermekek vétkeznek szüleik ellen. Ezek sok fáradságot és nélkülözést vállalnak gyermekeik felnevelése folyamán, pedig gyermekeik mindezt hálátlansággal és semmibebevéléssel fizetik vissza. E miatt nagy fájdalmat éreztem. Annál is inkább fájt ez Nekem, mert ezzel nagyon visszatetszenek Atyámnak. Hiszen áthágják parancsát. Ezért gyakran felajánlottam Neki engesztelésül háladatosságomat, engedelmisségemet s megalázkodásomat. Ettől kiengesztelődött Atyám. Különben még ebben az életben szigorúan fenyítené meg ezeket a gyermekeket, mert igazságosságának szigorúságával megköveteli minden gyermektől, hogy tisztelje és becsülje szüleit, hogy alávesse magát rendelkezéseiknek, különösen akkor, ha nem olyat parancsolnak neki, ami ellenkezik Atyám akaratával. Mert az is bizonyos, hogy ha a szülők olyat parancsolnak, ami ellenkezik Isten akaratával s megsérti Őt, nem kell nekik engedelmeskedniük. Láttam, hogy e pontban a szülők is, a gyermekek is el-eltérnek Isten parancsától. De láttam a nagy zűrzavart, a tévedéseket is s hogy oly sokat vétenek az Atyám által megállapított rend ellen; e miatt is nagy fájdalmat éreztem. A sok zavart, mint gátnélküli áradatot láttam. Nagyon szomorú lettem és nagyon szégyenkeztem. Mentem Atyámhoz fordultam s kértem, könyörüljön meg rajtuk és irgalmazzon mindenkinek. Atyám nagyon haragudott e rendetlenségek miatt és elhatározta, hogy megfenyíti az illetőket. Én azonban újból esdekeltem értük. Újra felajánlottam Neki Magamat, amíg ki nem engesztelődött. Ó, mennyi kegyelmet nyertem mindegyikük számára, mikor kiengeszteltem Őt: sokakban láttam a hatást, melyet olyannyira óhajtottam. Hálát adtam Atyámnak ezért is és azok helyett is, akik jól felhasználják könyörületességét. Atyám örült hálaadásomnak s Általam engesztelődött ki.

Az úton

Mikor mindazt megkaptam Atyámtól, amit óhajtottam, s elvégeztem a szokásos imákat, útra keltem szeretett Anyámmal és Józseffel a jeruzsálemi templom felé. Kettőjük között mentem, hogy jelenlétemnek s közelségemnek mindketten örüljenek. Mivel gyermek létemre mindenekfelett szerettek, nem tudták elviselni, hogy távol legyek tőlük. Azért is mentem közöttük, mert ez a hely, mint Isten Fiát meg is illetett Engem. Azzal, hogy ezt a helyet foglaltam el, rávezettem őket arra, hogy mindketten teljességgel Velem foglalkozzanak. Szívük ujjongott, mert maguk közt láthattak. Méltóságteljesen mentem. Egyben azonban jóval vidámabb voltam és jobban kimutattam szeretetemet irántuk, mint az előbbi utaink alatt, mert most majd nagy fájdalmat kell elviselniük, mikor elvesztenek Engem, mikor szem elől tévesztenek. Menet közben nem éreztek unalmat és fáradságot. Hiszen Az volt velük, Aki teljesen megvigasztalta őket. Nem saját lépteik, hanem inkább a szeretet szárnyai vitték őket. Én is örültem vigasztalásuknak. Örömük tökéletes volt, hiszen nem tudták, mi fog történni. Az Én örömem azonban fájdalommal keveredett, a rájuk váró megpróbáltatás miatt. Mindenekfelett szerettem őket, ezért nagyon elszomorított a rájuk váró szenvedés. Mindhárman édes jókedvvel mentünk. Én még jobban örültem, mert fennköltebb célból mentem a templomba, mint Mária és József: – mint már mondtam – azért, hogy kinyilatkoztassam Atyám irgalmasságát és a világgal tudassam eljöveteletem. Mária és József pedig csak azért mentek, hogy eleget tegyenek az előírásoknak, és hogy Atyámat imádják, Neki magukat felajánlják. Ez volt az Én célom is, de volt még egy nemesebb szándékom: ez volt az oka nagyobb örömemnek. Menet közben felajánlottam Atyámnak e rendkívüli

örömet és szándékaimat, melyekkel a templomba igyekeztem, mintegy engesztelésül azok helyett, akik teljesen helytelen szándékkal járnak a Neki szentelt templomokba, ahol Én is nagy fenséggel trónolok. A gyaloglás alatt minden egyes testvéremet láttam. Láttam, hogyan viselkednek, mikor Atyám házába lépnek, hogy Őt imádják. Láttam hibáikat, mulasztásaikat, melyeket már útközben elkövetnek. Láttam, hogy szándékaik nem olyanok, amilyeneknek lenniök kellene. Láttam, mily csekély az áhítatuk, s hogy mennyire illetlenek, mikor Atyám házába lépnek. Ezért – helyettük – nagy szégyent éreztem. Tényleg, nem mertem Atyámhoz fordulni, hogy mindenki nevében bocsánatot kérjek Tőle. Láttam, hogy milyen sokan vannak, akik a helyett, hogy Engem követnének s szívükben hordoznának, a gonosz lelkek társaságában térnek be oda. Láttam, milyen sokan mennek az Úr házába, s a helyett, hogy ott Neki ajánlanák fel magukat és imádnák Őt, épp a gonosz ellenségnek áldozzák magukat, azt imádják és annak adnak „illő” tiszteletet s elégtételt. Bár ez végtelenül megszégyenített, mégis Atyámhoz fordultam. Nagy bensőséggel kértem bocsánatot valamennyiük helyett s külön mindenkiért, a szerint, hogy ki milyen szükségben volt. Valamennyiük nevében felajánlottam Atyámnak fennkölt szándékaimat, melyekkel templomába igyekeztem. Felajánlottam a szeretetet, mellyel mentem s az előkészületet, melyet elvégeztem, mielőtt elindultam volna. Mivel láttam, mennyire örül Atyám tökéletes felajánlásaimnak és cselekedeteimnek, arra kértem, fogadja el azokat kárpótlásul minden testvérem mulasztásaiért. Jóságos Atyám nagy szeretettel fogadta el azokat. Ebből is láttam, hogy Ő tényleg az irgalom Istene. Ilyenkor nagy hálát adtam Neki. Ez még jobban kiváltotta könyörületességét. Hálát adtam Neki, mert a világra küldött s ezzel az emberi nem büntartozásáért tökéletes elégtételt szolgáltathattam Neki. Mert nincs senki, aki, bár mégoly nagy szent lenne is, megfelelő elégtételt tudna szolgáltatni az emberek súlyos és megszámlálhatatlan bűnéért. Hiszen az emberek minden alkalommal megszámlálhatatlan bűnt követnek el. Csak egy végtelen értékű érdem volt képes ezekért elégtételt szolgáltatni s a haragvó Atyát megengesztelni. Oly nagy a bűnök száma, ocsmánysága és gonoszsága, s ez annyira megszégyenített, hogy eleinte nem mertem Atyám elé állani, s bocsánatát kérni. Később mégis megtettem, mert tudtam, hogy érdemem végtelen, hiszen egy voltam az Igével. Avval, hogy felajánlottam érdemeimet és tetteimet, bőséges elégtételt szolgáltattam Neki; mert Én vagyok az Ige s mint ilyen Isten vagyok, ugyanolyan mint Atyám. Tehát végtelen érdemeim vannak. Mikor elvégeztem ezeket a felajánlásokat, arra kértem az Atyát, hogy öntsön valódi áhítatot és szeretetet testvéreimbe akkor, mikor templomába mennek. Világosítsa fel őket, hogy miképpen kell viselkedniük. Illő lelkiállapotban s tisztelettel menjenek oda. Jövetelük legyen kedves az Atya előtt. Jutalmazza meg lépteiket. Atyám valóban bőkezű azokkal szemben, akik Neki szolgálnak; olyannyira, hogy nemcsak lépteiket jutalmazza meg az alatt az idő alatt, melyet megdicsőítésére fordítanak, hanem lélekzetüket is. S ha az Ő tudta nélkül szolgáinak egyetlen hajszála sem veszt el, ami pedig jelentéktelen dolog, annál kevésbé száll el és marad jutalom nélkül csak egy igaz sóhajuk is. Atyám ebben is teljesítette óhajomat. Ebben a pillanatban minden kegyelmet, megvilágosítást és jó érzelmet láttam, amelyet Atyám minden léleknek ad majd. Ajándékai oly bőségesek, hogy nagy örömmel adtam érte hálát mindenki nevében. Azonban nagyon megkeserítette ezt az örömet, hogy majdnem minden egyes testvérem visszaél ezzel a nagy kegyelemmel. Csak kevesen használják fel jól az Atyámtól kapott megvilágosításokat, indításokat és jó érzelmeket. Láttam, hogy nagyobb részük az egészet semmibe sem veszi, sőt nem törődve az isteni sugallatokkal, a pokoli ellenség besúgásait követik. A gonosz lelkek minden tudásukkal azon fáradoznak, hogy megfosszák a megdicsőítéstől s e nagy javaktól Atyámat és az embereket. Ekkor olyan nagy visszatetszést éreztem, hogy az sebet ütött Szívemen. Atyámhoz fordultam és felkiáltottam: **„Szeretett Atyám! Könyörülj meg teremtményeiden, akiket ellenségeik tévesztenek meg és ostromolnak! Adj nekik nagyobb kegyelmet, élesebb megvilágosítást és erősebb mennyei érzületeket! Emlékezz**

arra, hogy ők a Te kezed munkái! Ezért és Irántam táplált szeretetből könyörülj rajtuk!”

Jóságos Atyám engedte, hogy részvétre indítsam Őt. Megmutatta Nekem az új, az eddiginél nagyobb kegyelmeket, melyeket szeretetből a könyörgéseimre ad nekik. Ezért Szívemből magasztaltam Őt, hálát adtam Neki és dicsőítettem, mintha Nekem adta volna mindezt, amit testvéreimnek ad. Tényleg, Atyám mindent Irántam tanúsított szeretetből tesz, és azért, mert Én kérem rá.

Jézus megáldja a földeket

Folytattuk utunkat. Közben arra kértem Atyámat, hogy áldjon meg minden utat, amelyen áthaladok. Felemeltem jobbjomat s áldást osztva mentem keresztül a vidéken. Arra kértem az Atyát, hogy termékenyítse meg ez évben a vidéket, melyet megáldottam. Termékenyüljön meg minden Teremtője áldásától. Tekintetemet valamennyi testvéremre fordítottam, akikért a világra jöttem. Arra kértem Atyámat, áldja meg mindazokat, akiknek a lelkébe betértem, azaz azokat, akik lelkükben az én életemet szemlélik, hogy azt utánozhassák. Ezek áttekintést nyernek cselekedeteim felett s hűségesen utánoznak magukban Engem. Megáldottam őket. Kértem Atyámat, áldja meg Ő is őket, hogy áldásától az erényekben növekedjenek, és lelkük teremje meg mindazt a gyümölcsöt, melyet Atyám tőlük vár. Gyümölcsözők legyenek jócselekedeteik és az Általam megáldott vidékhez hasonlóan, ők se váljanak terméketlenné. Sőt, a mennyei áldástól megtermékenyítve bővelkedjenek jócselekedetekben, hozzanak illő termést s tegyék magukat méltóvá újabb s újabb áldásokra és kegyelmekre.

Az útonmenők megcsodálják a gyermek Jézust

Menet közben sok emberrel találkoztunk. Ezek örömmel és csodálattal néztek Rám, mert nemcsak ritka szép és méltóságos arcomat vették észre, hanem csodálatos vonzóerőmet is megéreztek, annyira, hogy szívükben ellenállhatatlan vonzódást éreztek Irántam. Jelenlétem különböző hatást váltott ki a lelkekben. Azok, akik kegyelemben éltek, heves és tiszta szeretetre gyulladtak Irántam. Tiszteletet és alázatot éreztek Velem szemben. Nem értették ugyan, hogy mi idézte elő bennük ezt a hatást. Azt hitték, hogy ez arcom szépségétől s személyem kedvességéből származik. Ezért szeretett Anyámhoz közeledtek és boldognak nevezték, mert ilyen „fia” van. Bár erős vonzódást és szeretetet éreztek Irántam, mégis egyikük sem mert Hozzám közeledni s szeretetét tetteleg kimutatni, ahogy ez már a földi szeretet természetéből folyik, mert az a szeretet, melyet Személyem váltott ki szívükben, szívből jövő, de egyszersmind tiszteletteljes is volt. É miatt még inkább csodálkoztak azon, hogy egyidejűleg észlelték Rajtam a csodálatos bájt és a sajátmagukban jelentkező hódolatot. Most ezekért az emberekért kértem Atyámat, világosítsa meg szívüket s adjon nekik új kegyelmeket, hogy erősebben óhajtsák a Messiás eljövetelét; ismerjék fel, hogy érkezett az idők teljessége, az óra, melyben elnyerték Azt, Aki után annyira sóvárogtak. Atyám megadta nekik a kellő kegyelmet és világosságot, mely előkészítette őket arra, hogy higgyenek Bennem, hogy elfogadjanak Engem, mikor majd nyíltan megismertetem Magamat velük. Ez nagyon megerősítette lelküket, azért, hogy bízni tudjanak az ígéletben, mely szerint a világra jövök. E jó hatásoktól szeretetre gyulladtak Atyám iránt. Arra vágytak, hogy tökéletesen szolgálják Őt. Vágytak arra is, hogy Engem meglássanak, s Nekem, Isten szeretett Fiának, a Nekik megígért Messiásnak szolgáljanak. Nagyon örültem ezeknek a lelkeknek, s új kegyelmeket és égi megvilágosításokat kértem számukra. De megpillantásom ellentétes hatást váltott ki azok lelkében, akik súlyos bűneik miatt nem álltak Atyám kegyében. Ez utóbbiak, mikor találkoztak Velem, nem merték szemüket Rám emelni. Megjelenésem fenségé valósággal megrendítette őket. Nagy lelkiismeretfurdalást éreztek, s mivel

istenségem sugarai bűnadósságuk sötétségét áttörték, nagy megcségyenülést tapasztaltak. Kértem Atyámat, hogy adjon nekik e pillanatban különös világosságot, hogy felismerjék nyomorúságukat, valamint azt a szerencsétlen állapotot, amelybe jutottak. Könyörögtem, adjon nekik kegyelmet és erőt, hogy bűnbánatra serkenjenek. Bánják meg tévedéseiket és térjenek vissza kegyelmébe s felséges barátságába. Ekkor sokan belátták tévedéseiket. Engedtek Atyám kegyelmi befolyásának. Bár nem értették, hogyan részesültek e kegyelemben, a hatását mégis érezték. Hiszen sohasem tapasztaltak még ilyen lelki változást. Így döbbenek rá arra, hogy eljött az idő, melyben Isten ki akarja mutatni végtelen irgalmát. Hálát adtam Atyámnak ezekért a kegyelmekért is s azért, mert könyörületet tanúsított Általam, amint azt Nekem megígérte, mikor Őt erre kértem.

A dicsérő ének

Folytattuk utunkat és már szerettem volna hamarosan a templomhoz érni, hogy mielőbb kinyilatkoztathassam Atyám isteni cselekedeteit. Mikor közeledtünk és megláttuk a várost, Atyámnak új dicsőítő éneket énekeltem szeretett Anyámmal és Józseffel együtt. Mikor a városba léptünk, arra kértem Atyámat, éreztessen e pillanatban a város minden lakójával ujjongó lelki örömet, különösen az igaz lelkekkel, öntsön a bűnösökbe is élénk vágyat a megtérésre, hogy Jeruzsálembé érkezésem hatását mindegyikük megérezze magában. Atyám készségesen megtette ezt. Minden igaz lelket élénk vágy járt át, hogy az ígért Messiás eljöjjön s e szándékra forrón imádkoztak Atyámhoz. A bűnösök közül is többen felhasználták az isteni megvilágosítást és kegyelmet. Elhatározták, hogy megjavulnak, amint azt később meg is tették.

A Szent Család a templomba megy

Azok nevében is, kik az isteni kegyelmet felhasználták, hálát adtam Atyám bőkezű adományaiért. Most a templomba mentünk. Előzőleg nem vettünk magunkhoz táplálékot, bár fáradságunk miatt nagy szükségünk lett volna rá. Elviseltem e szenvedést, s arra kértem Atyámat, adjon szeretett Anyámnak és Józsefnek erőt és kegyelmet, nehogy megérezzék, hogy testi erősítésre van szükségük, üdítse fel lelküket látogatásával és ezzel egyben erősítse meg testüket is, hogy a templomban zavartalanul tudjanak imádkozni. Atyám így is tett. Egyhangúlag adtunk érte hálát. Azután arra kértem Őt, adjon hasonló kegyelmet azoknak, akiket isteni lelke a templomba vonzott, hogy a jelenlétemmel megszentelt helyen imádják Atyámat, de közben nagyon elfáradtak. Mivel semmijük sincs, amivel erősíthetnék magukat, adjon kegyességében üdítő kegyelmet lelküknek, testüknek pedig friss erőt, és töltsse el őket új szellemmel, hogy ne érezzék oly erősen a szenvedést. Szolgáljon a lelki vigasz egyúttal testük erősítésére is. Atyám megígérte Nekem, hogy megteszi ezt, és ezután meg is tette és teszi azóta sok-sok szolgálójával. Hálát adtam Neki azok nevében is, akik megkapták ezt a kegyelmet.

A templomban

Végre beléptünk a templomba. Szívvel-lélekkel a földre vetettük magunkat, hogy a szokott módon imádjuk Atyámat. Így tettünk mindig, ha szeretett Anyám és József idehoztak. Valahányszor a templomba jöttem, Atyám mindig irgalmas volt népéhez, de most még nagyobb és több kegyelmet adott nekik. Hiszen most történt először, hogy mennyei tanításomat és isteni bölcsességemet a templomban kinyilatkoztattam. Imádtam Atyámat, azután így szóltam lélekben Hozzá: „**Lásd, isteni Atyám, eljöttem templomodba, hogy teljesítsem akaratodat. Arra kérélek, teljesítsd Szívem vágyát, mert kizárólag a Te**

nagyobb megdicsőítésed és testvéreim java a célom. Adj Nekem lelkesedést és erőt, hogy isteni cselekedeteidet ki tudjam nyilatkoztatni, s tudtul adhassam könyörületességedet és kihirdessem a világnak eljövetelemet.” Atyámnak tetszett alázatos kérésem, mert bár Magam vagyok a bölcsesség, megaláztam Előtte Magamat, mintha nyomorúságos, segítségére szoruló teremtmény lennék. Ezért nagy szeretettel szólt Hozzám: **„Te vagy az Én kedves Fiam, Kiben Nekem kedvem telik. Benned megvan bölcsességem és tudományom minden kincse. Ezért mindenki, aki hallani fog, magasztal és dicsóít majd Téged. Mindenki csodálni fogja bölcsességedet, alázatosságodat és mennyei tanításodat.”**

Hálát adtam Atyámnak a szeretetteljes válaszáért és arra kértem Őt, hogy Bennem való tetszéséért és alázatos kéréseimért öntsön minden egyes testvéremben önmagáról alázatos véleményt, különösen azokba, akiknek van kellő bölcsességük és tudásuk. Ismerjék fel világosan, hogy tehetségüket Atyámtól kapták, még ha úgy tűnik is fel nekik, hogy tehetségüket fáradozásukkal szerezték meg. Atyám segítése és kegyelme nélkül semmit sem tudtak volna megtanulni. Ezért ismerje el mindegyikük saját tudását Isten kegyelmi ajándékának, és mint ilyet, az Ő dicsőségére és megdicsőítésére hasznosítsa azt.

Azokért a tiszteletlenségekért, melyeket testvéreim követnek el a templomokban, engesztelésül felajánlottam imáimat, alázatokat és hódolatokat. Ebben a pillanatban megláttam minden sérelmet, melyet Atyámnak el kell viselnie szent templomaiban. Láttam, hogyan szentségtelenítik meg azokat istentelenségeikkel a teremtmények. Ez annyira fájts olyan szenvedést okozott, hogy könny gördült ki szememből. Ezt is felajánlottam engesztelésül Atyámnak a sok-sok sértésért, mellyel Őt a szent helyeken illetik, és pedig nemcsak a rossz keresztények, hanem azok is, akik az istentisztelet fényének emelésére és az Ő szolgálatára vannak hivatva. Nagy fájdalmat éreztem e miatt! Ezt az emberi értelem sohasem tudja felfogni. Ha az istenség nem lakott volna Bennem és nem tartott volna fenn, a pusztá fájdalomtól meghaltam volna. Ezt a nagy szenvedést is felajánlottam Atyámnak, hogy kiengesztelődjek testvéreim iránt. Kértem Őt, hogy ne fenyítse meg őket olyan szigorúan, mint azt vakmerőségükért és arcátlanságukért megérdemelnék. Azon a helyen is meg merik sérteni Teremtőjüket, ahol különösképpen „lakik”, hogy imáikat meghallgassa és kegyelmeit kiossza nekik. Atyám elfogadta felajánlásaimat és kiengesztelődött. Megígérte, hogy egy időre felfüggeszti a megérdemelt fenyítést. Hálát adtam Neki s magasztaltam végtelen jóságát és könyörületességét. Arra kértem, hogy sohase távozzék el többé a szent helyekről, még ha annyira megsértik is a jelenlévők. Felajánlottam Magamat, mint ártatlan véráldozatot, örök áldozatul szenteltem Neki Magamat a sértések kiengesztelésére, melyeket itt s minden szent helyen elszenved. Nagy bensőséggel mondtam Neki: **„Lásd, szeretett Atyám, egyszülött Fiadat, Aki az emberi nem minden hibájának és bűnének kiengesztelésére Neked feláldozza Magát! Fogadd el e felajánlást és töltsd ki Rajtam szigorú igazságosságodat. Hogy megengeszteljelek, mindent el akarok viselni megdicsőítésedért, a Te tiszteletedre és minden testvérem bűnének bocsánatára.”** ...

Atyám megengedte, hogy részvétre hangoljam Őt. Szeretettel ölelt át és kiengesztelődött. Így szólt Hozzám: **„Eljön az idő, Fiam, amikor bőséges elégtételt adsz majd igazságosságomnak. Bár a legkisebb tetted is bőségesen eleget tesz az emberi nem összes sértéseiről, mégis teljesedni fog Szíved óhaja és akarata azáltal, hogy minden vércseppet kiontod az emberiség megváltására.”**

Ennek nagyon megörültem, s újból felajánlottam Magamat Atyámnak. Arra kértem, engedje, hogy mielőbb eljőjön a várvavárt óra, melyben megmutathatom a világnak, hogy mennyire szeretem Atyámat. Bőséges elégtételt akartam nyújtani igazságosságának s megmutatni az emberiségnek igaz szeretetemet, hiszen feláldozom értük véretem, életemet s egész valómat. Mindent meg akartam tenni az emberi nem megváltására s hogy kiérdemeljem testvéreim számára az örök üdvösséget.

Jézus a tudósok között

Mikor befejeztük imáinkat, felajánlásainkat és kéréseinket, s elnyertem Atyámtól mindazt, amit most testvéreim számára kértem, elhagytam szeretett Anyámmal és Józseffel a templomot. Együtt étkeztünk, hogy erőnket fenntartsuk. Utána a szokott módon adtunk hálát érte és elindultunk hazafelé. Útközben elsiettem tőlük, a nélkül, hogy észrevették volna. Újra visszamentem a templomba, imádtam Atyámat s arra kértem Őt, hogy adjon elegendő kegyelmet Anyámnak és Józsefnek, hogy el tudják viselni az elvesztéssel járó nagy fájdalmat. Felajánlottam a válás felett érzett saját fájdalmamat Atyámnak. Mivel eljött az óra, melyben ki kellett nyilatkoztatnom mennyei tanításomat, arra kértem Őt, hogy kegyeskedjék újból mindenkit, aki Engem hallgat, megvilágosítani, hogy megértse a titkokat, melyeket meg fogok nekik magyarázni, Atyám megígérte ezt Nekem. Amíg imádkoztam, sok törvénytudó érkezett a templomba a templomszolgákkal és a vénekkel, és Én alázatos tanítvány módjára hallgattam a tudósokat. Azután kértem Atyámat, hogy áldjon meg, majd felemelkedtem s elfogulatlanul kezdtem kérdezgetni őket. Valamennyien nagy figyelemmel hallgattak Engem. Szavaim, mint a nyilak hatoltak a szívükbe. Bájos megjelenésem, bölcs válaszaim felébresztették vonzalmukat és nagyon örültek, hogy hallhatnak Engem. Mialatt mindnyájan figyelmesen hallgattak, s szavaim megragadták őket, elkezdtem az isteni írásokat emlékeztükbe idézni. Erős bizonyítékokkal ismertettem fel velük, hogy elérkezett az idő, melyben az ígért és várt Messiás a világra jött. A tudósok most megjegyzéseket tettek, hogy kioktassam őket és Engem is beszélni halljanak, mert szavaim csodálatosan vonzották őket.

Esteledett, ekkor mindnyájan visszavonultak. Én ott maradtam, hogy imádkozzam értük Atyámhoz, hogy szívük be tudja fogadni kinyilatkoztatásaimat. Atyám ekkor megvilágosította őket, hogy felismerhessék az igazságot és arra indította mindnyájukat, hogy megértsék: Én vagyok az ígért Messiás. De lelküket elvakította a nagyravagyás, ezért nem adták meg magukat az igazságnak. Nem akartak meggyőződni arról, hogy a Messiás ilyen hitvány ruhában s pompa nélkül jött a világra. Mégis mindegyik utánanézett a szent írásokban. Ott megtalálták az igazságokat, melyekre Én emlékeztettem őket. Semmit sem szegezhetek tanításom ellen. De gőgjük nem akart meghajolni a felismert igazság előtt, mert jelentéktelennek és alacsony származásúnak tartották. Lelkükben nagyobb ereje volt a gőgnek, mint az igazságnak, pedig már pontosan felismerték azt. Keménységük nagy fájdalmat okozott Nekem. Ezért Atyámhoz imádkoztam. Mert a világosságot nem akarták bebocsátani, még nagyobb sötétség lepte el őket.

Hálátlanság

Visszamaradtam a templomban, jegyesem. Senki sem jött, aki házába fogadott és szállást adott volna Nekem. Nagyon rosszul esett hálátlanságuk és udvariatlanságuk! Ezért kénytelen voltam a városon kívül, a nyílt mezőn hálalni. Ott töltöttem az egész éjszakát, folytonosan Atyámhoz imádkozva. Mielőtt a templomot elhagytam volna, imádtam Atyámat és arra kértem Őt, hogy adjon különleges világosságot és kegyelmet minden egyes testvéremnek, hogy ha lelkükben szavaimat és tanításomat belső sugallataim által hallják, azt el is fogadják és készségesen megvalósítsák, ahogy Én azt kívánom tőlük. Ne engedjék, hogy rendezetlen szenvedélyeik elvakítsák és összezavarják őket, inkább fogadják be a világosságot, ha azt Atyám kinyilatkoztatja nekik. Fogadják be az isteni világosságot indításaival és megvilágosításaival, nehogy nagyobb sötétség boruljon rájuk, ha a fény befogadását megtagadják. Atyám megígérte óhajom teljesítését. Ebben a pillanatban azonban láttam, hogy sokan nem használják fel ezt a nagy kegyelmet s az istentelen zsidókat utánozzák, akik megvetették a világosságot s ezáltal még nagyobb sötétségbe estek és vakokká váltak! Azt is láttam, hogy sokan felhasználják az isteni kegyelmet és világosságot, engedik, hogy a fény

beáradjon a szívükbe s méginkább megvilágosodnak általa. Ezekért is, valamint a többiekért is imádkoztam Atyámhoz. Ezekért, hogy új kegyelmekkel gazdagítsa őket; azokért pedig, hogy irgalmasságát fordítsa feléjük, azaz ne fenýítse meg őket, ahogy azt bűneik miatt megérdemelnék. Ne vonja meg tőlük a kegyelmet, melyet elutasítottak. Mikor elnyertem Atyámtól mindazt, amit óhajtottam, s mindenki nevében hálát adtam Neki, mindenkitől elhagyatva mentem ki a templomból. Senki sem törődött Velem.

Sóhajok és könnyek közt töltött éjszaka

Elhagytam tehát a várost s az egész éjszakát imában töltöttem. Ó, mennyi sóhaj, mennyi könnyet és kérést küldtem ezen az éjszakán Atyám elé! Tisztán láttam az egész emberiséget vesztébe rohanni. Milyen kevesen vannak, akik a mérhetetlen nagy kegyelmet felhasználják, melyet Atyám adott nekik azzal, hogy Egyszülöttét küldte hozzájuk, hogy Őt befogadják és utánozzák. Kértem Atyámat, adja mindegyiküknek kegyelmét és világosságát, hogy megakadályozza a sietséget, mellyel, ó, mily végtelenül sokan, az örvénybe rohannak! Atyám nagy vigasztalásomra megmutatta állandó könyörületességét, mellyel mindenkit elhalmoz. Megmutatta, hogy milyen szeretettel gondoskodik mindenkiről. Felismertette Velem, hogy valóban csak az fog elveszni és elkárhozni közülük, aki azt saját gonoszságából önmaga akarja. Nagyon megvigasztalt a megszámlálhatatlan könyörületesség és kegyelem, melyet Atyám ad nekik. De heves fájdalom járta át Szívemet, mikor sok lélek jóvá nem tehető pusztulását láttam. Hogy meghódítsam őket, minden véretem ki kellett ontanom s életemet a kereszten kellett befejeznem. Azért volt mindig szomorú a Szívem, mert Atyám sértéseket szenved el és oly sok lélek megy tönkre kizárólag a saját hibájából.

Mikor elmúlt az éjszaka, a szokott módon adtam hálát Atyámnak napkeltekor minden egyes testvérem helyett. Szokásom szerint magasztaltam az Atyát. Sohasem mulasztottam el a meghatározott órákban magasztalni Őt. Az egész emberi nemért ajánlottam fel ezeket a dicsőítő imákat.

A gyermek Jézus ismét a templomba megy

Újból a templomba mentem, hogy új kéréseket terjesszek Atyám elé, s kegyelmeket nyerjek minden testvérem számára. Mikor első ízben látogattam meg templomát, felajánlottam Neki ezt engesztelésül minden hívőért, aki e téren hibázik s Atyámban visszatetszést kelt. Ha eltávoznak otthonukból, első útjuknak a templomba kellene vezetnie, melyben Atyám különleges módon van jelen; főként azokon a helyeken, ahol Én vagyok jelen az Oltáriszentségben. Láttam testvéreim igen nagy hálátlanságát és hanyagságát. Sokan mennek el hazulról és mindenre gondolnak, csak arra nem, hogy a templomba menjenek, hogy ott Teremtőjüket s az Oltáriszentségben jelenlévő Urukat és Istenüket imádják. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Elégtételt akartam értük szolgáltatni. Ezért felajánlottam Atyámnak első látogatásaimat reggelenként templomában, különösen ezen a három napon, amíg Jeruzsálemben tartózkodom. Atyám nagy szeretettel fogadta felajánlásaimat. De Én is nagy szeretettel ajánlottam fel azokat Neki. Arra kértem Őt, hogy ezekért a Neki jóleső felajánlásokért öntsön minden testvérem szívébe a szent helyek iránt mély áhítatot, öntsön beléjük igazi buzgóságot, hogy sokszor forduljanak meg ott, hogy Őt imádják, Különösen reggel szóljon első látogatásuk a templomnak. Atyám elfogadta kéréseimet és megígérte Nekem, hogy megadja minden hívőnek azt, amit dicsőségére s az ő hasznukra kértem. S valóban láttam, hogy sokan felhasználják a kegyelmet, és eleget tesznek a jó Isten által sugallt érzelmeknek. De azt is láttam, hogy sokan nem használják fel e kegyelmeket. Erre újabb kéréseket terjesztettem Atyám elé. Adjon némelyeknek állhatatosságot, másoknak ismét új megvilágosításokat és kegyelmeket, hogy el tudják magukat határozni az isteni

kegyelem követésére. Az utóbbiak ne dobják el olyan közömbösen maguktól Isten könyörületességét, mert az keménységük és megátalkodottságuk büntetéséül, később nem áll rendelkezésükre.

A gyermekek között

Mikor befejeztem kéréseimet és felajánlásaimat, távoztam a templomból. Átmentem a városon egy olyan elhagyatott vidékre, ahol kevés ember járt. Arra kértem Atyámat, szentelje meg az utakat, amelyeket lábam érintett. A szegényekhez csatlakoztam, különösen a Velem egykorú és alacsony származású gyermekekhez. Ezeket vonzotta kedvességem és az a mód, ahogyan velük beszélgettem. Ezért jöttek szívesen Hozzám. Arra tanítottam őket, hogy miképp kell szeretni Atyámat, hogyan kell Neki szolgálni, akaratához alkalmazkodni s hogyan kell bízni végtelen irgalmasságában. Bátorságot öntöttem a szegényekbe, hogy megelégedjenek helyzetükkel, melybe Atyám állította őket. A betegeket szenvedéseik elviselésére buzdítottam. Nagy megkönnyebbülést és segítséget nyújtottam nekik fájdalmaikban. Minden lehetséges módon tanítottam és vigasztaltam mindegyiküket. Oly nagy örömet éreztek, mialatt Engem hallgattak, hogy eltelt a nap, a nélkül, hogy valamit ettek volna. Hallgatták beszédemet s lelkük nagyon megvigasztalódott. Ezek az egyszerű, szegény emberek alkották társaságomat, örültem, hogy velük beszélgethettem. Sokan elhatározták közülük, hogy tökéletes életet fognak élni. Elfogadták tanításomat és tettekre változtatták.

A gyermek Jézust megvetik

Ebben a városban, ahol a választott nép lakott, amelyhez Atyám küldött, mint az ígért Messiást, mindenki megvetett, mintha a csöcseléknek egy jelentéktelen tagja lennék. Csak a szegények és a gyermekek érezték otthonosan magukat a közelemben. Nagy fájdalmat okozott Nekem e nép hálátlansága és elvakultsága. De nagyon örültem lealázásomnak. Hiszen csak arra vágytam, hogy közönséges valakinek tartsanak, akit senki sem tisztel. Mert azért jöttem a világra, hogy megsemmisítsem a világ pompáját, hiúságát és kevélységét. Felajánlottam Atyámnak ezt a lealacsonyítást és nyomorúságot. Alacsony származásom miatt senki sem tisztelt és becsült Engem. Ezt is felajánlottam Atyámnak engesztelésül azok hiúságáért és gőgjéért, akik mindenféle jóban bővelkednek, s akiket a világ tisztel; ők pedig nemcsak a szegényekkel szégyellnek érintkezni, hanem a náluk alacsonyabb származásúakkal is. Hogy megsemmisítsem ezt a világiás gőgöt, még nagyobb gyönyörűségem telt abban, hogy mindig alacsony származású, megvetett és egyszerű emberekkel érintkezzem. Arra kértem Atyámat, adjon a világ nagyjainak alázatos lelkületet, hogy felismerjék semmiségüket s megalázkodjanak Teremtőjük előtt. Ismerjék el, hogy minden jó Tőle származik. Ne vessék meg az egyszerű, szegény és alázatos embereket. Atyám megígérte Nekem, hogy teljesíti kéréseimet. Valóban kész arra, hogy ilyen lelkületet adjon mindenkinek. De sokan hagyják, hogy a pompa, a gőg és az uralkodó szenvedélyük elvakítsa őket, s így nem törődnek a megvilágosításokkal és jó érzelmekkel, melyeket Atyám ad nekik. Ezek megfulladnak bennük, mint a búza a tövisek közt. Nagy fájdalmat éreztem miattuk. De megvigasztalódtam, mikor láttam, hogy néhányan felhasználják az isteni megvilágosítást és a jó érzelmeket. Utánozni fognak Engem s megfelelnek Szívem vágyainak. Hiszen csak erre vágytam, hogy mindenben tökéletesek legyenek, megvessék a világ hiábavalóságait és önmagukat is. Hálát adtam Atyámnak és arra kértem Őt, hogy adjon nekik mindig új kegyelmeket. Nagyon örültem, ha láttam, hogy kéréseimnek és a kegyelmeknek, melyeket Atyámtól esdtem ki minden testvérem számára, megvan a kellő hatásuk; s ha azt láttam, hogy Atyám megadta, amit óhajtottam és ők fel is használják a kegyelmeket, melyeket részükre elnyertem. De ha azt láttam, hogy visszaélnak azokkal és megvetik azokat, végtelen nagy fájdalmat éreztem.

Nagy fájdalmat éreztem, mikor láttam, hogy milyen rosszul viszonyozzák Atyám kegyelmeit, nem teljesülnek Szívem kívánságai s ezenfelül felismertem, hogy elvesztik a nagy értékeket, melyeket oly nagy szeretettel érdemeltem ki számukra. Felajánlottam Atyámnak vigasztalásomat és fájdalmamat és arra kértem Őt, hogy ezekért mégis adja meg mindazt, amire kértem. Természetesen jól tudtam, hogy sokan hiába kapnak kegyelmeket. Mégis azt kívántam, hogy az egész világ felismerje egyszer, mennyit tettem értük Atyámnál s mily nagy kegyelmeket érdemeltem ki számukra. Egyszer majd rájön az egész világ ennek a felismerésére. Nincs olyan ember, aki, ha egyszer Atyám elé kerül, fel ne ismerné, hogy Atyám elhalmozta őt kegyelmeivel, melyeket Én érdemeltem ki számára földi vándorlásom alatt.

A tudósokkal

Mikor elérkezett az ideje, hogy visszatérjek a templomba, odamentem, hogy a tudósoknak az isteni írásokat tovább magyarázzam. Néhány szegény ember és gyermek volt társaságomban. A templomba érve újra Atyámhoz imádkoztam. Segítségét kértem. Kértem, hogy világosítsa meg a tudósokat, hogy meggyőződjenek az igazságról, melyet bebizonyított nekik. Sokan jöttek el a templomba a tudósok és a törvénytudók közül. Ők is, valamint a templom szolgálói is testi szemmel láttak Engem. Alacsonyrangú, lenézett személynek tekintettek. Mégis rászánták magukat, hogy érintkezzenek Velem. Hiszen látták fennkölt megjelenésemet és kedves tekintetemet, s már hallották előző nap mennyei tanításomat.

Mikor meghallgattam őket, újból elkezdtem őket kérdezni s nagy bölcsességgel és kedvességgel beszéltem velük, ők is kérdéseket intéztek Hozzám s előadták nehézségeiket; ezekről felvilágosítottam őket Világosan felismerttem velük, hogy a Messiás már eljött a világra. Nem tudtak meggyőződni az igazságról, de az ellenkezőjét sem tudták bebizonyítani. Felismerték Bennem az isteni bölcsességet s felfogták, hogy emberileg nem lehetne ekkora tudásom és nem lennék ilyen lebilincselő. Jól megérthették, hogy Én vagyok az ígért Messiás. Tényleg Atyám elegendő világosságot adott nekik arra, hogy felismerhettek volna. Hiszen ezt előadásommal bebizonyítottam nekik. De elutasították maguktól az isteni megvilágosítást, mert szegényes és alacsony voltomra gondoltak; hiszen testi szemmel néztek és a kevélység, a nagyravágyás és keményszívűség uralkodott bennük. Ez elvakította őket és így szóltak egymáshoz: „Nem József és Mária fia ez? ... Tehát alacsony származású, a néphez tartozó emberek fia!” S emiatt megvetettek Engem. Milyen nagy fájdalmat okozott vakságuk és szívük keménysége, gőgjük Szívemnek!

Ilyen nagy fény közepette önhibájukból még nagyobb sötétség borult rájuk. De a nép közül, akik hallgattak Engem, sokan csodálkoztak, megtörtek és vonzódtak Hozzám. Magasztalták az Anyát, aki Engem szült és boldognak mondták szüleimet. Több lélek teljesen megvigasztalódott és hitt abban, amit kinyilatkoztattam nekik. De mégis csak kevesen voltak, akikben Isten kegyelme élt.

Mikor befejeztem előadásomat, vártam a harmadik napot, hogy ismét vitázzam azokról a dolgokról, melyekről már beszéltem. Világosan láttam, hogy a bölcseknek és a törvénytudóknak rossz szándékuk volt, részletes bizonyítékokat akartak Tőlem kapni s gyakran kérdezték, hogy láthassák, van-e alapja tanításomnak? ... Mivel a második beszélgetésnél felismerték, hogy Bennem olyan isteni bölcsesség és tanítás lakik, amely ellen semmit sem tudnak felhozni, az irigység lopódzott be a szívükbe. De nem tagadhatták le az örömet, melyet bizonyítékaim hallatára éreztek. Hiszen oly kedvesen, annyi bájjal adtam azokat elő, hogy mindenkit elragadtam velem. A Bennem levő istenség nem rejtőzhetett el. Istenségem valamilyen módon mindenkivel éreztette csodálatos hatását, különösen az igaz lelkekkel. Hálát adtam Atyámnak azért, amit az emberi nem érdekében cselekedtem. Minden dicséretet, amelyet kaptam, Reá vonatkoztattam, mint minden tettem forrására. Azok helyett

is hálát adtam Neki, akik hallgattak Engem. Hálát adtam a jó hatásért, melyet szavaim bennük keltettek. Kértem Őt, hogy legyen részvétellel a zsidók keménységével és megátalkodottságával szemben. Adjon nekik új világosságot és még nagyobb kegyelmeket. Ekkor azokért a megátalkodott testvéreimért könyörögtem Hozzá, akik nem adják meg magukat az igazságnak, jöllehet az Evangélium hirdetői kinyilatkoztatják nekik Isten igéjét, ők azonban nem engedik, hogy az igazság győzzön bennük, hanem megmaradnak keménységükben és vakságukban. Forró sóhajok közt imádkoztam értük, nyomorúságuk iránt részvétellel eltelve. Atyám megmutatta Nekem, hogy mennyire könyörületes mindnyájukkal szemben. Megátalkodottságuk ellenére is megvilágosításokat és kegyelmeket ad nekik, hogy azokat felhasználják s engedjék, hogy könyörületessége befolyásolja őket. Mindezt hálát adtam Atyámnak. Nagy jószágáért dicsőítettem és magasztaltam Őt.

A gyermek Jézus alamizsnát keres a szegényekkel

Egy ideig még a templomban maradtam, hogy imádkozzam és az emberi nem üdvösségeért könyörögjek az Atyához. Azután kimentem a templomból. Már késő volt. Szükségem volt eledelre, hogy testi erőmet fenntartsam. Hiszen már a második nap múlt el étel és ital nélkül. Néhány szegény ember kíséretében alamizsnát kerestem, hogy valamit ehessenek. Arra gondoltam, hogy a tudósok minden kérdését megfejtettem, mégsem akadt egy sem, aki Nekem egy korty vizet adott volna. Olyan szegény voltam, hogy semmim sem volt. Valóban elmondhattam: **„Én pedig szegény vagyok és szájalomraméltó”**... Hiszen még szeretett Anyámtól is meg voltam fosztva. Mikor egy kis kenyeret kaptam alamizsnaképpen, ettem belőle és a többi szegénynek is adtam, kiket testvéreimnek neveztem. Ezután hálát adtam Atyámnak. Utána pedig elváltam valamennyitől s a templom oszlopos folyosójára vonultam vissza. Itt újból imába kezdtem. Ima után emberi természetemnek némi pihenést engedtem. Ezalatt a földön ültem. Nagyon örültem, hogy ennyire szegény vagyok. Arra gondoltam, hogy így egy kissé megízlelem a nélkülözést, melytől nyilvános tanításom három éve alatt majd sokat fogok szenvedni. Engesztelésül ajánlottam fel Atyámnak szenvedéseimet és szegénységemet azért a sok kényelemért, melyet testvéreim maguknak megengednek. Nem elégszenek meg azzal, amit Atyámtól kapnak, hanem azon igyekeznek, hogy még többet szerezzenek meg maguknak, s még nagyobb kényelmük legyen. Arra kértem Őt, adjon mindegyiküknek helyes gondolkodásmódot, hogy már a szükségessel megelégedjenek. Ne kívánják meg a felesleges dolgokat, mert ez viszi romlásba az emberiség nagyobb részét. Atyám megadta ezt Nekem. Természetesen tudtam, hogy sokak számára hiábavaló ez az Atyámtól kapott jó érzület. Inkább azt követik, amit önszeretetük sugall nekik. Ó, milyen szomorú volt a Szívem, amikor láttam, hogy testvéreim ennyire nem törődnek az Atyámtól kapott kegyelmekkel! Hálából felajánlottam Atyámnak ezt a fájdalmat, azért, hogy jósa nekik juttatta ezeket a kegyelmeket, pedig nem érdemelték meg azokat. És mivel nem feleltek meg ennek a nagy kegyelemnek, vétkeztek. De Én igyekeztem mindnyájuk vétkéért eleget tenni.

Jézus és Mária szenvedései

Rövid pihenés után újra kértem Atyámat, hogy az utolsó vita alkalmával, melyet majd nappal kell a tudósokkal folytatnom, adjon nekik új megvilágosítást, hogy felismerjék Istennek irántuk való irgalmasságát és hogy elküldte nekik az ígért Messiást. Mindenki, aki csak hallgat Engem, húzzon hasznát mennyei tanításomból. Azután szeretett Anyáért könyörögtem, hogy találjon Rám ezen a napon, amint azt Atyám már elhatározta. Felajánlottam Neki szomorúságomat. Valójában egész idő alatt gyötrődtem a miatt, hogy el voltam választva tőle, hiszen Miattam volt ilyen nagy bánata. Telve volt vágyódással

Utánam, s elvesztésem miatt gyötrő kínokat állt ki. Én, Aki igazi gyermeke voltam, ugyanazt a fájdalmat éreztem, mert Szívünk egyesülve volt. Én szívesen viseltem el mindezt, mert ez Atyám akarata volt. Azért távoztam el Anyámtól, hogy Neki engedelmeskedjem. Felajánlottam ezt a fájdalmat Atyámnak s arra kértem Őt, hogy e megadással viselt fájdalomért és szeretett Atyám szenvedéséért adjon minden egyes testvéremnek különös kegyelmet, hogyha olyasmit vesztenek el, ami nagyon kedves nekik, úgy ezt türelemmel viseljék el, s mindenben alkalmazkodjanak szent akaratahoz. Atyám sokszor úgy intézi, hogy az embert meglepi a számára kedves dolog elvesztése. Ahogy Én mindent megtettem, amit Tőlem kívánt, pedig nagy bánatot okozott Nekem szeretett Anyám szenvedése, éppen úgy minden testvéremnek is adjon elegendő kegyelmet, hogy mindent megtegyenek, amit Atyám szolgálata megkövetel, még ha nehézzé lesz is a szívük a nekik kedves dolgok elvesztése miatt. Azt még szívósabban kértem Tőle, hogy azok a lelkek, akik elvesztették kegyelmét, ne találjanak nyugtot, amíg azt újra meg nem találták. És ha a bűn által veszítették el, akkor fájdalom és bánat árán nyerjék újra el. Nagy bensőséggel kértem, engedje meg, hogy az olyan lélek, aki bűnei felett érzett fájdalmában összezúzva keresi Istent, tüstént meg is találja Őt. Ne tagadja meg kegyelmét az olyan bűnbánótól, aki őszinte szívvel kéri azt. Legyen azoknak szerető Atyja és irgalmas Istene, akik igaz és hűséges gyermekei akarnak lenni. A következőket is kértem Tőle: ha az ártatlan lelkektől megvonja érezhető jelenlétét, megvilágosításait és vigaszát, hogy hűségüket próbára tegye, akkor adjon nekik elegendő kegyelmet, hogy elviseljék a megvonással járó fájdalmat. És ne várásson soká Magára, hanem térjen mielőbb vissza, s érezhető jelenlétével vigasztalja meg őket. Adjon nekik még nagyobb megvilágosítást és még több kegyelmet. Győzze meg őket arról, hogy milyen hűséges ígéreteihez. Mert aki Őt igaz szívvel keresi, meg fogja találni. Ezeket a kegyelmeket kértem Atyámtól s Ő meg is adja azokat mindenkinek szükségletéhez mérten. S aki nem tapasztalja magában e kegyelmeket, az ne panaszkodjék másra, csak önmagára, mert Atyám hűségesen megtartja ígéreteit. De sokan hagyják, hogy az önszeretet és uralkodó szenvedélyeik elvakítsák őket.

Ezért nincs bennük olyan hatása Atyám kegyelmeinek, mint amilyen a jóakarató, fogékony lelkekben szokott lenni. Hálát adtam ezekért a kegyelmekért is, melyeket Reám való tekintettel ad minden testvéremnek. Mindnyájuk nevében adtam hálát, de különösen azok nevében, akik felhasználják azokat.

A templomban

Az éjszaka hátralévő része e kérésekkel, felajánlásokkal és kedves párbeszéddel telt el, melyet Atyámmal folytattam. Közben reggel lett. Az időt Atyám dicsőítésével töltöttem. Mikor elérkezett az ideje, bementem a templomba. Imádtam Atyámat és a következőt kértem Tőle: mivel elérkezett jeruzsálemi tartózkodásom harmadik napja, – nyilvános működésem három évének előképe, melynek harmincadik életévem betöltésekor kellett elkövetkeznie – s közeledett a harmadik beszélgetés a tudósokkal és templomszolgákkal; a harmadik napon legyen még könyörületesebb e néppel szemben. Világosítsa meg őket, s értesse meg velük isteni tanításomat. Atyám megígérte ezt Nekem. Így társalogtam Vele s örvendtem isteni tökéletességének. Azután a szegények kíséretében kimentem a templomból. Amíg velük mentem, – a szokott módon – az örök igazságokra tanítottam őket.

Egyesülés az Atyával

Ne tűnjön fel előtted nagy dolognak, jegyesem, ha azt látod, hogy bensőleg szakadatlanul érintkeztem Atyámmal. Egy pillanat sem múlt el a nélkül, hogy ne érintkeztem volna Vele. Hiszen tökéletesen egyesülve élek Vele. Egy vagyok Vele, mert az „Ige” vagyok. Ezért nem

tudtam Róla egy pillanatra sem elfeledkezni. Nem tudtam Tőle elszakadni. Mivel tökéletesen egyek vagyunk s ismerem mérhetetlen tökéletességét és érdemét, határtalanul szeretem Őt s nagy örömet éreztem, hogy szerethetem s egy lehetek Vele. Szívem végtelen szeretettől lángolt Iránta. Arra a hasonlíthatatlan sorsra gondoltam, mely emberségemnek jutott, midőn az örök Igével egyesült, Aki oly tökéletesen egy az Én lelkemmel. Felismertem, hogy valóban Isten Fia vagyok. Felismertem a véghetetlen kegyelmeket, melyeket a nagy Isten, az Én Atyám, emberségemmel közölt s neki megadott. Ezért tehát a végsőig lekötelve éreztem Magamat. Felismertem végtelen jelentőségét, ezért mérhetetlen szeretettől égtem Iránta. Mivel egy vagyok az Igével s így Magam is a végtelen Isten vagyok, végtelenül szerettem isteni Atyámat, amiként most is végtelenül szeretem és az örökkévalóságban is végtelenül fogom szeretni. Ezt mind azért mondtam el neked, hogy belásd, hogy egy pillanatom sem volt, amikor ne gyönyörködtem volna mennyei Atyám társaságában és a Vele való beszélgetésben. Nagyon örültem ennek. S ha a szerelmesek mindig együtt szeretnének lenni és gyönyörködni a kölcsönös beszélgetésben; elképzelheted, milyen gyönyörűséget és élvezetet jelentett Nekem az Atyámmal kapcsolatos érintkezés. Hiszen végtelenül szerettem Őt s Ő is végtelenül szeretett Engem.

Újra a tudósok között

Egy ideig a szegényekkel beszélgettem és megtanítottam őket az örök üdvösség útjára, azután visszatértem a templomba. Ott maradtam, hogy Atyámhoz imádkozzam. Vártam, hogy a tudósok, a vének és a templom összes szolgái visszajöjjenek. Mikor összegyűltek, közéjük ültem s elkezdtem nekik újra magyarázni a szent írásokat. Nagy ékesszólással, kedvesen és bölcsen beszéltem. Mielőtt a kérdések megbeszélésére tértem volna, arra kértem Atyámat, gondoskodjék arról, hogy szeretett Anyám idejőjjön. Ezalatt jegyesével, Józseffel együtt a városban keresett. Szívéhez szóltam, s hívtam, hogy a templomba jöjjön és lássa, hogyan beszélek a tudósokkal. Meghallotta a belső hangot, s felismerte, hogy Tőlem származik, mert gyakran szóltam így hozzá máskor is. Sietve jött, s akkor ért ide, mikor éppen a tudósokkal beszéltem.

Mindnyájan csodálkoztak, mikor a hallgatóságnak az isteni írásokat kezdtem magyarázni. Úgy elragadtam szívüket, hogy örömeiket lelték abban, hogy szavaimat hallgathatják. Csodálkoztak a szokatlan vigaszon és örömen, melyet szavaim hallatára éreztek. Mind megkapták azt az isteni sugallatot. Elhitték, hogy az ígért Messiás vagyok. Ez az isteni sugallat oly heves volt, hogy csak nagy erőfeszítéssel tudták azt elutasítani maguktól. Beszédem párhuzamosan haladt az isteni sugallattal. Felismertettem velük, hogy eljött az ígért Messiás. Azután világosan rávezettem őket arra, hogy valójában „Ki” vagyok. Közben egy templomszolga értesített, hogy szeretett Anyám és József a templomhoz értek és keresnek Engem. Ennek hangosan válaszoltam, úgy, hogy mindenki hallotta: **„Ki az Én Anyám és kik az Én testvéreim? Aki mennyei Atyám akaratát teljesíti, az az Én testvérem és Anyám.”** E szavakkal világosan felismertettem velük, hogy Isten Fia vagyok. Ugyanúgy világosan felismerhették ezt a válaszból, melyet szeretett Anyámnak adtam, mikor panaszkodott, hogy elhagytam Őt. Hangosan válaszoltam neki is: **„Miért kerestek?... Nem tudjátok, hogy mennyei Atyám dolgaival kell foglalkoznom?”**... S mégis, az isteni indítások, egész bölcsességem és kedvességem, világos és érthető beszédmódom és mindannak ellenére, amit – magyarázataimat hallgatva – magukban éreztek, szívük keménysége miatt nem adták meg magukat. Nem akarták, hogy értelmüket meggyőzze a hit arról, hogy Én vagyok az ígért Messiás. Erre volt képes bennük a gőg, a keménység és a nagyravágás, -szinte egyre konokabbak lettek.

A Nálam szokásos bájjal és isteni bölcsességgel folytattam fejtegetéseimet. Ekkor már Anyám és jegyese, József is jelen voltak, öröm töltötte el őket, mikor beszélni hallottak s láthatták, hogy milyen figyelmesen és örömmel hallgatnak a többiek.

Mikor előadásomat befejeztem, mindenki tetszését nyilvánította, különösen a tudósok. Nem tagadhatták le, hogy magasztos bölcsesség lakik Bennem. S mégsem akadt egy se közülük, aki elismerte volna, hogy Én vagyok az ígért Messiás.

Végtelenül örültem, hogy az isteni írásokat magyarázhattam nekik s kinyilatkoztathattam mindnyájuknak Atyám fenségét és csodálatos műveit. De nagyon megkeserítette vigaszomat, hogy keményszívűségüket és nyakasságukat nem tudtam megtörni. Nem akarták Atyám megvilágosításainak és indításainak alávetni magukat. Felajánlottam keserűségemet Atyámnak, s arra kértem, érezzen részvétet irántuk és viselje el szívük keménységét. Ne fáradjon bele abba, hogy megszakitás nélkül könnyőreletes legyen velük szemben és ne vonja meg tőlük kegyelmeit és megvilágosításait. Hálát adtam Neki azért, amit hallgatóim lelkében tett. Mindenekelőtt hálát adtam Neki azokért a nagyszerű dolgokért és könnyőreleteségéért, melyet Általam kinyilatkoztatott. Dicsértem és magasztaltam Őt, és minden egyes ember helyett hálát adtam, mert az Én szavaimból eredő megdicsőítést és tiszteletet senki sem vonatkoztatta Reá. Magasztalták ugyan szeretett Anyámat és Józsefet azokért a nagy dolgokért, melyeket észrevettek Bennem, de nem dicsőítették Atyámat, pedig Őt illeti meg minden dicsőség. Ezért nyújtottam kárpótlást külön-külön mindegyikükért s arra kértem Atyámat, hogy adjon minden egyes testvéremnek helyes érzületet és világosságot, hogy amikor egy teremtménynél csodálatos és dicsőretreméltó dolgot vesznek észre, tüstént a Teremtőt magasztalják. Hiszen a Teremtőtől származik minden jó. A teremtmény csak eszköz, akin keresztül az Atya megmutatja hatalmát, könnyőreleteséget és csodálatos tetteit.

Jézus örül, amikor szeretett Anyját viszontlátja

Nagyon örültem, mikor megpillantottam szeretett Anyámat s lelkének örömét láttam, mert rámtalált. Míg a tudósokkal beszélgettem, feléje fordítottam tekintetemet. Szeretetem nyilai szíven találták őt. Felajánlottam Atyámnak mindkettőnk örömét és arra kértem, éreztesse meg ennek az ujjongó örömnek egy részét minden lélekkel, aki kereste és végül feltalálja Őt. Méltányos, hogy a lélek, ha elfárad és szomorú lesz Istenének keresése közben, megízlelje szeretetének édességét és örüljön édes társaságának. Szeretett Atyám mindent megígért Nekem. Ezután felajánlottam Neki szenvedéseimet, melyeket a három nap alatt kiállottam. Felajánlottam minden megerőltetést, melyet a tudósokkal való vitatkozás okozott, hiszen nagyon gyöngye és fiatal voltam. Az istenség fenntartott, de mégis erősen éreztem emberi természetemben a szenvedéseket. Nagyon gyengéd és törékeny voltam, ezért még jobban éreztem azokat. Arra kértem Atyámat, hogy szenvedéseimért adjon mindazoknak erőt és áldozatos lelkületet, akik az Ő dicsőségéért és a lelkek üdvéért fáradoznak és szenvednek. Bátorodjanak fel segítségétől és kegyelmétől, és szívesen erőltessék meg magukat, és ha arról van szó, hogy Isten dicsőségét előmozdítsák, Isten akaratát teljesítsék s a szent hitet terjesszék, ne törődjenek a kínlódással és a fáradtsággal.

Panasz és válasz

Mikor befejeztem előadásomat és elváltam hallgatóimtól, imádtam Atyámat s hálát adtam Neki azért, amit Bennem cselekedett. Azután odamentem szeretett Anyámhoz, aki már nagyon vágyott Utánam, hogy Velem beszélhessen és elmondhassa kettejük bánatát. Amint a közelébe értem, így szólt: **„Fiam, mit tettél velünk? Atyád és én bánkódva kerestünk Téged.”** ... Anyám panasa jogos volt. De méltán válaszoltam Én is: **„Miért kerestetek? Nem tudjátok, hogy abban kell fáradoznom, ami Atyám megdicsőítésére és tiszteletére**

válik?” Szeretett Anyám megadással fogadta ezt a választ. Nem felelt rá, mert isteni megvilágosításra felismerte, hogy válaszom igazságos. Erre vonatkozólag azt kértem Atyámtól, hogy adja meg valamennyi testvéremnek a lelki szabadságot, hogy mindig felismerjék azt, amit az Ő megdicsőítésére cselekedniük kell. Kértem, hogy ezt nagylelkűen tegyék, s ne tekintsenek a testi kapcsolatokra. Mondják meg nyíltan azoknak, akik panaszkodnak, hogy azt kell tenniük, amit Isten akar tőlük. Mindig Isten dicsőségét helyezték előtérbe s csak azután törődjenek rokonaik kielégítésével. Ne törődjenek azzal, hogy e miatt néhányan nemtetszésüknek adnak kifejezést, mert Atyámat kell megdicsőíteni és az Ő akaratát teljesíteni.

Názáret felé

Kis ideig szeretett Anyámmal és Józseffal beszélgettem, s mikor jelenlétem megvigasztalta lelküket, egy szívvel-lélekkel imádtuk újra Atyámat. Áldását kértük s elindultunk Názáret felé. Egyikünk sem vett ételt magához, hanem éhgyomorral mentünk hazánkba. Anyámnak elég volt az a vigasz, hogy megtalált Engem. József is megelégedett ezzel a vigasztalással. Mikor elhagytuk Jeruzsálemet, megfordultam, hogy népét megáldjam. Arra kértem Atyámat, adja meg, hogy szavaim minden lélekben, aki Engem beszélni hallott, mély nyomot hagyjanak. Egyre jobban erősödjék meg bennük az igazság, melyet bebizonyítottam nekik; s a hit arról, hogy a nekik ígért Messiás már eljött. Atyám megígérte Nekem, hogy továbbra is megadja nekik isteni indításait és megvilágosításait, hogy megerősödjenek s előkészüljenek az Én fogadásomra, mikor nyilvános tanításom idején idejövök, hogy közöttük tartózkodjam. De láttam e nép állhatatlanságát is, s ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Megvigasztalódtam, mikor láttam, hogy a többi nemzet sokkal méltóbb lesz Atyám kegyelmeire és hogy az idegenek sokkal hűségesebbek lesznek, mint azok, akik a választott népből valók.

Az úton

A gyaloglás alatt szeretett Anyám és József nagy örömet érzett. Anyám új dicsérő és háladalt énekelt Atyámnak, mert megtalált Engem, mivel keresés közben nagyon szomorú és gondterhelt volt. Szeretett Anyám oly kedvesen énekelt, hogy az angyalok is csodálkoztak rajta. Atyámnak nagy gyönyörűsége telt énekében s szeretete és bájossága Engem is egyre jobban elragadott. Én is énekeltem; mintegy visszhangja voltam, magasztaló énekének. Nagyon örült, hogy énekelni hallott Engem. A szeretet elragadta és mélyen meghatotta. Egyetértésünk végtelen örömet szerzett Atyámnak. Ezt felajánlottam minden testvérem nevében; különösen azok helyett, akik – miután a kívánt dolgokat elnyerték Atyámtól – mégis oly udvariatlanok, hogy hálát sem adnak és egyáltalán nem magasztalják Őt. Láttam, hogy nagyon sokan ilyen neveletlenek Vele szemben. Ezért a megszokott felajánlásokkal igyekeztem kárpótlást nyújtani hibáikért. Atyámat ez kiengesztelte.

Útközben szeretett Anyám és József között mentem. Nagy gonddal figyeltek Rám, mert nagyon féltek, hogy ismét elveszthetnek. Bár Anyámnak kinyilatkoztattam, hogy nem kell többé attól félnie, hogy elveszít, mégis nagyon örködött Felettem. Felajánlottam gondosságát és éberségét Atyámnak, és Anyám csatlakozott felajánlásomhoz. Arra kértem, adjon mindazoknak nagy gondosságot és figyelmességet, akik újra visszanyerték az elvesztett kegyelmet, hogy azt megőrizték s ne veszíthessék el újra. Kértem, hogy ezek úgy örködjének lelkük felett, hogy mindvégig meg tudják őrizni azt, amit fáradsággal találtak meg ismét.

Az úton sok emberrel találkoztunk, akik szintén a templomban voltak s hallották előadásaimat. Ezek csodálatos kedvességem vonzására elbűvölten néztek Engem. Végtelen bájt és fenséget láttak Bennem, ezért dicsérő szavakkal halmoztak el Engem, Atyámat és

Józsefet. Azt hitték, hogy József az édesatyám, hiszen képtelenek voltak megtestesülésem csodálatos titkát megérteni. Szerencsésnek és boldognak nevezték őket, hogy ilyen fiúk van. Mária és József örültek a dicséretnek. De menten egészen Atyámra hánytották azt. Nagyon örültek, mert azt kívánták, hogy mindenki felismerjen Engem. Ezért volt jogos az örömük.

A gyermek Jézus áldása

Hazánkba érve, mielőtt szülővárosunkba beléptem volna, újból megfordultam és megáldottam az egész vidéket, ami onnan látható volt. Arra kértem Atyámat, hogy áldásom terjedjen ki az egész világra s mindenki örüljön áldásom gyümölcsének. Ne csak a földek hozzanak bőséges termést, hanem az emberek is örüljenek, hogy lelkükben új érzelmek fakadnak. Az igazak lelki vigaszt és ösztönzést érezzenek, hogy Atyámat tökéletesen szeressék és szolgálják. A bűnösöknek pedig adjon igaz bánatot és indításokat, hogy megtérjenek és megjavuljanak. Atyám így is tett. Hálát adtam Neki érte mindenki nevében.

Tizedik rész: Az Üdvözítő benső élete 12 éves korától 29 éves koráig

Kérések és imádások

Názáretbe érve az egész városért imádkoztam. Azt kértem, hogy amint Én rövid távollét után visszatértem, hogy újra itt lakjam, ugyanígy ajándékozza meg Ő is rögtön kegyelmével, megvilágosításával és vigasztalásával azokat a lelkeket, akiktől visszavonul, hogy hűségüket kipróbálja. Ez váljék hasznukra; Neki pedig nagyobb dicsőségére. Azért hagytam el Én is Atyám nagyobb dicsőségére hazámat, hogy nyilvánosságra kerüljenek azok a csodálatos dolgok, melyeket Bennem művelt. Arra is kértem Őt, hogy adjon az egész városnak világosságot, hogy hasznot merítsenek abból a nagy jótéteményből, melyet Atyám az Én ottartózkodásommal adott nekik. Arra is kértem Őt, hogy világosítsa meg mindazokat, akiket kegyelmével támogat, s akik ártatlanságuk és tisztaságuk révén méltóvá teszik magukat arra, hogy Lelkünk bennük lakjék. Ismerjék el, hogy ez milyen nagy ajándék és mekkora kegyelem; adjanak hálát érte Atyámnak s igyekezzenek ezt a kegyelmet megőrizni azáltal, hogy növekednek az erényben és a tökéletességben. Atyám nagy jósággal és szeretettel teljesítette kéréseimet.

Mikor odaértünk házunkhoz, azonnal beléptünk. Azon a helyen, ahol imáinkat szoktuk végezni, mindhárman a földre borultunk. Imádtuk Atyámat s hálát adtunk Neki atyai gondoskodásáért és gondviseléséért, melyet a bajban tanúsított irántunk. Hálát adtunk Neki a szerencsés hazaérkezésért is. Azután mindegyikünk magában imádkozott.

Jézus az Atya akarata után tudakozódik

Kértem Atyámat, hogy tudassa Velem akaratát. Mondja meg Nekem, hogyan viselkedjem ittartózkodásom idején. Én mindent tudtam, de mégis kértem rá, hogy kimutassam, milyen engedelmesen vetem alá Magamat rendelkezéseinek. Azt kívántam, hogy isteni parancsaitól függjek mindenben. Engesztelésül felajánlottam Neki megalázkodásomat és akaratom behódolását azokért, akik cselekedeteikben nem akarják magukat Atyám tetszésének és akaratának alávetni. Mindig saját akaratuk szerint cselekednek s nem törődnek Isten akaratával. Akik így tesznek, azok nagyon visszatetszők Atyámnak. Cselekedeteik sohasem tökéletesek s nem lesz jó végük. Míg felajánlásaimat végeztem, arra kértem, világosítson meg mindenkit, hogy felismerjék: Hozzá kell fordulniuk és meg kell alázkodniuk Előtte. Ismerjék el azt is, hogy szükségük van segítségére, valamint azt, hogy cselekedeteikben mindig teljesíteniük kell akaratát, hogy dolgaik tökéletesen sikerüljenek s elérjék a kívánt célt. Tehát először is imával forduljanak Hozzá, s ha felismerték Isten akaratát, akkor hódolattal valósítsák meg azt.

Arra is kértem Atyámat, legyen kegyes azokhoz, akik Hozzá menekülnek azért, hogy felismerhessék akaratát és tetszését. Értesse meg ezt velük és adjon nekik világosságot, hogy mindent tisztán felismerjenek, amit Ő tőlük akar. Azután vigyék végbe akaratát; Ő pedig vigasztalja meg őket. Árassza rájuk kegyelmét és áldja meg cselekedeteiket. Atyám megígérte, hogy ezt mind megteszi. Az Atya valóban meg is adja mindazoknak ezeket a kegyelmeket, akik igaz gyermekeiként viselkednek Vele szemben, akik jószívvel menekülnek Hozzá és készek arra, hogy mindenben alávéssék magukat szent akaratának s megvalósítsák azt, amiről tudják, hogy Neki tetszik. Mégis sokan nem ismerik fel ezeket a kegyelmeket. Ez azért van, mert nem akarják mindenben Atyám akaratát teljesíteni. Sokat megtartanak saját

akarataiból s ez fosztja meg őket a kegyelmektől, melyeket Én érdemeltem ki számukra. Mert ha Atyám végtelen irgalmában annyira bőkezű velük szemben, akkor nagyon helytelen, hogy ők nem akarnak Atyámmal szemben bőkezűek lenni. Tökéletesen túl kellene tenniük magukat saját akarataikon, s teljesen át kellene magukat adniuk mindenben az Ő szent akaratának. Sokat imádkoztam ezekért a megtévedt emberekért s még nagyobb fájdalmat éreztem miattuk, mert láttam, hogy sok lélek olyan kemény és megátalkodott, hogy imáim hatástalanok maradnak számukra. Mégis mindig, mindent megtettem, amit a szeretet, a részvét és nagy irgalmasságom sugallt. Természetesen láttam, hogy sokan hálátlanok Velem szemben s rosszul használják fel az általam kiérdemelt kegyelmeket.

Az Atya akarata

Amíg tovább imádkoztam, Atyám tudtomra adta akaratát, mely szerint itt kell időznöm szeretett Anyámmal és Józseffel, és alá kell rendelnem nekik Magamat. Ezt a parancsot nagy örömmel, alázattal és akaratában megnyugodva fogadtam. S bár Atyám iránt érzett szeretetem miatt arra vágytam, hogy az egész világot bejárjam, s irgalmasságát és dicsőségét hirdessem, hogy mindenki felismerhesse és szerethesse Őt, mégis nagy örömmel fogadtam parancsát. Megnyugodtam abban, hogy magányosan és félreismerten éljek itt, mintha egyszerű, közönséges ember lennék. Megadásomat annál inkább felajánlottam Atyámnak, mert felismertem, hogy nagy öröme telik ebben. Arra kértem Őt, hogy adjon különös kegyelmet mindegyik testvéremnek, hogy adandó alkalommal ők is belenyugodjanak akaratába. Különösen azoknak adja meg ezt a kegyelmet, akik arra vágnak, hogy elmenjenek s kinyilvánítsák dicsőségét. Felismerik, hogy a Tőle kapott tehetségüknél fogva alkalmasak erre. De ha valamilyen körülmény megakadályozza őket ebben, akkor nyugodjanak bele abba, hogy ismeretlenül és visszavonultan éljenek, örüljenek, hogy csak azt teszik, amit nekik parancsoltak. Alázkodjanak meg azelőtt, amit Atyám magasabb szándékokból rendel és megenged. Arra is kértem Őt, hogy adjon az alárendelten élőknek megadást és alázatot azok akaratával szemben, akik nekik parancsolnak. Most láttam az összes előljárókat. S ahogy Én Atyám iránt való engedelmisségből belenyugodtam abba, hogy Anyámnak és Józsefnek alávetve éljek, bár Isten Fia vagyok s ezért független minden teremtménytől, úgy ezek is nyugodjanak bele abba, hogy engedelmeskedniük kell feletteseiknek, mégha azok kisebbek is náluk; akár tehetségben, akár más szempontból. Alávetettségükben ne legyen más céljuk, mint Atyám akaratának teljesítése.

Jézus kinyilatkoztatja Máriának és Józsefnek az Atya akaratát

Mikor mindent megkaptam Atyámtól s hálát adtam Neki azok nevében is, akik elnyerték azt, amit Atyámtól számukra kértem, befejeztem imámat és szeretett Anyámhoz s Józsefhez kezdtem beszélni. Megismertettem velük Atyám akaratát arra az időre vonatkozóan, amíg nekik alávetve, velük együtt kell élnem. A következőket mondtam tehát nekik: **„Látjátok, Én kész vagyok arra, hogy mindent megtegyék, amit ti ketten Nekem parancsoltok. Mindenben alá akarom vetni Magamat a ti parancsaitoknak. Gyakoroljátok tehát Velem szemben ezt a tisztséget, melyet Atyám adott nektek. Szabad Velem rendelkeznetek s Én semmit sem akarok tenni, amit nem Ti parancsoltok Nekem. Istenségem, melyet megláttok Bennem, az alázatosság kiváló mintaképe legyen előttetek. Hiszen az Istent látjátok tőletek függő helyzetben és minden parancsotoknak alávetve. De azért gyakoroljátok nyugodtan hatalmatokat, melyet Felettem nyertetek, mert Fiatoknak s alárendelteteknek kell tekintenetek Engem. Mivel önként alázkodtam meg s szívesen vetettem alá Magamat mennyei Atyám rendelkezésének, úgy ti is szívesen vessétek**

alá magatokat Atyám rendelkezésének, tehát nyíltan gyakoroljátok Felettem felettesi hatalmatokat. Tudom, hogy ez a hivatal megdöbbsen titeket, ez azonban arra indítson benneteket, hogy még jobban megalázkodjatok Atyám előtt. Gondoljátok meg, hogy Én, a teremtes korlátlan Ura, a teremtményeknek vetem alá Magamat s mindenben parancsaitoktól függök s a hatalmatok alatt akarok élni. Nektek jutott osztályrészül az a kegyelem, hogy Isten Fiának, sőt az Istennek magának kell parancsolnotok. Ismerjétek fel tehát, hogy Atyám milyen nagy kegyelemben és szerencsében részesített benneteket. Ezért adjatok Neki szakadatlanul hálát s engedelmeskedjete tökéletesen parancsainak. Ne húzódozzatok hivatalotok gyakorlásától az Én fenségem és a ti semmiségetek láttára, mert Atyám adta nektek a jogot, hogy rendelkezetek Velem, az Ő igazi és szeretett Fiával.” ...

Míg Én így beszéltem szeretett Anyámhoz és jegyeséhez, Józsefhez, szívük könnyektől olvadozott. Ujjongtak, mikor Engem ilyen kedvességgel és szeretettel hallottak beszélni. De meg is voltak zavarodva, mikor hallották, hogy az előjáró hivatalát kell Velem szemben gyakorolniuk. S mivel a legnagyobb mértékben alázatosak voltak s nem is gondoltak arra, hogy Nekem parancsoljanak, végtelen nagy fájdalmat okozott nekik a gondolat, hogy Nekem parancsolniuk kell. Hiszen Urukna és Parancsolójukna tekintettek és imádtak, mint Teremtőjüket és Megváltójukat. S bár elnyertem számukra Atyámtól a kegyelmet, hogy úgy vonzódjának Hozzá, mint igazi Fiúkhöz, mégis megfélemlítette őket a fenség, melyet megéreztek Bennem és az Istenség, melyben hittek. Ez a hódolat messze felülmúlta a szeretetet, mellyel Irántam, mint „fiúk” iránt viseltettek. De a kegyelem, kedvességem és nyájasságom felbátorította őket és mivel tudták, hogy ez Atyám rendelkezése, tehát mindenbe beleegyeztek, amit Atyám nekik parancsolt. Késznek mutatkoztak, hogy teljesítsék Isten akaratát s gyakorolják Felettem az előjáró hivatalát. Ezt az egész idő alatt megtették, amíg közöttük éltem; nagy alázattal, úgyhogy valahányszor Nekem valamit parancsoltak, szívük az alázatosság és megszegyenülés révén a kegyelem sok fokozatával gazdagodott, amit ilyenkor jól éreztek. De azzal, hogy ellenkezésüket legyőzték, melyet alázatosságuk sugallt nekik, emberi mértéket meghaladó nagylelkűséget gyakoroltak, amikor Nekem valamit parancsoltak. Közben ahhoz a gondolathoz ragaszkodtak, hogy teljesítsék Isten akaratát; ezzel mintegy túltették magukat minden gátláson s nagy érdemet szereztek.

A jutalom

Mikor megvigasztaltam őket és felbátorodtak Atyám akaratának teljesítésére, kinyilatkoztattam nekik a jutalmat, melyet Tőle kapnak majd azért, hogy gondoskodtak Rólam és eltartottak Engem. Atyám ugyanis azt akarta, hogy Én azoknak a törvényeknek legyek alávetve, amelyeknek Ádám gyermekei is alá vannak vetve. Ennem kellett, hogy természetes életemet fenntartsam, bár e nélkül is megélhettem volna a Bennem lakó istenség erejénél fogva. De ezt nem használtam fel ebből a célból, mert éhséget, szomjúságot, hideget, hőséget s az alvás szükségét akartam elszenvedni, hogy ezeket a szenvedéseket felajánlhassam Atyámnak, az emberi nem hasznára. El akartam viselni a megerőltetést és nyomorúságot. Józseffel együtt kínlódtam az ácsmunkával. Ilyenkor nagy fáradtságot éreztem, mert testem igen törékeny volt. Érzékenyebb voltam minden más teremtménynél.

Újból felajánlottam segítségemet Józsefnek a munkához, valamint Anyámnak is, hogy segítségére legyek azokban a munkákban, melyeket el kellett végeznie. Mikor Mária és József e szavakat meghallották, a földre vetették magukat és arra kértek, hogy ne erőltessem meg Magamat. Felajánlották, hogy majd ők fáradoznak a megélhetésünkért. De megmagyaráztam nekik, hogy Atyám akarata az, hogy gyakoroljam ezt a mesterséget, Erre belenyugodtak Isten akaratába.

A szülők kötelességei

Mikor befejeztem ezt a beszélgetést, és megtanítottam őket arra, hogyan kell viselkednünk, Atyámhoz fordultam. Felajánlottam Neki azt, ami ezalatt az idő alatt közöttünk történt. Felajánlottam Neki az övével megegyező akaratunkat. Azután arra kértem Őt, hogy a mi viselkedésünk felett érzett tetszéséért adjon hasonló érzületet minden szülőnek, mint amilyent szeretett Anyámnak és jegyesének, Józsefnek adott. Adjon helyes lelkületet a szülőknak, hogy jól neveljék és megőrizzék gyermekeiket, s jó szándékkal gyakorolják felettük az előjáró tisztségét. Ezt a tisztséget Atyám ruházta rájuk, hogy Isten akaratát teljesítsék, ne pedig önzésüket vagy más hitvány és nyomorúságos céljuk kielégítését szorgalmazzák. Atyám azért ajándékozta meg őket gyermekekkel, hogy szent félelemben és szeretetben neveljék azokat, hogy majd arra a célra használhassa fel, amiért a világra küldte őket. Hiszen Atyám mindenkit abba az életállapotba akar beállítani, melyet öröktől fogva kijelölt, hogy őket az örök életre vezesse. Arra is kértem, világosítsa meg őket, hogy szülői tisztségük gyakorlása közben gyermekeikkel szemben ne mint korlátlan parancsolóik viselkedjenek; mert Isten a korlátlan Ura mindenkinek. Inkább mint „előjáróik” gyakorolják parancsosztó hatalmukat s e közben gyermekeiket mint Isten gyermekeit és képmását tekintsék. Ezért becsüljék meg őket s azt a tiszteletet tanúsítsák irántuk, amely Isten gyermekeinek kijár. A természetes szeretet, a hatalom és a szabadság, mellyel gyermekeik felett rendelkeznek, ne engedje, hogy elveszítsék azt a tiszteletet és szeretetet, mely azokat mint Isten gyermekeit megilleti. Sőt annál inkább kértem, adja nekik azt a kegyelmet, hogy tökéletesen le tudjanak mondani gyermekeikről, hogy a természetes szeretet meggyengüljön és féken tudják azt tartani. Hiszen a gyermekek iránt érzett természetes szeretet annyira uralkodik a szülők szívéen. Arra kértem tehát az Atyát, adja meg a szülőknak azt a kegyelmet, hogy erőt vegyenek ezen a természetes szereteten s megadják gyermekeiknek a szabadságot, hogy Atyámat abban az állapotban és hivatásban szolgálják, melyre ő hívja őket. Atyám mindent megígért Nekem. Ezt nagy könnyörületességgel és szeretettel teszi. De jaj! Milyen rosszul felel meg ennek a kegyelemnek a szülők nagy része! Engedik, hogy a természetes szeretet uralkodjék rajtuk, meg a parancsoláshoz való joguk, továbbá az önzés és más szenvedélyek. S így ellenállnak Atyám kegyelmeinek. Az isteni kegyelmek nem hatnak úgy bennük, amint abban az esetben hatnának, ha hallgatnának az isteni indításokra és belső megvilágosításokra. Bár azokra is hallgatnának, akiket Atyám arra jelölt ki, hogy arra tanítsák őket, hogyan neveljék gyermekeiket s hogyan kell viselkedniük velük szemben, hogy kötelességüket és Isten akaratát jól betöltsék. Nagy fájdalmat éreztem miattuk. Oly nagy rendetlenséget láttam! Láttam, hogy épp ezért van annyi visszás helyzet a világon. A fenyítést is láttam, melyet Isten készít az olyan szülők számára, akik rosszul nevelik gyermekeiket és nem teljesítik kötelességüket. Állhatatosan kértem Atyámat, hogy legyen irántuk részvéttel és fordítsa irgalmát feléjük. Ebben a pillanatban megmutatta Nekem Atyám a majdnem végnélküli irgalmat, melyet minden atyára és minden anyára fordít. Türelmét is láttam, mellyel e nagy rendetlenséget elviseli. Ezért mindenki nevében hálát adtam Neki.

A gyermekek kötelességei

Arra is kértem Őt, hogy a gyermekeknek is adjon ugyanannyi fényt és kegyelmet, amennyit a szülőknak ad, hogy felismerjék kötelességeiket szüleikkel szemben, s engedelmes gyermekek legyenek. Úgy tiszteljék és becsüljék őket, mint előjáróikat és mint életük második forrását. Sokszor könnyörögtem Atyámhoz a gyermekekért és sok kegyelmet esdett ki számukra. Nagyon sokat imádkoztam értük. Hiszen a gyermekek részéről is annyi rendetlenséget és helytelenséget láttam a szülőkkel szemben! Könnyörgéseim sok lélekben gyümölcsöt hoztak, mert a kegyelmeket, melyeket Atyámtól érdemeltem ki

számukra, nem dobták el maguktól, hanem felhasználták. De milyen sokan vannak, akik azokat nemcsak hogy nem fordítják hasznukra, hanem még meg is vetik! Igen, sokan élnek vissza a kegyelmekkel, s ezzel Atyámat még jobban megbántják.

Jézus szívének fájdalma

Látnom kellett, hogy többen arra használják fel az Általam kiérdemelt kegyelmeket, hogy Őt még jobban megbántsák. Ez lett a Szívemet megszorító fájdalmak egyike. Láttam, hogy éppen ezek a kegyelmek szereznének nekik jutalmat, ha azokat jól használnák fel. De láttam, hogy rosszul használják fel és éppen ezek miatt fenyíti meg Atyám eltévelyedtségüket. Mennyire elszomorított, mikor sok lélek eltévelyedését megláttam! Milyen bensőségesen kértem Atyámat, hogy legyen részvéttel irántuk s ne érdemük szerint fenyítse őket! Mikor Atyám ilyen szomorúnak látott, kegyesen megmutatta, hogy milyen irgalommal fenyíti meg őket s hogy inkább nem ad kegyelmet azoknak, akikről látja, hogy azt rosszul használnák fel, nehogy még súlyosabban kelljen megbüntetnie őket. Mindnyájuk nevében hálát adtam érte. Dicsértem és magasztaltam végtelen irgalmasságát és jóságát. Azután megmutatta Nekem mindazokat, akik jól használják fel a kegyelmeket, melyeket Én kiérdemltem ki számukra. Így vigasztalt nagy szomorúságomban és így szólt Hozzám: **„Lásd, szeretett Fiam, hogy nem maradnak kéréseid haszon nélkül a lelkek számára. A kegyelmeknek, melyeket Te esdettél ki számukra, sok lélekben megvan a hatásuk! Nézd, hány lelket nyersz meg szakadatlan imáiddal. Mikor a Te könnyörgéseidre az érdemeid által kapott kegyelmeket felhasználják, megindulnak a dicsőség útján, melyet Te haláloddal szerzel meg nekik.”** Atyám szavai nagyon megvigasztaltak Engem s egyre jobban felbátorítottak, hogy új kegyelmeket kérjek Tőle minden egyes testvérem számára. Hálát adtam Atyámnak, hogy megvigasztalt és bátorított. Kértem Őt, hogy vigasztalja meg azokat is, akik a bűnösökért imádkoznak és könyörögnek, mert ha látják is, hogy kéréseik sokak számára nem járnak sikerrel, úgy tudják meg azt is, hogy kéréseik nem haszontalanok a többi ember számára, hanem sokakra hatással vannak, különösen akkor, ha helyes szándékkal végzik azokat. Az imában a helyes szándék: vágyódni Atyám megdicsőítésére és a véremmel megváltott lelkek üdvösségére. Atyám mindent megígért Nekem, s Én mindezt magasztaltam Őt és hálát adtam Neki.

Az egyszerű asztal

Mikor ezt elnyertem Atyámtól, eljött az ideje, hogy táplálékkal erősítsük magunkat. Együtt fogyasztottam el szerény eledelünket Máriával és Józseffel. A három nap alatt, amíg a templomban tartózkodtam, sokat szenvedtem és nagyon legyengültem. Étkezés alatt nagyon megvigasztaltam őket. Szívük ujjongott, mikor Rám néztek, alig tudták felfogni, hogy ismét köztük vagyok és asztaluknál láthatnak, úgy mint azelőtt. Bár ételünk csak kevés és közönséges eledel volt, pusztán jelenlétem mégis mindent ízessé és édessé tett számunkra. Étkezés alatt az Atya dicsőségéről beszéltem nekik. Amíg testüket táplálták, lelküket még inkább táplálta az isteni ige, melyet hallottak. Csendben hallgattak meg mindent és szívükben megőrizték. Amikor étkeztünk, hogy testi erőnket fenntartsuk, mindig Atyám isteni tulajdonságairól és tökéletességéről beszéltem nekik. Így lelkük egyre jobban lángragyult az isteni Atyám iránt érzett szeretettől. Míg testük táplálkozott, lelkük megszentelődött. Mennyei Atyámnak ez nagy örömet szerzett. Arra kértem Őt, hogy tetszése kedvéért öntsön hasonló érzületet minden testvérembe. Az étkezés alatt, mely a test számára szükséges, szent beszélgetésekkel erősítse őket, vagy más módon üdítse fel lelküket, amint az Neki tetszik. Éppen ebben a földies és közönséges cselekményben dicsőüljön meg Atyám és találja benne tetszését azért, mert szent gondolatokkal és lelki beszélgetésekkel szentelik meg az étkezést.

Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Mindenkibe önt hasonló érzületet; különösen azokba, akiket kiválasztott arra, hogy megdicsőítésén dolgozzanak, Nevét magasztalják és szent gyülekezeteket vezessenek. Akik az Én nézetemet vallják, azok az étkezés ideje alatt felolvastatnak valakivel, hogy az asztalnál levők vagy az isteni ígét, vagy a lélek számára más hasznos dolgot halljanak. Így a testet is táplálják és a lélek is erősödik. Ha így cselekszenek, megdicsőítik Atyámat és Ő örül ennek. Atyám azokat is megmutatta Nekem, akik ezt a kívánságomat megvalósítják és engedik, hogy a kegyelem befolyásolja őket, melyet részükre szereztem. Nagyon örültem, mikor láttam, hogy milyen sokan vannak. De megkeseredett a vigasztalásom, látva azok számát, akik nemcsak hogy nem használják fel e kegyelmeket, hanem semmi más céljuk nincs az étkezéssel, csak ínyük kielégítése. Úgy viselkednek közben, mint az állatok, s nincs meg az a szándékuk, ami ehhez valóban szükséges. Az étkezés egyedüli célja az élet fenntartása azért, hogy Atyámnak szolgálhassanak. Láttam a rendetlenséget, melyet e tekintetben minden egyes testvérem elkövet és a sok sértést, mellyel közben Atyámat illetik. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Hogy csillapítsam Atyám haragját, felajánlottam Neki engesztelésül mindazt, amit ilyen alkalmakkor fel szoktam ajánlani a sértésekért, melyeket e tekintetben tőlük elszenved. Mivel cselekedetemnek végtelen érdeme és értéke volt s Atyámnak nagyon tetszett, megengesztelődött felajánlásaimra és kiengesztelődött mindenkivel szemben, akiért ezt Neki felajánlottam. Ezután hálát adtam atyai szeretetéért s mérhetetlen jóakarataért. E hálaadást mindenki nevében ajánlottam fel. Atyám nagy örömmel fogadta, mert Tőlem, szeretett Fiától eredt.

Mária és József megbeszéli fájdalmukat

Mikor befejeztük az étkezést, közösen adtunk hálát az Atyának, hogy atyai gondviselésével táplált minket. Ezután elbeszélgettem szeretett Anyámmal és Józseffel. Meghallgattam, hogy mennyit szenvedtek e három nap alatt, míg meg voltak fosztva Tőlem. Elmondták szívük fájdalmát és szorongatásait. Nagy részvéttel hallgattam meg őket. Mindent tudtam, de mégis megadtam nekik ezt a vigaszt, hogy szabad folyást engedhessenek fájdalmuknak, melyet lelkük e három nap alatt elszenvedett. Azután letérdeltek a földre és arra kértek, hogy ne távozzam el többé tőlük s ne adjak nekik többé okot ilyen nagy szomorúságra. Megígértem nekik, hogy többé nem hagyom el őket. Ahogy kijelentettem, hogy alávetem Magamat nekik, ugyanúgy megtartom ígéretemet, hogy beleegyezésük nélkül nem kezdek el semmiféle dolgot, hacsak mennyei Atyám nem parancsolja. A következőkről is biztosítottam őket: ahogy Atyám megparancsolta Nekem, hogy nekik alárendelve éljek, úgy nem is fog Rám vonatkozólag elrendelni valamit a nélkül, hogy nekik azt tudtul ne adja.

Esti imák

Mikor e beszélgetéstől megvigasztalódtak és hálát adtak Atyámnak, mindegyikünk visszavonult, hogy pihenjen és megadja a testnek azt, amit az követel, s ami az élet fenntartásához szükséges. Mielőtt visszavonultunk volna a magányba, hogy pihenjünk, a szokott módon a legnagyobb pontossággal közös énekkel dicsértük Atyámat, amint az eredetileg meghatározott. Mikor a szokott imákat mind elvégeztük, mindegyikünk visszavonult, hogy kissé pihenjen, annál is inkább, mert az úttól és a szomorúságtól nagyon fáradtak és kimerültek voltunk.

Először is Atyámhoz könyörögtem minden egyes testvéremnek üdvéért és külön-külön minden egyesnek üdvösségeért. Felajánlottam Neki azt, amit szeretett Anyámmal és Józseffel tettem. Különösen azt, hogy meghallgattam szomorúságukat s aggodalmaikat és megvigasztaltam őket. Arra kértem, hogy Ő is hallgassa meg kegyesen minden testvérem szomorúságát és szorongatásait. Vigasztalja meg őket, ha Hozzá menekülnek s lábainál

alázatosan kiöntik szívüket. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Különösen azt ismertette fel Velem, hogy mindenkit szeretettel hallgat meg, aki elmondja Neki szorongatását és tökéletesen megvigasztalja őket. Atyám ígéretére nagy vigaszt éreztem és láttam, hogy ezt valóban hűségesen meg is teszi. De elszomorított, hogy testvéreim legnagyobb része megfosztja magát ettől a nagy kegyelemtől. Ha szomorúak és szorongatást szenvednek, a teremtmények előtt könnyítenek fájdalmukon, akiktől pedig csak kevés, vagy semmi jó, ép, maradandó vigaszt sem nyerhetnek. Azt koldulják a teremtményektől, amit bőségesen megkaphatnának Teremtőjüktől. Okulj belőle, jegyesem!... Minden szorongatásodban és szomorúságodban, akár lelkiekben, akár földiekben érjen is az, sohase fordítsd gondolataidat a teremtmények felé. Ne náluk keress megkönnyebbülést, ne náluk könnyíts lelked szorongásán, hanem minden dologgal, ami veled történik, jöjj menyei Atyádhoz. Előtte sírd ki magadat, Előtte ontsd ki szívedet; Nála keress gyógyulást és megkönnyebbülést. Így teljesen megvigasztalódsz és szíved nyugodt lesz. Ezzel eléred, hogy Atyám egyre szeretetteljesebb lesz veled, bizalmad és reményed jutalmául, mert egyedül Tőle vársz minden vigaszt. Tudd meg, hogy Atyámnak nagy öröme telik ezekben a lelkekben. Nagy szeretettel néz rájuk és megvigasztalja őket. Azt kívánom, hogy egyike légy ezeknek a lelkeknek, akiknek Atyám örvendhet, hogy elfogadhass minden kegyelmet és jótétet, melyet számodra kiérdemeltem. Mondom neked, minden ügyes-bajos dologban, ami ér, menj nyugodtan Hozzá. Légy igazi „leánya” azzal, hogy minden erényemet utánozod, amelyre Én, az Isten igazi Fia és a te Fivéred tanítottalak; először tettekkel, azután szavakkal.

Jézus alszik és virraszt

Mikor már egyedül voltam s elnyertem Atyámtól mindent, amit óhajtottam, elvégeztem még a szokásos hálaadást is s azután nyugovóra tértem. Amíg aludtam, lelkem virrasztott, mert az alvás sohasem szakította meg a kölcsönös érintkezést Atyám és a lelkem között. Az Igével egyesült lelkem sohasem maradt tétlen, hanem mindig az emberek üdvösségéért buzgálkodott. Egyszer az emberekért imádkozott, másszor az Atyát magasztalta, vagy felajánlotta Neki Magát. De mindig tettekben szerette az Atyát. S ezt mindenekelőtt azért tette, hogy megdicsőítse Őt s hogy kiengesztelje és elnyerje irgalmát minden testvérem részére. Bár egyetlen tettemmel mindent elérhettem és megnyerhettem volna számukra, mégis egész földi életem folyamán imádkozni akartam értük, s kegyelmeket vágytam szerezni mindnyájuknak egyenként és együttesen, mert ez volt Atyám akarata. Hadd ismerjék fel az emberek, hogy mennyire szeretem őket. Hiszen egy pillanatot sem engedtem elmúlni a nélkül, hogy ne gondoltam volna arra, hogy üdvükért munkálkodjam s könyörögjek értük, hogy el tudjanak nyerni minden szükséges kegyelmet; hogy elérjék a célt, melynek beteljesítésére Isten megteremtette őket.

Munka közben

Miután testem rövid ideig pihent, a szokásos módon adtam hálát Atyámnak. S mikor elérkezett az óra, hogy szeretett Anyámmal és Józseffel közösen magasztaljuk az Atyát, elimádkoztuk az Istent dicsőítő éneket. A szokásos felajánlások után, melyeket minden testvérem nevében végeztem, menyei Atyám áldását s szeretett Anyám engedélyét kértem. Ezután dolgozni mentem Józseffel a kis műhelybe.

A jóságos József nagyon örült, hogy magával vihetett dolgozni. Egyébként azonban bántotta, mikor azt látta, hogy e zsenge korban, gyengéd testalkatommal megerőltetem Magamat, hogy könnyebbséget szerezzek neki s megkeressem a szükségeseket életem fenntartásához. Szíve szeretettől olvadozott, amikor maga mellett látott. S mivel a Bennem lévő legnagyobb titkokat szemlélte, ismét könnyekben tört ki.

Jézus szeretett Anyja sóvárgását csillapítja

Míg a műhelyben voltam Józseffel, szeretett Anyám is dolgozott. Test szerint ugyan visszavonult, de lélekben nem távolodott el Tőlem. Vágyódott arra, hogy jelenlétemnek örvendhessen, s ezért gondolatai mindig Nálam jártak. Szűzies és forró érzelmeinek hívására gyakran mentem Hozzá, szinte sietve, mert izzó szeretete vonzott. Szeretett Fiának jelenléte csillapította le heves vágyát. Ekkor arra kértem Atyámat, hogy adjon az övéhez hasonló epedő vágyódást minden léleknek, aki Engem keres, hogy vágyódásának hívására és szeretetének vonzására kénytelen legyen őt gyakran meglátogatni, Magamat neki kinyilatkoztatni, édes jelenlétemet vele éreztetni és élveztetni. Így szerető vágygal telt lelkük megvigasztalódik és sóvárgásuk is csillapodik. Én pedig gyönyörködni fogok benne. Valóban igen nagy gyönyörűségem telik abban, hogy testvéreimmel társalogjak s élveztessem velük Lelkem ízes édességét. Én pedig örülök vágyódásuknak, szeretetüknek és hűségüknek; akkor hűek Hozzám, ha szívükbe nem bocsátanak be más szeretetet, csak az Enyémet. S ahogy Atyám örült, mikor Anyám izzó vágyát és azt a tökéletes szeretetet látta, mellyel Engem szeretett, úgy arra is vágyott, hogy teremtményei szeressenek Engem és vágyakozzanak Utánam. Azt akarta, hogy Szívem vágyai teljesüljenek, azaz: hogy kinyilatkoztassam Magamat nekik és gyönyörűségemet találjam bennük. Atyám bőkezűen teljesítette ezt az óhajtasomat. Megígérte, hogy mindenkibe heves vágyat fog önteni arra, hogy Engem bírassanak és meghívjanak, hogy nyilatkoztassam ki Magamat nekik és jelenlétemet élveztessem velük. Ez ugyan láthatatlan az erre vágyakozók szemében, de lelkük előtt válják észrevehetővé és érthetővé. Ezért örvendezik nagyon a lélek, mely Engem bír. Hiszen Én lakom benne a kegyelem és szeretet által, s örülök, hogy benne lakhatom s megízlelhetem vele jelenlétem édességét. Mikor láttam, hogy Atyám kegyesen megadja minden egyes testvéremnek ezt a nagy kegyelmet, nagyon örültem. De nagyon megkeseredett ez az örömem is, mikor láttam, hogy ők milyen kevésbé törődnek ezzel. Láttam, hogy nagyobb részük elutasítja magától ezt a kegyelmet. Inkább megelégednek azzal, hogy szívük szorongást és lelkük keserűséget visel el, mint hogy igazi megelégedettséget és valódi örömeket élvezzenek, melyeket csakis akkor él el a lélek, amikor Velem örvend, Engem szeret s csak Reám vágyik. Mert egyedül Én vagyok méltó arra, hogy mindenki keressen és szeressen. Mélyen átéreztem ezt a fájdalmat. Ez úgy fájt Nekem, hogy Szívem összeszorult a nagy fájdalomtól. Hiszen azt kellett látnom, hogy testvéreim a teremtmények mögé helyeznek. Ezért arra kértem Atyámat, bocsásson meg nekik s ne fenyítse őket úgy, ahogy azt megérdemelnék. Néha nem tudtam Szívem keservét úgy visszafojtani, hogy kissé ne könnyítettem volna rajta. Ezt Anyám előtt tettem, ha magunkban, négy szemközt voltunk. Kinyilvánítottam neki szorongatásaimat s ő részvétellel telt el szomorúságom miatt; megvigasztalt és kijelentette Nekem, hogy mennyire szeret s milyen forrón vágyódik Utánam. Emlékeztetett arra, hogy még sokan fognak szeretni és sokan fognak vágyódni Utánam. Azt mondta, hogy egyedül Engem fognak kívánni és szeretni. Bár tudtam ezeket a dolgokat, mégis nagyon megvigasztalt, mikor ezeket, kedves és szerető szavakkal hallottam tőle. Anyám prófétai lelke belelátott az eljövendő dolgokba. Én a Velem egyesült Istenség folytán tudtam ezeket. Anyám Velem együtt kérte Atyámat, hogy engesztelődjék ki azok iránt, akik Szívem szorongatottságát és keserűségét okozzák. Felajánlotta Atyámnak mindazt, amit azért tett, hogy szeretet utáni szomjúságomat oltsa és az Atya akaratát teljesítse. Atyám nagyon örült ezeknek a felajánlásoknak és kéréseknek. Én pedig éreztem, hogy fájdalom enyhült, mert Atyám öröme mindig nagyon megvigasztalt Engem.

Jézus Józsefhez megy

Hálát adtam az Atyának mindazért, amit kegyesen szétszított testvéreim között és a vigaszért, melyet Szívem az Ő öröme felett érzett. Ezután szeretett Anyámtól ismét Józsefhez mentem, hogy segítsék neki munkájában. Anyámnak nehezére esett, hogy jelenlétemtől megfosztotta, de jegyese iránti szeretete képessé tette arra, hogy egyidejűleg József szerencséjének is örvendjen. Annak is örült, hogy Józsefnek segítettem. Emberségem számára fájdalmas volt, hogy szeretett Anyámtól el kellett válnom, de a szeretet, melyet József iránt éreztem, arra készítetett, hogy késlekedés nélkül elhagyjam őt és Józsefhez menjek. Hiszen fáradságos munkájában támogatnom kellett, mert ez volt Atyám akarata. Felajánlottam Atyámnak készséges engedelmisségemet, s hogy Én és szeretett Anyám lemondunk az örömről, és arra kértem, adjon ezért hasonló lelkületet minden testvéremnek, hogy mindnyájan az Ő vágyait kívánják teljesíteni. Ő azt óhajtja, hogy a teremtmény megnyugvással mondjon le a saját örömről, azért hogy felebarátján segítsen s annak hasznára váljék. S mivel láttam, hogy mindenki hibázik ezen a téren, nagy fájdalmat éreztem miattuk. Azon fáradoztam, hogy elégtételt szolgáltatassak értük s ezért mindig, mindentől megfosztottam Magamat, ami emberségemnek némi vigaszára lett volna. Ezt mindnyájuk nevében ajánlottam fel Atyámnak. Már mondtam neked, hogy gyönyörűségem telik abban, ha az emberekkel érintkezem, hiszen ők az Én testvéreim; annál inkább elhiheted Nekem, hogy mennyire örültem, mikor szeretett Anyámmal beszélgethettem, aki oly tiszteletreméltó és tökéletes teremtmény. És ha nagy élvezet a hozzánk hasonlókkal érintkezni, úgy elhiheted, hogy mekkora örömmel érintkeztem és társalogtam Anyámmal, aki annyira hasonlított Hozzám az erényben és tökéletességben. Mégis gyakran megfosztottam Magamat ettől az élvezettől, melyet a vele való érintkezés szerzett Nekem, hogy ezzel is engesztelést nyújtsak mennyei Atyámnak mindazért, amit testvéreim e téren elhanyagolnak, és pótoljam, amit akarata teljesítésekor tenni elmulasztanak. Ezt azért is tettem, hogy szent példát hagyjak hátra azoknak, akik megfosztják magukat saját örömeiktől és nem önmagukat elégítik ki, hogy felebarátaikon segíthessenek és megvigasztalhassák azokat, hogy ezzel Atyám kívánságát és akaratát teljesítsék.

Jézus megvigasztalja és megörvendezteti Szent Józsefet

Mikor visszatértem Józsefhez, lelke újra felvidult. Néha láttam, hogy nagyon fáradt, ilyenkor nemcsak segítettem neki, hanem könnyítettem is a terhén, melyet a megerőltetéstől érzett. Hiszen természetétől fogva gyenge volt, nem volt sok ereje fáradságos mesterségéhez. Ezenfelül a hiányos táplálék nem adott neki elég erőt s így nagyon sokat szenvedett a fáradságtól. Jelenlétem megerősítette őt és a lélek erejétől teste is új erőre kapott. Segítségemmel minden könnyű volt neki.

Rendezett élet

Szeretett Anyám dolga volt, hogy jelezze az Istent dicsőítő imák, az étkezés és a pihenés idejét. Végtelen figyelmes volt e téren is, ezért a legnagyobb rendben ment minden. Egy perccel sem tért el soha az általunk megállapított időponttól. Ha eljött a meghatározott óra, nagy kedvességgel hívott minket. Szavára nagy örömmel siettem hozzá, Józseffel.

Ebben az életmódban, melyet eddig neked vázoltam, telt el együttélésünk egész ideje. Az első naptól kezdve, melyen megállapítottuk ezt az életrendet, az utolsóig egyetlen pontot sem mulasztottunk el. Abban a benső imamódban sem változtattam semmit, mellyel Atyámmal érintkeztem. Életem minden pillanatában testvéreim üdvéért működtem. Mindig imádkoztam

érettük. Tömegesen szereztem meg nekik a kegyelmeket és Atyám könyörületességét, aminek most is örvendenek s amelyet élvezni fognak, amíg a világ fennáll.

A szükséges eledel hiánya

Gyakran fordult elő, hogy az ebéd ideje elérkezett, de olyan szegények voltunk, hogy semmi ennivalónk sem volt. Szeretett Anyám szokott vidámságával és nyugalomával hívott elő minket, pedig nagyon szomorú volt, mert nem tudta elviselni, hogy hiányt szenvedjek abban, ami életem fenntartására feltétlenül szükséges. Tehát amikor étkezni akartunk, gyakran szólt alázatosan Hozzám: „**Fiam, nincs ennivalónk.**” Néha, amikor felismertem, hogy ez Atyám akarata, mert e nélkül semmit sem tettem, kértem Őt, hogy küldjön angyalaival eledelt nekünk. Ha felismertem, hogy Atyámnak más az akarata, ilyenkor arra kértem, küldjön teremtményei által alamizsnát nekünk. Néhanapján előadást tartottam a mennyei asztalról, ahol a felbecsülhetetlen vigasz lakomáján az üdvözültek lelkei tökéletesen kielégülnek. Máriát és Józsefet ez testileg is kielégítette, lelkileg pedig gazdagította. Azután mindhárman vidáman adtunk hálát Atyámnak, hogy testünket lelki eledellel kegyeskedett kielégíteni. Ha ez megtörtént, arra kértem az Atyát, hogy tegyen így minden erre szoruló szegénnyel, akiknek gyakran nincs mit enniük és senki sem segíti őket. Adjon jóságában új erőt testüknek, hogy a nyomor következtében ne csüggedjenek el. S valóban láttam, hogy Atyám sokaknak ad ilyen kegyelmet. Sőt vannak, akiknek angyalaival küldi el a megélhetésükhöz szükséges dolgokat, és az, aki ilyen ínségben van, egész bizalmát Teremtőjébe helyezi. Mindezt hálát adtam az Atyának azok nevében, akik atyai gondviselésében részesülni fognak. Azt is kértem, hogy legyen részvétél azok iránt, akik, mivel kevés a hitük és a bizalmuk gondviselésében, méltatlanná teszik magukat erre a nagy kegyelemre.

A vevők el vannak ragadtatva az Üdvözítő szépségétől

Míg Józseffel a műhelyben dolgoztam, néhányan, akik azért jöttek, mert valamilyen munkát akartak rendelni, hosszú ideig figyeltek Engem. Szerénységem, bájam, fenségem és kedvességem elragadta szívüket. Elragadta őket, hogy mindenkivel szemben barátságos voltam. Gyakran jöttek Józsefhez, hogy Engem láthassanak. Akinek valami szomorúsága vagy gondja volt, pusztán látásomra megvigasztalódott. Mikor ezt észrevették, néhányan gyakran eljöttek s azzal az ürüggel, hogy valami munkát rendelnek, elbeszélgettek, és Engem nézegettek. Én nagy szeretettel és kedvességgel viszonyoztam pillantásaikat. Soha, senki sem jött ebbe a műhelybe, aki ne vigasztalódott volna meg. Ők azt hitték, hogy ezt mind szépségem és kedvességem okozza. Nem tudták felismerni azt, ami rejtve volt Bennem: az **Istenséget**. Ezért nem mulasztottam el, hogy arra kérjem Atyámat, csepegtesse lelkükbe azt, amiben az idők folyamán hinniük kell. Sugallja nekik azt a gondolatot, hogy valóban Én lehetek az ígért Messiás. Atyám tényleg így tett. De ez a gondolat nem maradt meg sokáig bennük, mert szegénységemet és alacsony származásomat látván, nem akarták hinni, hogy a Messiás ilyen nyomorban és ennyire lealázva jött volna a világra. Már láttam, hogy csak kevéssé, vagy egyáltalán nem fognak majd hinni Bennem, amikor az Atyámtól megállapított óra majd eljön, és Én ki fogom nyíltan nyilatkoztatni Magamat. Nagy fájdalmat okozott Nekem honfitársaim keménysége és hitetlensége, akiket Atyám minden más nép előtt nagy kedvezményben részesített, s ők ezt a nagy kegyelmet nem ismerték fel és nem becsülték meg. Sőt, azt is láttam, hogy e különös kegyelemmel vissza fognak élni. Láttam, hogy eljön az az idő, amikor inkább gyűlölni fognak Engem, s Ellenem fordulnak. Ez a fájdalom megbénította Szívemet. Már felismertem hálátlanságukat, keménységüket és rosszindulatukat, melyet alkalomadtán Ellenem fordítanak, de mégis kedvesen néztem rájuk s

nagy részvétellel voltam nyomorúságuk iránt. Sohasem mutattam haragot irántuk, hanem végtelen könyörületességemben részvétellel voltam hozzájuk. Mivel láttam nyomorúságukat, arra kértem Atyámat, hogy segítsen mindnyájukon. Ugyanúgy a betegek számára, akik itt megfordultak, gyakran kértem egészséget Atyámtól. Mivel nem tudták, fel sem fogták, honnan jött a gyógyulás, hálát adtam helyettük is az Atyának, hogy Irántam táplált szeretetből kegyesen visszaadta egészségüket.

A bűnösök az Üdvözítőnél

Néha olyan valaki jött hozzánk, aki nem állott Atyám kegyében, mert lelkét beszennyezte a bűn és hozzászokott a rosszhoz. Ez megrendült és megtört láttámra, mert a bűnösök, mint mondtam, jelenlétemben mindig megzavarodtak. Fenségein nagyon megszegyenítette őket s bűnbánattal és fájdalommal telve távoztak Tőlem. Ha ilyen emberek jöttek hozzánk, már előre kértem értük Atyámat, hogy világosítsa meg őket irgalmában, mivel az igazság napja elé jönnek; és ismerjék be ennél az isteni világosságnál tévedéseiket. Atyám ekkor nagyon megvigasztalt Engem. Különös kegyelemmel működött közre azok megtérésében, akik közeledtek Hozzám. Sokat imádkoztam értük. Ha napközben olyan léleknek kellett jönnie, aki nem állott Atyám kegyében, ezt már előre tudtam és nem aludtam előző éjszaka. Addig imádkoztam Atyámhoz, míg Ő részvétre gyulladva megígérte az illető megtérését, s ez azután be is következett.

Napközben a műhelyben foglalatostkodtam, de Szívemmel a felé fordultam, akit vágyva vártam, hogy új életre térítsem. Míg el nem érkezett az az idő, mikor beszélhettem; hallgattam, s csak jelenlétemmel térítettem meg az embereket. Annál nagyobbra kellett tehát a kegyelemnek lennie, hogy e lélekben hatni tudjon. Addig jártam közben Atyámnál, amíg megadta e léleknek ezt a kegyelmet. Mikor azután elértem azt, amit óhajtottam, visszavonultam egy szögletbe, a földre vetettem Magamat s hálát adtam Atyámnak a helyett is, akit megtérített. Az illető nem tudta, hogy honnan kapta ezt a nagy ajándékot, s hogy ki érdemelte azt ki számára; ezért nem is róta le köteles hálaadását Atyámmal szemben. Én azonban mindenben könyörögtem érte. Arra kértem Atyámat, adja meg neki a kegyelmében való kitartást. Nagyon örültem, mikor alkalmam volt a tévelygő lelkeket az igazság útjára így visszavezetni. Hiszen az volt legfőbb vágyam, hogy Atyámat mindenki ismerje, szeresse és félje. Ugyanígy kívántam minden egyes testvérem üdvösségét, akik miatt megtestesültem. Mikor azt láttam, hogy legfőbb vágyam teljesült, nagyon megvigasztalódtam. Arra kértem Atyámat, hogy irgalmában adja meg az igazak lelkének azt a kegyelmet, hogy jelenlétükkel a bűnösök lelkében bűnbánatot és megszegyenülést idézzenek elő. S mivel az isteni kegyelem az igazakban lakik, az ne csak az igazak lelkében fejtse ki hatévékenységét, hanem a bűnösökben is, ha ők az igazak társaságában tartózkodnak, hogy megszegyenüljenek és megbánják tévedésüket. Ahogy az isteni kegyelem az igazak lelkében lakik, azokat az erényekben növeli s az erények által, melyeket a kegyelem segítségével gyakorolnak, a kegyelemben való újabb növekedésre készíti elő, úgy a bűnösökben is csodálatos hatásokat idéz elő azzal, hogy szívüknek indításokat ad, valamint hatalmas lelkiismeretfurdalásokat és szégyenkezést kelt bennük tévedéseik felett. Ezeket a hatásokat a bűnös tényleg tapasztalja magában, ha egy igaz lélek társaságában van, aki telve van isteni kegyelemmel. Ilyenkor a bűnös, ha nem keményíti meg magát, hanem hallgat a kegyelmi indításokra, könnyen megtér és az igaz és szent lélek jelenlététől valamint a vele való érintkezés következtében megigazul és megszentelődik. Mivel Atyám megígérte Nekem azt, amit Tőle kértem, bőkezűen meg is adja. Már sok bűnös tért meg egy igaz és szent lélek pusztá látására. Ha ez nem következik be, az azért van, mert a bűnös rosszra fordítja az isteni kegyelem működését. Így még jobban megkeményedik az isteni indításokkal szemben s megmarad nyomorúságában és megátalkodottságában. Ó sok ilyen lélek van a világon. Tehát ezek nem panaszkodhatnak,

mert mindig vannak a világon szentéletű lelkek, akikről istentelenségük miatt mindig szemrehányást kapnak, mégha azok „hallgatnak” is. Pusztán látásuk szégyeníti meg őket és bűnbánatot csepegtet szívükbe; ha bevallják az igazat, alig bírják jelenlétüket elviselni.

Jézus és a jó lélek

Hálát adtam Atyámnak, hogy jóságában önmagát akarja ajándékba adni minden testvéremért. Különösen hálát adtam Neki azokért a kegyelmekért, melyeket minden igaz léleknek ad. Nagy bensőséggel adtam hálát helyettük. Hiszen annyira szeretem őket. Láttam, hogy Atyámnak is nagy gyönyörűsége telik bennük s nagy örömet szerez Neki, hogy lelkükben lakhat a kegyelme által. Nagy örömet éreztem, mikor a kegyelmeket és kegyességének bizonyítékait láttam, melyeket Atyám ad azoknak, akik félik és szeretik őt. Engesztelésül ajánlottam fel vigaszomat és örömemet azokért a lelkekért, akik, ha olyan lelket látnak, akit Atyám kiváltságban részesít és ajándékaival és kegyelmeivel gazdagít, elégedetlenséget éreznek. Elégedetlenek a helyett, hogy örülnének s ők is hálát adnának a mennyei Atyának, hogy nagy szeretetében egy hozzájuk hasonlónak adja kegyelmeit és kegyességének bizonyítékait. Nekem és Atyámnak nagyon visszatetszik az irigység.

A szent irigység leple alatt sokakat elvakít és rabbá tesz ez a szenvedély. Ezért aggódva könnyörögtem Atyámhoz, hogy irtsa ki teljesen az emberek szívéből ezt a szenvedélyt. Az isteni kegyelemnek s az Ő megvilágosításának segítségével mindenki elérheti, hogy olyannak ismerheti fel e bajt, mint amilyen a valóságban, sőt, le is győzheti, és éppen olyan nagy örömet ébreszthet magában, ha látja, hogy Isten kiváltságokban részesíti egyik vagy másik felebarátját, mintha azok java a sajátja lenne. Sokat imádkoztam és sok mindent felajánlottam ezekért a kegyelmekért és megvilágosításokért, de mégsem tudtam a teremtményektől mindazt megkapni, amit Atyámtól nyertem részükre. Atyám egyetlen egy lélek számára sem tagadja meg Tőlem a kegyelmet, sem a szükséges megvilágosításokat. De bizony testvéreim megtagadják Tőlem azt, amit annyira óhajtok, vagyis nem örvendenek felebarátjuk lelki javának. Igen, ennek nagyon kell örülni, mert ez olyan kincs, amely teljesen szent és tökéletes. Valóban, minden tekintetben sokat szenvedtem, amikor láttam, hogy legtöbb testvérem nem felel meg óhajomnak és nem működik közre az Általam kiérdemelt megvilágosításokkal és kegyelmekkel úgy, ahogy kellene. Inkább úgy cselekszenek, ahogy azt önszeretetük és rendetlen s uralkodó szenvedélyeik sugallják nekik. De megvigasztalódtam, amikor azokat a lelkeket láttam, akik jól használják fel a megvilágosításokat és kegyelmeket, melyeket számukra kiérdemeltem s így megfelelnek Szívem vágyainak. Ezek olyan nagy vigasztalásomra voltak, hogy gyakran fordítottam rájuk tekintetemet. Láttam őket, s lélekben szeretettel szorítottam Szívemhez és bensőségesen ajánlottam őket Atyámnak. Igen, elhatároztam, hogy szellemem édességét és kedvességét megízleltetem velük. Úgy néztem rájuk, mint azokra, akik igen kedvesek Nekem. Úgy néztem rájuk, mint Atyám szeretett gyermekeire és nagyon megvigasztalódtam láttukra. Ők részben enyhítették nagy keserűségemet és a visszatetszést, melyet a többi testvérem okozott Nekem, akik mennyei Atyám törvényeit elhanyagolják és folyamatosan áthágják. Így az igazak mindig vigaszt és örömet, a bűnösök azonban keserű fájdalmat okoztak Nekem. Ennek ellenére Szívem sose gyúlt haragra a bűnösök iránt. Inkább mindig imádkoztam értük s mintegy kárpótlásul azért a szeretetért, melyet ezek Tőle igazságtalanul megtagadnak, még forróbban szerettem Atyámat. Kértem Őt, adjon hasonló érzületet minden egyes testvéremnek, vagyis olyan szívet, mely tele van szeretettel és jóakarattal azok iránt, akik nekik kellemetlenségeket és keserűséget okoznak. Nemcsak bocsánatot kértem helyettük Atyámtól, hanem arra is volt gondom, hogy forrón szeressem Őt, s így szeretetemmel nyújtsak kárpótlást a megbántásért, melyet ezek Neki okoznak. Atyám megígérte Nekem, hogy teljesíti kérésemet. Látnom engedte, hogyan fogja kéréseimet megvalósítani. Azt is

láttam, hogy csak kevesek lelkében teljesednek be majd kéréseim; mert nagyobb részük saját szenvedélyére akar hallgatni. Ezért nem kapják meg azt a kegyelmet, melyet Atyám e célra adna nekik. Bánkódtam ezen, de mégsem mulasztottam el, hogy ezért a kegyelemért is hálát adjak Neki. S ha ez sok embernek nem használ, az nem Rajta múlik, hanem rajtuk, mert azt a hathatós segítséget s erőteljes eszközt nem akarják felhasználni.

Jézus és Mária vidámsága

Mikor mindent elnyertem, amit Atyámtól kértem, szeretett Anyámhoz mentem s közöltem vele, hogy mennyire örül Szívem egyetlen bűnös megtérésén is. Ez nagyon megvigasztalt Engem. Bár ő lélekben mindent látott, s már előbb is örült, még jobban megvigasztalódott az Én jelenlétemre és szavaim hallatára. Gyakran osztottam meg vele ezt az örömet, hiszen ő is részesült szenvedéseimben és szorongatásaimban. Gyakran érzett Szívem keserűséget a bűnösök megátalkodottsága miatt, mert láttam, mennyire megsértik, mintegy meggyalázzák Atyámat.

A szomorúak vigasztalója

József nem látta át mindezt, de mindig észrevette szomorúságomat vagy vigaszomat. Ekkor alázatosan szeretett jegyeséhez ment, hogy megtudja tőle szomorúságom okát. Azon tépelődött, hogy nem ő okozott-e Nekem valami kellemetlenséget? De szeretett Anyám megvigasztalta és felvilágosította őt, hogy ezzel megszabadítsa aggodalmától, mely a szívét sebezte. Ezt nem Én tettem meg Józseffel: **mert azt akartam, hogy ettől kezdve Anyám foglalja el tisztségét, mint a „szomorúak vigasztalója”. Ezt a kiváltságot Atyámtól esdtem ki számára, hogy ő legyen minden szomorkodó ember vigasztalója.** Mindenki, aki meg akar vigasztalódni, meneküljön hozzá. Az ő kezébe van letéve a hatalom és a szabadság, hogy megvigasztaljon mindenkit, aki hozzá menekül. Mária szívesen elfogadta ezt a tisztséget. Hiszen felismerte, hogy ez Atyám akarata. Szakadatlanul és a legtökéletesebben gyakorolta is. Nincs és nem is lesz senki, akit, ha bizalommal közeledik Hozzá, ne vigasztalna meg tökéletesen.

Szent József öröme

Azután együtt magasztaltuk Atyámat azokért a kegyelmekért, melyeket testvéreimnek adott. A dicsőítő énekek alatt Anyám lelke egyre gazdagodott. Egyre nagyobb örömet szerzett Atyámnak is, Nekem is. Ennek József is nagyon örült. Gyakran keresztüllátott lelki örömein. Hiszen hűséges jegyese volt. Oly nagy volt öröme, hogy szeretett jegyesénél időzhet, hogy ha tehette volna, mellette választotta volna ki örökké tartó lakását. De nem adta át magát teljesen ennek a váagnak, mert felismerte, hogy sokkal nagyobb öröm vár rá: **Isten látása.** Ezt a tudást, a Velem kapcsolatos bizalmas érintkezésből merítette. Mivel állandóan az isteni Nap jelenlétében tartózkodott, nagyon megvilágosodott. S a világosság által felfogta, hogy milyen lesz az öröme, ha az isteni Napot leplezetlenül szemlélheti majd.

Jézusnál gyorsan telik az idő

Ilyen életmódban töltöttük napjainkat. Szeretett Anyám és József szemében a napok pillanatoknak tetszettek, mindama vigasztalás miatt, melyet jelenlétemben éreztek. Elismerték szerencsájukat s ezért gyakran letérdeltek a földre s bensőségesen adtak hálát Atyámnak és Nekem. Hálás szavakat örömkönnyegek kísérték. Kijelentették, hogy végtelen hálára vannak kötelezve Atyám iránt, hogy Engem gondjaikra bízott, s éppen úgy Velem

szemben is, mert alájuk rendeltem Magamat, sőt, annyira leereszkedtem, hogy alárendeltségben élek közöttük. Ilyen alkalmakkor bátorítottam őket és segítettem nekik a hálaadásban, örömük telt ebben, hiszen tudták, hogy hálaadásom végtelen értékű Atyám előtt, és hogy ezzel minden ajándékáért eleget tettek Neki.

Jézus neve édes

Mikor „Jézus” néven szólítottak Engem, beteljesedett, amit erről a névről írtak, mert amikor nevemet kimondták, szívük ujjongott, ínyük édességet érzett, fülük bűvös hangot hallott és egész lelkük röpdösött. Ha pedig visszavonultam, hogy Atyámmal közvetlenül, egyedül beszélgessek, szorongatást éreztek; ekkor kimondták nevemet és ez megvigasztalta őket.

Ha „Fiam”-nak szólítottak, forró szeretetet éreztek szívükben. S ha Irántam érzett szeretetük lángjait szaporítani akarták, mert úgy gondolták, hogy az alábbhagyhat bennük, és mert a szeretet sohasem nyugszik meg, bár gyarapszik, mégis mindig növekedni kíván, – „Fiamnak” szólítottak és ezzel szerető vágyódásuk kissé lecsillapodott. De még érezték annak heves lángjait.

Szeretett Anyám felismerte Atyám akaratát, amikor neki és jegyesének valamilyen szomorúságot kellett elviselnie. Ezért Velem együtt szenvedték el Szívem szomorúságát és szorongatásait. S ilyenkor Anyám tartózkodott attól, hogy a „Jézus” és „Fiam” nevet nyelvével kiejtse. Ezt észrevétette Józseffel is, s bátorította őt a szenvedés elviselésére, melyről tudták, hogy Atyám küldötte, hogy bő alkalmuk legyen az érdemszerzésre. És József, aki mindenben engedelmeskedett jegyesének, azt tette, amit Mária neki tanácsolt.

Most pedig testvéreim felé fordítottam tekintetemet. Azt kívántam, hogy ők is ízleljék meg legalább egy részét annak, amit szeretett Anyám és jegyese, József megízleltek. Kértem Atyámat, adjon hasonló kegyelmet minden egyes testvéremnek, valamint hasonló érzést is, különösen azoknak, akik Engem szeretnek. Ízleltesse meg velük azt az édességet és kedvességet, mely nevemmel együtt jár. S ha szeretettel ejtik ki nevemet, érezzenek melegítő örömet szívükben. Olyan édes legyen nevem kiejtésére a szívük, hogy minden más édesség eltörljön mellette és mindent, ami édeset csak a világ nyújthat, keserűnek érezzenek. Fülük kedveshangú isteni zenét halljon, hogy lelkük örvendezzék s ők olyan beszéddel, amely nekik világi vigaszt jelenthetne, ne törődjenek. Mindig üdüljenek fel, ha ezt a nevet: „Jézus” – kiejtik. Atyám megígérte, hogy teljesíti kérésemet és ezt meg is teszi. A szerető és hű lelkek tapasztalják, hogy nevem kiejtésékor valóban megvigasztalódnak s szeretetemre gyulladnak. S ha nem mindenki tapasztalja ezt a csodálatos hatást, annak az az oka, hogy nincs bennük jó szeretet. Másutt is keresnek vigaszt maguknak. S mivel tele vannak világi örömekkel, azokat a mennyei örömeket, melyeket nevem édessége hoz magával, nem tudják érzékelni.

Mária apostolsága

Szeretett Anyám otthoni munkákkal foglalkozott, hogy ő is megkeresse a megélhetéséhez szükségeseket. Sohasem kellett azért elmennie, hogy munkát keressen. A vevők maguk jöttek el hozzá s nála rendelték meg a dolgokat. Ezt kikönyörögtem számára, mert annyira szerény volt, s olyan visszavonultan élt, hogy nem kívánt mások házához eljárni.

Szeretett Anyám azt szerette volna, ha egy szomszédnő vagy más valaki jött hozzá, hogy valamiféle munkát rendeljen, hogy az szent dolgokról beszélgessen s láttamra szeretetre gyulladjon Atyám iránt és Irántam. Tényleg, ez gyakran így is történt. S ha rendelésért jöttek, vagy a készlet elvinni, el-elbeszélgetett velük. Atyám dicsőségéről és irgalmasságáról szólt hozzájuk, azután kötelességeikről, hogy megtartsák az isteni parancsolatokat. Azok a szívek, melyek a kegyelem állapotában voltak, menten lángragyultak. Én gyakran voltam jelen s

jelenlétem szent és tiszteletet parancsoló szeretetet öntött szívükbe Irántam. Csodálkoztak bájoságomon és kedvességemen, s boldognak nevezték Anyámat, hogy ilyen „fia” van. Nagy örömmel társalogtak velünk. Senki sem akadt, aki ne csodálkozott s meg ne vigasztalódott volna, ha Anyámmal beszélt s jelenlétemnek örvendhetett. Valóban, szeretett Anyám beszéde egyszerűen elragadta a hallgatók szívét. Az isteni szeretet mindig lángba borította őket. Ez a láng nem maradhatott rejtve, fellobbant s lángra gyújtotta azokat, akik Anyámat hallgatták. A dicséretet, melyet tőlük kapott, Atyámra hárította, s így elérte azt, hogy azok is magasztalták Őt, mint minden jó szerzőjét és adományozóját. Arra kértem Atyámat, hogy jöjjön kegyelmével és megvilágosításaival az ilyen lelkek segítségére, hogy gyarapodjék bennük a buzgóság és a szeretet s a hallottakból hasznot merítsenek. Atyám gazdagon teljesítette kéréseimet.

Szeretett Anyám azután előkészítette szívüket a Messiás fogadására, mikor majd világosan kinyilatkoztatja nekik Magát. Azt mondta, hogy elérkezett az isteni ígéretek ideje, ezért készüljenek elő, hogy majd felismerjék és befogadják Őt. Kértem Atyámat, világosítsa meg lelküket, hogy higgyék azt, amit Atyám nekik kinyilatkoztatott. Úgy gondolkozzanak róla, amint kell. Ne tekintsék közönséges asszonynak, hanem az isteni kegyelem csodájának. Valóban nagyon nagyra tartották Máriát. Ezen viszont dühöngött a pokoli ellenség. Ha eltávoztak szeretett Anyámtól, olyan gondolatokat vetett el szívükben, melyek teljesen ellentétesek voltak Anyám életszentségével. Az ördög azt súgta nekik, hogy nem szabad hitelt adniuk egy egyszerű asszony szavának. Ezzel szívükben idegenkedést váltott ki Anyám iránt. Kértem Atyámat érettük, adjon nekik erőt és kegyelmet, hogy ellenálljanak a pokoli ellenség üldözésének. Atyám úgy segítette őket kegyelmével, hogy le tudták győzni a kísértőt. Az ellenséget lesújtották és meggyengítették a mi imáink. Nem tudta azonban, hogy honnan ered ez a vereség, ezért Ellenem és szeretett Anyám ellen fordult, mert látta, hogy lelkünk ragyog az erényektől. Ilyen nagy alázatosságot nem tudott elviselni. Nagy gondot okozott neki a veszteség. Kértem Atyámat, igázza le hatalmával ezt a vad sárkányt, hogy ne rontson meg annyi lelket, akiknek megváltásáért a világra jöttem. Atyám megengedte neki a dühöngést, hogy annál jobban le legyen győzve és megszégyenüljön. Atyám azzal akart alkalmat adni Anyámnak az érdemszerzésre, hogy ez a rossz nép üldözte és hírbe hozta őt. Ez tényleg többször előfordult. Az ellenség azokat, akik az ő pártján voltak, szeretett Anyám ellen és Ellenem is felfingerelte. Ezek az emberek sokat beszéltek ellenünk. Átmentek a városon és azt mondták, hogy lusta ember vagyok, hogy Engem semmire sem lehet használni s Anyám oly rosszul nevelt, hogy eltűröm, hogy szegény „Atyám” agyondolgozza magát, csak azért, hogy Engem eltartson stb. Anyám szívének nagy fájdalmat okozott megrágalmaztatásom. Sokat imádkoztam ezekért a rosszindulatú emberekért. Arra kértem Atyámat, ne engedje meg, hogy Személyemen és Anyám személyén keresztül ennyire megbántsák Őt. Forrón imádkoztam azokért is, akik ilyen gonoszul beszéltek rólunk. Kértem Őt, világosítsa meg őket, hogy belássák tévedésüket. Addig kértem az Atyát, amíg ezt el nem nyertem Tőle. Könyörgéseimre és azért, mert elviseltem ezeket, Atyám kiengesztelődött irántuk.

Jézus és Mária szelídsége

Az effajta emberek dühösen jöttek József műhelyébe, hogy Engem durvasággal és gorombaságokkal halmozzanak el. Én azonban szerető Szívvel fogadtam, hogy megtérítsem őket. Mikor Elém kerültek, először szeretettel néztem rájuk és köszöntöttem őket. Tekintetem és köszöntésem megtörte őket s megváltoztatta belsejüket. Az isteni kegyelem, melyet számukra kiesdetttem, segítségükre jött s szégyenkeztek tévedésük miatt. Megalázva s megrendülve mentek el. Hálát adtam ezért Atyámnak s arra kértem Őt, hogy ne hagyja el őket, inkább legyen továbbra is könyörületes velük s Ő így is tett. Így az ellenség le volt

győzve és megszegyenült. De újabb üldözéseket szítozt, hogy újabb zavargást keltsen és Engem az emberekkel meggyűlöltessen. Igen rossz hírbe hozott honfitársaim előtt, mert nem tudott ekkora világosságot, erényt és alázatot elviselni. Ugyanezt tették azok az asszonyok, akiket az ördög szeretett Anyám ellen ingerelt fel. Míg hozzá jöttek, hogy ócsárolják őt és kitöltsék rajta mérgüket, melyet az ellenség keltett szívükben, Anyám pusztá láttára nagyon megijedtek és megrendültek. Még jobban megtörtek, mikor édes szavait s magasztos, égi tanítását hallották. Anyám nagy szeretettel intette őket. Felismertette velük a pokoli ellenség cselvetéseit. Kioktatta őket, hogyan kell viselkedniük, hogy legyőzzék azt. És amikor látta, hogy megtörtek tévedésük miatt, bátorította és megerősítette őket. Egészen másként távoztak, mint ahogy jöttek. Ezután sokkal jobban tisztelték és becsülték Anyámat. S ha ezek között az asszonyok között szegény is akadt, alamizsnát is adott neki s önmagát attól a kevéstől is megfosztotta, amiye volt, hogy megvigasztalja őket. Ezzel fizettünk mi azoknak, akik rosszul bántak velünk és rosszat mondtak ránk. Mindig igyekeztünk megköszönni a sértéseket és jótettekkel viszonztuk azt. Felajánlottuk az Atyának nélkülözéseinket és szenvedéseinket ezek bűneinek engesztelésére. Dicsőítettük és magasztaltuk az ő nevükben is az Atyát. Ez alkalommal egyúttal testvéreim sorsára gondoltam. Arra kértem Atyámat, hogy adjon mindazoknak, akikkel rosszul bánnak és akiket rágalmaznak, békeszerető, türelmes szívet. Ne haragudjanak azokra, akik rosszat mondanak rájuk, mikor ártatlanok. Ne tépelődjenek ezen s ne kínozzák ezzel magukat, hanem vidám lélekkel viseljenek mindent. Rosszakaróikkal szemben legyenek békések és szeretetteljesek, esdjenek ki számukra Atyámtól bocsánatot és belátást s sokat imádkozzanak értük, de állhatatosan. Azt is kértem, hogy világosítsa meg azokat, akik felebarátjukat megsértik és rosszul bánnak vele, hogy mikor a sértett erénygyakorlatát látják, belássák tévedésüket, megalázkodjanak, megtörjenek s megváltoztassák felfogásukat. Igen, váljanak rágalmazókból erényeik hirdetőivé. Ismerjék el fennhangon azt a türelmet, melyet ezek részéről rágalmaik közben tapasztaltak. Erre nagyon sokszor kértem Atyámat. Felajánlottam Neki türelmemet és a többi erényeimet is, hogy kegyességében megadja Nekem ezt a kegyelmet minden testvérem számára, akik azt önmaguktól nem tudnák kiérdemelni. Atyám különös kegyelme nélkül nem is tudják ezt az erényt gyakorolni. Ezt Én szereztem meg nekik; sok áldozattal és imával. Láttam, édes jegyesem, a nagy kegyelmet is, melyet Atyám minden egyes léleknek adna e tekintetben. Ennek nagyon örültem. De megzavarta örömemet, mikor viszont láttam, hogy kevesen fogják ezt a kegyelmet jól felhasználni, mert legnagyobb részük sokat ad szeplőtelen hírnevére. Semmit sem akarnak elviselni és megharagszanak azokra, akik rosszat mondanak róluk. Nagyobb hatalma van bennük a szenvedélynek, mint az Atyámtól kapott kegyelemnek. Mikor tette kerül a sor, a szenvedély és a harag legyőzi bennük az isteni kegyelmet. De ezzel saját maguknak ártanak, mert elveszik Atyám válláról a gondot, hogy védelmezze és helyreállítsa jó hírnevüket az emberek előtt. Így csak azt érik el, hogy azok, akik rosszat mondtak rájuk, megmaradnak rossz véleményük mellett. Ezek nem fogják erényeiket hirdetni, hiszen nem is gyakorolták azokat. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem, annál is inkább, mert oly nagy igyekezettel érdemeltem ki számukra a szükséges kegyelmeket. Nemcsak kiérdemeltem, hanem példát is adtam nekik úgy, hogy mindent az ő hasznukra és oktatásukra cselekedtem. Azon fáradoztam, hogy Atyámnak engesztelést nyújtsak a nekik juttatott, de rosszul felhasznált kegyelmekért. Sokan semmibe sem veszik ezeket a kegyelmeket. Ezért felajánlottam Magamat, hogy engesztelést nyújtok az isteni igazságosságának. Ezt mondtam haragvó Atyámnak: **„Szeretett Atyám! Engedd, hogy igazságos haragodat lecsillapítsam. Hiszen el fog jönni az az idő, mikor teljes elégtételt fogok szolgáltatni igazságosságodnak minden testvéremért. Magamra veszem minden bűnüket és életemet a kereszten fogom feláldozni Neked!”** – Míg ezt és még egyebet is mondtam Atyámnak, Ő kiengesztelődött s szeretetteljesen átölelt Engem. Ezután azt kértem Tőle, vigasztaljon meg azzal, hogy Személyemben mindenkit Magához ölel. Hiszen már

Magamra vettem bűneiket. Ezért mutattam be Neki őket. Atyám örömét lelte ebben. Nem zárt ki senkit, ez pedig nagyon megvigasztalt Engem. De nagyon keserűvé lett vigasztalásom, mikor ebben a pillanatban Atyám megmutatta Nekem, hogy mialatt Ő irgalmasan Magához ölelt mindenkit, sokan távortartották magukat és menekültek Előle s önként rohantak vesztükbe. Mondtam már neked, jegyesem, hogy e világon nem volt olyan vigasztalásom, melyet ne kísért volna nagy keserűség is. A megátalkodott bűnösök mindig szenvedést és szorongatást okoztak Szívemnek. De ez alkalommal még nagyobb fájdalmat okoztak Nekem, mert láttam Atyámat, Aki csupa irgalom, szeretet és jóakarát velük szemben, ők pedig olyan arcátlanul Ellene fordulnak s önként akarnak tönkremenni.

Szent József – segítőtárs az emberek üdvösségében

Mikor befejeződött az, amit most Veled közöltem, új énekekkel magasztaltam Atyámat, szeretett Anyámmal és jegyesével, Józseffel együtt. Bár József nem tudott mindenről, amit Atyámnál tettem, Anyám gyakran oktatta őt a történetek felől, hogy ő is magasztalja Atyámat s adjon hálát Neki, mert irgalmában Engem odaajándékozott az emberi nem javára. Mária tanította őt, hogy ő is gyakorolja felebarátaival szemben a szeretet cselekedeteit, vagyis imádkozzék értük s kérje számukra mindazokat a kegyelmeket, melyeket örök üdvösségük érdekében szükségesnek tart. Jegyese igen jól oktatta őt s megtanította arra, hogy mit tegyen felebarátaikért Atyámnál. Tökéletesen teljesítette mindazt, amit Mária közölt vele. Mikor bevégezték a magasztaló énekeket, Atyám kimutatta előttük gyönyörködését úgy, hogy lelkükbe új kegyelmet s megmagyarázhatatlan gyönyörűséget öntött. Ettől az örömtől gyakran elragadtatásba estek, s szinte megittasodtak az isteni szeretettől. Így kiáltottak fel: „**Mily édes és gyönyörűséges, Uram, a Te Lelked!...**” Szent vággyal teltek el, hogy mindenki részesedjék ebben az örömben, és forró imákkal fordultak Atyámhoz, hogy ez be is teljesüljön. Ezzel támogattak Engem imáimban s Én nagy gyönyörűségemet leltem ebben. Arra kértem Atyámat, adjon hasonló lelkületet, minden embernek, akik édességét és gyönyörűségét megízlelik, s arra kértem, hogy mindenki részesedjen ebben az édességben és gyönyörűségben. És ha mindenki megízleli majd ezt az isteni ajándékot, ez még jobban magasztalja fel és dicsőítse Őt.

A jól felhasznált idő

Szeretett Anyám azután visszatért munkájához, Én pedig Józseffel folytattam az ácsmunkát. Olyan jól felhasználtuk az időt, hogy soha egy pillanatot sem töltöttünk tétlenül. Pontosságunkat is felajánlottam Atyámnak engesztelésül és kárpótlásul azokért, akik rosszul használják fel idejüket. Ezek inkább arra fordítják idejüket, hogy megsértsék Azt, Aki az időt csak azért adja nekik, hogy jól felhasználják s örök üdvösségüket munkálják vele. Szívemnek igen nagy szenvedést okozott a látvány, hogy testvéreim nagyobb része ilyen rosszul használja fel az időt. Tétlenségük miatt elvesztegetik azt. Mivel az idő nagyon értékes s ha egyszer elveszett, többé vissza nem szerezhető, azt kívántam, hogy azt jól használja fel mindenki. Ezért nagyon kértem Atyámat, indítsa minden egyes ember szívét arra, hogy az időt jól használja fel. Világosítsa meg őket, hogy felismerhessék az idő értékét. Láttam, hogy Atyám nem mulasztja el megtenni azt, amit Tőle kértem. Tényleg sokakat befolyásol és megajándékoz sugallataival és megvilágosításaival. Ezek jól gyümölcsöztetik idejüket s nagyon sok érdemet szereznek, örültem nekik, és hálát adtam értük Atyámnak. De láttam azoknak a nagy tömegét is, akik rosszul sáfárkodnak vele és saját kárukra elvesztegetik. Ezek megsértik Atyámat s ezzel nagy kint okoztak Nekem. Viselkedésük annál is inkább fájt, mert eljön az óra, melyben belátják, hogy rosszul töltötték el és pocsékolták el idejüket. Majd visszakívánják azt, de az Atya nem adja többé vissza. Azon fáradoztam, hogy megadjam

Atyámnak mindazt a megdicsőítést és tiszteletet, melyet sok-sok testvérem a rosszul felhasznált és elvesztegetett idő által megtagad Tőle. Ki szerettem volna értük engesztelni az isteni igazságosságot. Ezért jaj annak, aki az időt rosszul használja fel és tétlenséggel elvesztegeti! De az isteni igazságosságot tökéletesen kiengesztelték felajánlásaim, melyeket a saját, jól felhasznált időmmel végeztem. Egy pillanatot sem vesztettem el tétlenséggel. Mivel Atyámat tökéletesen kiengeszteltem, igen nagy volt Felettem érzett tetszése és szeretete. Kértem, hogy ezzel a nagy szeretettel forduljon testvéreim felé is, s adja meg nekik azt, amit számukra kértem. Szeretetreméltó Atyám tényleg kész volt minden kegyelmet megadni nekik. Ha az emberek maguk nem akadályoznák meg, elhalmozná őket kegyelmeivel, melyeket Én érdemeltem ki. Ez volt az a fájdalom, mely nagyon megkínzott. Azt kívántam, hogy megkapják a kegyelmeket, hogy érdemeim, valamint a kegyelmek gyümölcsét is élvezhessék, melyeket kiérdemeltem számukra. Most pedig láttam, hogy önhibájukból lettek megfosztva ettől. E miatt nagy fájdalmat éreztem. Némileg megvigasztalódtam, amikor néhány lelket láttam, akik az időt jól használják fel. Minden erejükkel azon fáradoznak, hogy utánozzanak Engem. Felhasználják a kegyelmeket, melyeket oly nagy szeretettel és igyekezettel kiérdemeltem ki nekik. Ezért hálát adtam Atyámnak. Arra kértem, adjon nekik újabb segítséget s még nagyobb kegyelmeket.

Szent József műhelyében

Míg együtt dolgoztam Józseffel, gyakran megtörtént, hogy a munkájához szükséges dolgok hiányoztak. Olyan szegény volt, hogy nem tudta ezeket magának beszerezni. Ezért nagy bizalommal fordult Hozzá. Feltárta Nekem szükségét, melyben szenvedett s így szólt kedvesen: **„Fiam, Te vagy minden teremtetett dolog Ura. Te látod szükségemet, ezért arra kérek, hogy teremtsd Nekem elő kegyesen a szükséges dolgokat, hogy mesterségemet folytathassam és napi szükségleteinket segítségeddel megszerezhessem.”**

Láttam hitét és bizalmát és arra kértem Atyámat, hogy lássa el őt a szükséges dolgokkal. Bár korlátlanul segíthettem volna minden szükségén, mégsem tettem semmit se Atyám jóváhagyása nélkül, mert mindenben alá akartam vetni Magamat és engedelmeskedni vágytam Neki. Atyám erre vonatkozólag teljhatalmat adott Nekem, hogy úgy cselekedhessem, mint minden dolog korlátlan Ura. Ha tehát Józsefnek valamilyen dolog hiányzott, hatalmammal elértem, hogy az a dolog meglett. Gyakran szaporítottam neki a fát, vagy a többi eszközt, amire éppen szüksége volt. Néha angyalokat küldött Atyám, hogy elhozzák a legszükségesebbeket, amint az olykor-olykor az életünk fenntartásához szükséges dolgokkal is megtörtént. **De ez csak akkor következett be, ha emberi módon sehogysem tudtunk hozzájutni.** Ha így történt, a jóságos József nagyon megvigasztalódott s hálát adott Atyámnak Velem és szeretett Anyámmal együtt. Most arra kértem Atyámat, adjon minden egyes testvéremnek hasonló bizalmat és biztonságérzetet jóságában és gondviselésében, hogy minden szükségükben Hozzá meneküljenek. Irgalmában lássa el őket mindennel, ami szükséges. Atyám megígérte, hogy így fog tenni. Ebben a pillanatban láttam, hogy ezt az érzést tényleg mindenkinek mintegy a lelkébe sugallja. Láttam, hogy kész arra, hogy mindazokat, akik élő hittel menekülnek Hozzá, mindennel ellássa. Nagyon örültem a szerető Atya nagy jóságának és bőkezűségének s mindenki nevében hálát adtam Neki. De nagyon megkeseredett az örömöm, mikor viszont azt láttam, hogy testvéreim nagyobb része, bizalom helyett, egészen kicsinyhitű. Sokkal jobban bíznak a teremtményekben, mint szerető Atyjukban. Nem használják fel bőkezűségét és gondoskodását s e miatt nem örvendenek könnyörületességének, melyet számukra kiesditem. Azt is felismertem, hogy nagy igazságtalanságot követnek el Atyámmal szemben, mikor nem bíznak tökéletesen Benne s nem menekülnek élő hittel Hozzá. Mivel felismertem, hogy ez nagyon visszatetsző Atyámnak, arra kértem, könyörüljön meg tudatlanságukon és csekély bizalmukon.

Bensőségesen kértem Őt, hogy ezentúl is gondoskodjék róluk minden szükségükben. Emlékeztettem arra, hogy az emberek az Ő teremtményei és keze munkái. Ezért bizalmatlanságuk ellenére se hagyja el őket, hanem mint jóságos és szeretetteljes Atya, legyen részvéttel gyermekeinek gyarlósága iránt. Természetesen nem érdemlik meg részvétét, mert nem ismerik el, hogy Ő az igazi Atyjuk és Gondviselőjük. Ismételt kéréseimre mégis megígérte, hogy megteszi azt, amire kértem. S valóban így is tesz. Teremtményeit minden szükséges dologgal ellátja. Bár mint hálátlan gyermekei viselkednek Vele szemben s nem ajándékozzák meg Őt teljes bizalmukkal, ahogy azt tenniük kellene, Atyám mégis végtelenül jóságos velük szemben. Mindnyájuk nevében hálát adtam e jóságos, szerető Atyának. Az egész időt, amíg a földön, az emberek között éltem, azzal töltöttem, hogy hálát adtam Neki bőkezűségéért és gondviseléséért. Hiszen ezt még jobban kell magasztalni, mert gondviselése kiterjed a leghálátlanabb és teljesen méltatlan gyermekeire is.

Az Üdvözítő intelme Mária Cecíliához

És te, jegyesem, ne mulaszd el, hogy Engem ebben és minden egyéb dologban, melyet neked kinyilatkoztattam, utánozz. Biztosítlak arról, hogy nem is tekintve az érdemet, végtelen nagy örömet szerzel ezzel Atyámnak.

DICSŐSÉG AZ ISTENNEK!

Tizenegyedik rész: A Megváltó benső élete Szent József betegségének és halálának idején

József élete végén

Néhány évig úgy éltem, ahogy azt már előzően neked kinyilatkoztattam. Mikor a 30. életévemhez közeledtem, elérkezett nevelőatyám életének vége. Mennyei Atyám is, Én is nagyon szeretttük őt, valamint szeretett Anyám is, az ő legtisztább jegyese. Atyámtól értesültem, hogy hosszadalmas és fájdalmas betegséggel kívánja őt meglátogatni, hogy bőséges alkalma legyen egy igen nagy érdem elnyerésére és önnön lelkének megdicsőítésére. Bár az érdemek nagy része eddig is az övé volt, amiket az általa gyakorolt ritka erényekkel és az elszenvedett sanyargatásokkal szerzett, s jöllehet egész életén át szűzies tisztaságú volt, Teremtőjének barátságát s a Vele kapcsolatos benső egyesülést soha el nem veszítette, jó Atyám mégis, ilyen kivételes módon, ilyen kivételes és nagy érdemekkel akarta őt mennyei dicsőségében gazdaggá tenni. Hiszen már azzal is, hogy az Én és szeretett Anyám oltalmazására jelölte ki, nagy kiváltságban részesítette. Azért adott neki Atyám sok-sok alkalmat a szenvedésre, hogy sok érdemet gyűjthessen. Minderről természetesen Nekem eleve tudomásom volt, mégis mély részvétet éreztem iránta. Mivel nagyon szerettem, Atyám – Emberségem révén – minden fájdalmát Velem is megérezte, melyeket az számára tartott fenn. Ez érthető, hiszen annyit dolgozott, fáradozott Értem s szinte állandóan a társaságomban volt. Ismétlem, mély részvétet éreztem iránta, azonban ugyanekkor erősen megvigasztalt az, hogy láttam a jutalmat, mely országomban vár rá, ideértve az elsőbbséget is, melyben az összes szentek között fog részesülni.

Az Üdvözítő hálája József iránt

Teljes egészében felismertem kötelességemet, József iránt. Hosszú időn át fáradozott, hogy táplálhasson és oltalmazhasson Engem. Ó mily sok sanyarúságot állt is ki, hogy életemet az Egyiptomba történt meneküléssel megmenthessem. Még sok-sok nehézséget viselt el bátran, őszinte szeretettel, állhatatossággal és türelemmel. Indítatva éreztem magam arra, hogy hálámnak és szeretetemnek erősebb s láthatóbb tanújelét adjam. Ezért megkértem Atyámat, juttasson neki az eljövendő szenvedésben nagy állhatatosságot, legyőzhetetlen türelmet, szilárd és erős bátorságot és jó végső kitartást. Arra is kértem Őt, lássa el minden egyéb szükségessel. Ajándékozza meg kegyelmével, hogy betegségét derűs lélekkel tudja elviselni. Imádkoztam azért, hogy lelkét egyre több s több érdemmel gazdagítsa, hogy úgy tudjon viselkedni betegsége alatt, mint egészséges korában, hogy ezáltal az isteni Felségnek mind nagyobb örömet szerezhessen. Az Atya mindent megígért s meg is valósította ígérését. József pedig, miután lelki előkészülete tökéletes volt az elnyerendő kegyelmek befogadására, teljesen átadta magát e kegyelmek befolyásának, úgyhogy az érdemek egész sokaságát szerezte meg. Lelki dolgokban sohasem követett el hibát. Mikor a többi testvéreimért imádkoztam, mindig éreztem némi keserűséget lelkemben; nála, ha érte esdekeltem, soha. József tisztelte ezeket a kegyelmeket, nem úgy mint a többiek, jöllehet nagy buzgósággal és szeretettel érdemeltem ki azokat számukra is. Ezért köszönetet mondtam Atyámnak. Ekkor kértem az Atyát, adjon József iránti hálám és szeretetem fejében minden testvéremnek hasonló hálaérzetet mindazok iránt, akiknek evvel tartoznak; különösen a gyermekeknek, szüleik iránt, hogy az irántuk való kötelességeiket idejében felismerjék és elismerjék, és igyekezzenek a szükségben rajtuk segíteni, őket jól megvigasztalni; betegségükben hüen

mellettük állni, majd az isteni irgalomért, megsegítésükért és megerősödésükért buzgón imádkozni. Láttam, jegyese, hogy testvéreim e tekintetben is sokat hibáznak. Tevékenységemet értük áldoztam, hogy „vezekeljek” értük. Ezzel elnyertem Atyám tetszését. Kiengesztelődött. Miután így kielégítettem Őt, kértem, adjon minden hálátlan gyermeknek új kegyelmet, hogy magukba szállhassanak, és szüleik iránti kötelességeiket felismerjék és teljesítsék. Atyám látnom engedte kérelmem megvalósulását. Azonban kegyelmei gyakran elkallódtak, eredménytelenek maradtak, mert az önzés meg a harag elnyomhatják azokat. Sokan nem fogadták be a mennyei Atya kegyelmeit; nem hallgattak az isteni sugallatokra. Miután Atyám minden lélektől igaz, szívből fakadó hálát kíván, méltó haragra gyulladt. Még odaadóbban kértem Őt, ne fenyítse őket érdemtelenységük szerint; adjon időt nekik, hogy beláthassák s megbánhassák tévedésüket. Szerető Atyámnak öröme telt kéréseimben. Láttam, hogy könyörgéseim sokak számára válnak majd gyümölcsözővé. Újra köszönetet mondtam, azok helyett is, akik tévedéseiket és hálátlanságukat idővel belátják s megbánják.

Jézus előkészíti legszentebb Anyját Szent József betegségére

Miután Atyámtól mindezeket elnyertem, arra kértem, adjon szeretett Anyámnak újabb kegyelmeket, hogy állhatatossá váljék s az Ő akaratából önként válassza s vállalja azt a szomorúságot, melyet jegyese, József betegsége folytán kell majd elszenvednie. Atyám eleget tett kívánságomnak. Igaz, hogy erre nem is volt szükség, mert szeretett Anyám Atyám minden akaratát állhatatosan teljesítette. Iránta érzett hálám jeléül mégis megtettem ezt. Hiszen oly nagy örömet okozott, ha láttam, hogy újabb kegyelmekkel gazdagodik.

Miután Atyámnak illő köszönetet mondtam, beszéltem szeretett Anyámmal s tudattam vele jegyese, Józsefnek közelgő betegségét. Bátorítottam, hogy türelmes legyen s állandó segítségemről biztosítottam. Szeretett Anyám nagy megadással fogadta ezt a hírt. Megígérte, hogy mindent készségesen és jószándékkal fogad, amit Atyám küld, hiszen oly örömmel használt fel minden alkalmat az erények gyakorlására. Mindazonáltal nagy fájdalmat érzett, jegyese elkövetkezendő szenvedései miatt. Arra kért, esdjem ki Atyámtól, hogy ha lehetséges, érjék inkább őt azok a szenvedések, melyeket Józsefnek kell majd elviselnie. Megérttettem vele, hogy nem ez Atyám akarata. Meghajtotta fejét és teljesen belenyugodott az isteni rendelkezésbe. Máriának ezt az önfeláldozó szeretetmegnyilatkozását áldozatul ajánlottam fel Atyámnak, és mert láttam, hogy ez Előtte igen kedves, hiszen ezzel Anyám érdemeit gazdagítottam, arra kértem, adja meg öröméért minden testvéremnek az egymás iránti szeretet hasonló érzelmét. Legyenek készek felebarátaik bajainak és betegségeinek elviselésére, hogy azok megszabadulhassanak ezektől. Miután láttam, hogy az effajta szeretet Atyámnak igen nagy örömet okoz, még jobban esdekeltem érte. Atyám hathatósan megvigasztalt. Megmutatta, hogy e tekintetben is milyen bőkezű tud lenni teremtményei iránt. Én is jó vigaszt találtam egyesekben, akik Atyám örömeire és saját hasznukra ilyen érdemdúsan használják fel kegyelmét. Nem került el azonban a keserőség sem, mely azok láttára fogott el, akik visszautasítják a kikönyörgött kegyelmeket, sőt annak épp az ellenkezőjét cselekszik. Még saját szomorúságukat és szenvedéseiket is másokra kívánják hárítani, hogy önmagukat mintegy kivonják a következmények alól. Ó, ezek nagyon megszorítottak. Kértem Atyámat, legyen részvétell irántuk. Mentegtettem őket Előtte. Ha azonban gonoszságuk szembetűnően megnövekedett, szeretetük bántóan megfogyatkozott, már nem vonhattam ki őket Atyám igazságos haragja alól. Ekkor avval igyekeztem kiengesztelni a végtelen Jóságot, hogy mindenegyes bűnösért saját „bűnhődésemet” ajánlottam fel. Ez azután megengesztelte az Atyát. Köszönetet rebegtem mindazok helyett, akik e kegyelmet hasznukra fordítják, s újakat kértem számukra, meg azok számára is, akik

malasztjaival visszaélnék, az ellenkezőjét cselekedvén az atyai akaratnak. Megköszöntem, hogy irántam táplált szeretete folytán irgalmasságot gyakorol velük. Ezt a hálaadást nagy szeretettel fogadta az Atya. Én pedig egyre dicsőítettem Őt, tökéletességéért.

Jézus közli Józseffel közeli halálát

Megelőzően szeretett Anyámmal beszéltem, közben bejött József is, hogy velünk együtt mondja el a szokott dicsőítést. Együtt magasztaltuk az Atyát. Amikor elmondottuk a dicsőítő imákat, amelyeket nyomban felajánlottam Atyámnak, röviden ismertettem Atyám intézkedéseinek fontosságát. Megmagyaráztam, hogy az embereknek mindenkor Isten tetszése szerint kell cselekedniük, azáltal, hogy szívesen fogadják mindazt, amit hasznukra és érdemszerzés végett küld rájuk.

Ugyanezalatt kértem Atyámat adja Józsefnek tudtára halála közeledtét és azt, hogy számára készen áll már a kehely, melyet ki kell ürítenie. Arra is kértem, adjon neki erőt s bátorságot, nehogy mindez úrrá legyen gyenge testén és lelkén. Hiszen az emberi természet minden képességével ellene van a szenvedésnek. Atyám szeretettel teljesítette kérésemet, és József megadással fogadott mindent.

Az isteni Világosság által vezérelten felismerte, hogy életének vége közeleg. Bensejében nagy örömeződéssel adta magát a mennyei Atya kezébe.

Majd folytattam tanításomat és József szerető, szomorú szemmel nézett Rám. Könnyezett, az örömtől is, a bánattól is. Ujjongott, hogy teljesítheti az isteni akaratot és mert élete a végéhez közeledik. Hiszen joggal remélhette, hogy nemsokára örvendhet Annak, akit oly híven szolgált és követett. Remélhette, hogy az az isteni Felség, aki annyira kitüntette itt a földön, Engem is szeretett Anyámmal együtt oltalmába helyezett, a mennyben is kegyelmébe fogadja majd. Én nagy fájdalmat éreztem, mert el kell hagynia jegyesét és Engem, fogadott Fiát is. Ugyanakkor, amikor hozzá beszéltem, így szólt magában: **„Ó, Fiam! Szeretett Jézusom! Nem örvendhetek többé kedves jelenlétednek! El kell hagynom Téged. Nem láthatlak többé halandó testben!... Hiszem és remélem, hogy dicsőséges győztesként láthatlak majd nemsokára, mint a halál legyőzőjét, és azt, hogy a megváltás által Veled együtt lakozhatom majd az örök honban.”**

Így szólott Hozzám bensőleg. Gondolatai Szívembe találtak. Őszinte szeretettel néztem rá. Kértem Atyámat, adjon sok erőt neki, hogy viselhesse nagy fájdalmát.

Most gondolataival szeretett jegyese felé fordult. Arra a gondolatra, hogy Máriát el kell hagynia, egész lelkét újult erővel lepte el a fájdalom, így beszélt hozzá: **„Mária, szeretett Jegyesem! Nem vagyok méltó többé arra, hogy társaságodban lehessek. Nem örvendhetek többé annak, hogy Veled társaloghatok. Ó, Isten méltó Anyja!... Mily fájdalom tépi lelkemet a válás miatt!... Nyugodtan megyek el, hiszen Jézussal, a mi Jóságunkkal hagylak. Nem élvezhetem többé kedves társaságodat!...”**

Ilyen és más gondolatok foglalkoztatták József lelkét. Szavaim, melyek révén az isteni akarat iránt engedelmessé akartam tenni őt, nagyon megerősítették. Szeretett jegyese mindent látott, ami lelkében végbement. Mária is sokat könyörgött Atyámhoz érte. Nagy fájdalmat érzett, mert nagyon szerette őt. Bensőséges részvétellel nézte; elrejtette fájdalmát, és lelki szenvedésének semmi jelét sem mutatta.

Szent József megadása

Befejeztem közlendőmet s visszavonultam, hogy Atyámhoz imádkozhassak. József is félrevonult és a földre borulva imádta a mennyei Atyát. Áldozatul adta magát teljesen. Kész volt arra, hogy mindent türelemmel viseljen el; mindent, amit az Atya szent tetszése kíván. Tehát imádkoztam érte Atyámhoz, hogy jóságában erősítse őt meg, halmozza el nagyobb

világossággal és tisztább megismeréssel, mert élete vége közel van. Ezt is megadta Atyám. József biztonságosabban érezte magát, s így könyörgött Hozzá: „**Ábrahám, Izsák és Jákob Istene!... Miután méltónak találtál arra, hogy közöld velem életem végét, arra a szeretetre kérlek, mellyel egyszülött Fiadat a világ megváltására küldötted s nekem, méltatlan szolgádnak adtad itteni oltalmazás végett, segíts meg jóságoddal életem eme utolsó órájában, és add, hogy lelkem tisztán és ártatlanul távozzék testemből. Fogadja be Ábrahám keble addig, míg a megváltás műve befejeződik. Bocsáss meg mindazért, amit elkövettem, ha emberi gyarlóságomban talán megbántottam legtisztább szemedet. Ó, bocsáss meg nekem; irgalmasság Istene, irgalmazz mindazért, amit emberré lett Egyszülötted és legjobban szeretett Leányod, az én legtisztább jegyesem gondozásában és ápolásában elmulasztottam!... Belátom méltatlan voltomat és végtelen jóságodat, mikor Jézusnak és Máriának, e két drága kincsnek oltalmazójává tettél. Mivel semmim sincs, amivel ezt a magasztos kegyet viszonzozhatnám, köszönetül Neked áldozom Szíveinket, valamint azt a hűséget és szeretetet, mellyel Ők Neked szolgának és szolgálni fognak halálukig. Kettejük érdemeiért s azért a vérért, melyet Egyszülötted az emberi nem megváltásáért ki fog ontani, kérlek Atyám, add meg nekem azt a kegyelmet, hogy halálom percében mindketten jelen legyenek, s Egyszülötted vegye kezébe lelkemet!... Bár felesleges Őket pártfogásodba ajánlanom, mégis, hálám és szeretetem jeléül, lásd el őket minden szükségessel. Mint eddig is, most is vigasztald meg szeretett Jegyesem szomorúságát. Ne engedd, hogy a pokolbeli ellenség összeesküvést szítson Ellene és rossz hírbe keverje az egész nemzet előtt, mint ahogyan az eddig történt. Nyerjen szent volta és erénye mindenkor elismerést. Kérlek Atyám, cselekedj hasonlóképp Fiaddal, az én Megváltómmal is!... Adj erőt, szeretett Jegyesemnek, hogy legyőzhetetlen szilárdsággal viselje el mindazt a szenvedést és vértanúságot, amely vár Reá, ha majd a „megváltás” nagy műve beteljesedik. Hiszen e nagy műben Neki is részt kell vennie, mint a Megváltó igazi „anyjának”. Végül add meg legfelségesebb Istenem, hogy ez áldott mű mihamarabb beteljesedjék, hogy a lelkek megváltassanak, én pedig hamarosan elérjem azt, hogy kebleden pihenhessek. Ó, kérlek, Uram, áldj meg jóságodban! Áldd meg azokat a szenvedéseket, amelyeket betegségem alatt kell eltűrnöm. A Te atyai gondviselésed határozott úgy, hogy rám küldöd őket; s mert én szeretlek, szívesen fogadom azokat. Most, szeretetenednél fogva, Előtted válok el egyszülött Fiadtól, az én imádásra méltó Megváltómtól és Máriától, szeretett Jegyesemtől. Miután isteni felségednek úgy tetszik, hogy életem elvételével elszakasszon Tőlük, önként vállalom az elválást, bár kard az, mely lelkemet járja át. De, mert ez a Te akaratod, én szeretettel megadom magam!’**

József erősítést nyer

József imája megnyerte Atyám tetszését. Szívéhez szólt; erősítette őt, és megígérte neki mindazt, amit kért. Elküldte egyik angyalát, hogy az biztosítsa őt boldog elmúlásáról, valamint közölje vele, hogy Isten meghallgatta igazságos kérelmét. Így nyert erőt és bátorságot arra, hogy vidáman induljon a halál elé, ami bizony mások számára nagy félelmet és szomorúságot hoz.

Nem betegsége idején, nem a halál pillanatában készült elő az elmúlásra, mint azt a legtöbb ember teszi. Ő mindenkor készen állt s így most tüstént alkalmazkodhatott az isteni akarathoz.

Mialatt ekként imádkozott és könyörgött, kamrámban tartózkodtam és Én is imádkoztam Atyámhoz, hogy vigasztalja őt meg; adjon neki még nagyobb erőt arra, hogy a Tőlünk való elválás okozta fájdalmat legyőzhesse. Ugyanez alkalommal sok kéréssel járultam Atyám elé minden testvérem számára.

Jegyesem! Jó előre figyelmeztetlek, ne tekintsd kegynek azt, hogy József, nem kifejezetten világos szavaim által, valamint az Atyámtól kapott magasztosabb megvilágítás folytán kinyilatkoztatást kapott elmúlásának idejéről!... Mert Atyám – szolgálai közül – sokakat kíván részesíteni ebben a kegyelemben, tehát annál inkább Józsefet, mert őt minden más „barátjánál” jobban szerette, hiszen oltalmába adta mindazt az értéket, mellyel ez időben a földön bírt. Éppen ezért küldte el hozzá egyik angyalát. Volt úgy, hogy az angyal oly időben jött, mikor József aludt. Most azonban ébren volt. Ő méltónak bizonyult az angyal látogatására, mert teljesen alávetette magát az Atya akaratának, s lelkében már nagy nyugalom honolt. Atyám életének végén azzal akarta megvigasztalni, hogy egyik angyalát látható módon elküldötte hozzá.

Jézus és Mária imádkozás közben

Imádságom alatt arra is kértem Atyámat, adja meg végtelen jóságában minden testvéremnek azt a különös kegyelmet, melyet Józsefnek megadott, hogy mindegyikük jól alkalmazkodjék atyai akaratához és alávesse magát annak. Ne féljenek, bátorsággal fogadják mindazt a szenvedést, melyet küld nekik, és engedelmeskedjenek az isteni szándéknak. Különösképpen a betegségben, de még a halálban is. Hasonlóan viselkedjenek, ha a nekik különösképpen kedves emberektől vagy dolgoktól kell önmagukat megfosztaniuk. Atyám megmutatta mindazokat a kegyelmeket és segítséget, melyben a hasonló körülmények között vergődőket részesíti. Mivel láttam a kegyelem, a szeretet és a jóakarát túlárado gazdagságát, melyben majd Atyám részelteti őket, nagyon megörvendtem és tüstént köszönetet mondtam érte Neki. Ugyanekkor azt is láttam, hogy sok testvérem visszaél majd e kegyelemmel, sőt meg is veti azt. Nagy fájdalmat éreztem és igen elégedetlen voltam e becses kegyelmek ily nagyfokú lebecsülése miatt. Pedig milyen nagy buzgósággal könyörögtem le rájuk ezeket. Miután azt tapasztaltam, hogy ezek a nagyértékű égi ajándékok szinte nyomtalanul hagyják el őket, erősen kívántam, hogy testvéreim a kellő fokra tudják értékelni e kegyelmeket, amint az illik is. Azt is kívántam, hogy jól és jó célra használják fel azokat. Jól tudtam azt is, hogy mily nagy tekintettel kellene lenniök még a legcsekélyebb égi kegyelemre is. Maga Atyám az, Aki ezeket a drága kincseket nekik juttatja. Ez pedig áldott méltatás, mely mindig nagy hasznót hozna a befogadó lélek számára. Hiszen Én érdemeltem ki azokat, testvéreim számára. Látván azonban, hogy sokan az ellenkezőjét cselekszik, nagy fájdalmat éreztem. Ezt nyomban Atyámnak ajánlottam fel, mindannak ellensúlyozásául, amit testvéreim e téren vétenek. Kértem Őt, ne vonja meg tőlük kegyét, bár hanyagságuk és e kegyelmekre méltatlan voltak miatt, ezt valóban meg is érdemelnék. Atyám térdrekényszerítően jóságos és irgalmas volt testvéreim iránt, mert Engem mindenekfelett szeretett, valamint a háláért, melyet Én tanúsítottam Iránta. Nagyon örültem Atyám tetszésének, de testvéreim hasznának is. Szeretett Anyám ugyanezalatt az idő alatt szintén imádkozott Atyámhoz. Ő már tisztán látott mindent. József haláláról is tudott. Emiatt őszinte fájdalom gyötörte. Szerető szíve azonban teljesen alávetette magát az isteni irgalomnak. Készséggel ajánlkozott arra, hogy Józsefet odaadóan fogja szolgálni egész fájdalmas betegsége alatt. Felsőbb megvilágosítás által már mindent tudott, közelgő megbetegedéséről. Szűzies és szeretett jegyeséért sokat imádkozott, és az Atya biztosította is őt állandó segítségéről.

József sír

Miután Atyánkhoz imádkoztunk és könyörögtünk, és amikért esedeztünk, mind-mind elnyertük, felkeltünk helyünkről és Józsefhez mentünk, aki annyira megörült Nekünk, hogy amikor megpillantott, könnyekben tört ki. Mindezt Atyám erősítésének és bátorításának köszönhetette. Azért is sírt, mert el kellett válnunk. Bár Atyám dűsgazdagon megajándékozta

őt, a szenvedést azonban meghagyta neki, ami olykor igen elszomorította. Mindez, természetesen bőséges módot adott arra, hogy mind nagyobb érdemeket szerezzen és a kapott kegyelmeket arra használta fel, hogy legyőzze szomorúságát. Én – rövid ideig – hallgatag maradtam. Szeretett Anyám is hallgatott. Azt akartuk, hogy József teljesen átadja magát lelki örömeinek, mint ahogy a fájdalmával teszi. Az öröm is, a fájdalom is ki-bejáratos volt szívében. Egyikünk sem szólt hozzá arról, ami majd elkövetkezik; hiszen jól tudta, hogy Én, mint isteni Személy, az Igével történt egyesülésem folytán már mindenről értesültem. Felismerte azt is, hogy jegyese, isteni megvilágosítás folytán értesült mindenről. Arról, hogy Mi szeretjük, határozottan biztos volt, ezért rendületlenül hitte, hogy betegségében, valamint az elkövetkezendő halála percében mindent égi lelkiismeretességgel fogunk megtenni. Ebben biztos volt, hiszen egész életében vigyázott, örködött s gondoskodott arról, amire Nekem és szeretett Jegyesének szüksége volt. Ezért nem kételkedett a Mi teljes segítségünkben. Különösképpen abban bízott s hitt, hogy halálánál hathatósan leszünk segítségére.

A Megváltó könyörgései

Ez alkalommal sem felejtkeztem meg testvéreimről. Szívem nagy vágyat érzett arra, hogy mindenki megérezze Én és szeretett Anyám vagyunk a közbenjárói és halála percében különleges segítői. Kértem Atyámat, hogy őket ebben a kegyben részesítse. Nem ment simán, nem mintha Atyám rest lett volna e kegyet velük gyakorolni, hanem mert senki sem lehetett biztos, ha nem úgy élt miként Szent József. Ha nem teljesítette Isten iránti köteleességét és nem igyekezett az Ő dicsőségét növelni s akarata szerint élni, nem számíthatott bizonyosan erre a kegyelemre. Már tapasztaltam, hogy minden testvérem igen hanyag e tekintetben. Nagy bánat töltötte el Szívemet, hiszen láttam, hogy nem érhetem el azt, amit számukra kívánok. Kértem Atyámat, adjon mérhetetlen jóságában nekik kellő világosságot, hogy köteleességeiket mindenkor és mindenben felismerhessék. Ez egyben az Atya iránti tartozásuk záloga. Ismerjék fel az Atya iránti köteleességeiket és az isteni kegyelem segítségével teljesíteni is tudják azokat, hogy haláluk idején méltóknak bizonyuljanak. Nyerjék el a szükséges megvilágosítást, hogy örök üdvösségükben higgyenek és reméljék is azt. Szerető Atyám mindezt megadta Nekem. Ezek a kegyelmek nagy örömet szereztek istenségemnek és emberségemnek, és hálás köszönetet mondtam értük. Mikor azonban megláttam, hogy majdnem minden testvérem visszaél ezzel a malasztal, azáltal, hogy az isteni megvilágosítást megveti, igen elkeseredtem. Szívemet át meg átjárta a keserű fájdalom. Ezért újra Atyámhoz könyörögtem. Viszont azt is láttam, hogy sokan hasznosítják majd ezeket a rendkívüli kegyelmeket és mind hatalmasabbá váló megvilágosításokat. Ó, hogy örültem nekik, és milyen buzgón mondtam köszönetet Atyámnak helyettük is. De nem tagadhatom, hogy növekvő örömemet erősen csökkentették azok, akik ez égi adományokkal rútul visszaélnek.

Megnyugvás Isten akaratában

Miután elnyertem Atyámtól mindezt, mélységes hálát adtam Neki. József már teljesen belemerült örömébe és fájdalmába. A szokottnál nagyobb szeretettel szólottam hozzá; bátorítottam őt, hogy el tudja fogadni mindazt, amit Atyám jóságában reá mér. József láthatóan megnyugodott, és imádta az isteni szándékot. Mindhárman alávetettük magunkat Isten akaratának. E percben arra kértem Atyámat, adja meg a megnyugvás kegyelmét mindazoknak, akik látják, hogy rokonaiktól el kell válniuk, és legyen lelkierejük arra, hogy tisztelettel imádják az isteni szándékot. Buzgón és sokat imádkoztam e kegyelmekért. Jól láttam ugyanis, hogy az emberek nagy része ilyenkor éppen ellenkezőleg cselekszik. Felhevülnek, felindulnak és tombolnak az ellen, Aki minden látszólagos „kellemetlent” is csak nagyobb dicsősége kedvéért és testvéreim üdvére és hasznára tesz. Sok-sok bánat lepte

el e miatt lelkemet. Nyomatékosan kértem hát Atyámat, adjon nekik – az Én és szeretett Anyám cselekedeteiért – még nagyobb kegyelmet. Mivel Atyám tetszését nagy mértékben elnyertem, nem tagadta meg tőlem kérésem teljesítését. Atyám megígérte számukra ezt a kegyelmet, és Én hálásan megköszöntem. Mégis sok kívánságom hiúsult meg és ezért mély szomorúságot éreztem, amit el kellett viselnem. Sokan ugyanis, saját hibájukból nem érik azt el, amit Én óhajtok. Nem használják jól fel a kegyelmeket, amelyeket oly nagy buzgósággal és szeretettel érdemeltem ki számukra.

Dicsőítő ének

Miután együtt imádtuk az isteni elhatározásokat és intézkedéseket, egy Általam elgondolt dicsőítő énekbe kezdtünk, mely tetszett Atyámnak. Ennek világos jelét adta. Anyám és József lelkét az öröm mámorosította meg. Mikor befejeztük az éneket, Atyám így szólt Hozzánk: **„Ez az Én szeretett Fiam, kiben nekem kedvem telik!”**

E szavak hallatára József is, Mária is rendkívüli elragadtatásba estek. Átszelleműltségük alatt sok titokról hullott le a lepel. Amíg Mária és József e gyönyört élvezték, ezalatt Én zálogul ajánlottam fel új dicsőítőéneket az Atyának mindazokért a mulasztásokért, melyeket testvéreim követnek el e téren, mulasztásaikkal. Mert bár Atyámat minden alkotói ténykedéséért dicsérniök kellene, ők mégis inkább ócsárolják. Ha nem is szavakban, de tetteikben igen. Ezért iparkodtam pótolni ezirányú mulasztásaikat. Úgy megengeszteltem Atyámat, hogy ne haragudhasson soha többé rájuk. Áldozataim békítsék ki mindig az Ő igazságosságát. Ez meg is történt. Mert minden cselekedetem végtelen értékű volt, az atyai öröm és tetszés miatt. Minden testvérem nevében dicsértem Őt, mindazokért a műveiért és csodáiért, amiket kérésemre cselekedett, és könyörgésemre napvilágra hozott. Atyám – nevükben – elfogadta dicsőítő éneket és ettől az időtől fogva mindenki felismerhette szerető és jóságos atyai mivoltát. Ez mélységes örömmel töltött el. Sokak ellenkezése megkeserítette örömem, mert nemcsak hogy nem adják át magukat Neki, hanem csökönyösen, konokul és megátalkodottan viselkednek vele szemben, mint a rakoncátlan gyermekek. Megszégyenüléssel telve, újra Atyámhoz fordultam s így szóltam Hozzá: **„Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Ne vond meg tőlük irgalmadat. Ne büntesd őket érdemük szerint. Mert Engem szeretsz, törd őket. Tekints Reám és add Reám ostarodat, melyet apraja-nagyja megérdemelne. Lásd, Én kész vagyok minden elégtételt megadni, amit Igazságod megkíván. Igazságos módon kell megengesztelni Téged, e végett állok Én készen!...**

Atyám elfogadta felajánlásomat, és azt felelte, hogy el fog jönni az idő, mikor is igazságossága minden elégtételt Reám hárít majd, mert magamra vettem mindenki bűneit és kijelentettem, hogy vállalom a teljes bűnhődést miattuk. Bár egyetlen sóhajom is kielégíthette volna Atyámat, mégis teljes haragjával és igazságos bosszújával kívánt sújtani, mert jóakaratból örömmel vágytam, testvéreim iránti szeretetből, elszenvadni mindent, az Atya dicsőségére.

Hálaadás

Abban a pillanatban, amint Mária és József az elragadtatásukból magukhoz tértek, érezték, hogy Atyám bőkezűségéért hálát kell adniok. Mindkettő arra kért, mondjak nevükben köszönetet Atyámnak. Saját hálájukat csekélyértékűnek minősítették. Tudták, hogy egyedül Én vagyok képes arra, hogy hálaadásommal mindenért „megfizessék”!... Megértettem. Atyámat e cselekedetem nagyon megörvendeztette. Különben is mindenkor tetszett Neki, ha testvéreimért könyörögtem Hozzá. Ez alkalommal azt kértem, hogyha testvéreim arra kérnek, hogy nevükben köszönetet mondjak az Atyától elnyert

jótéteményekért, ugyanazzal a szeretettel fogadja majd hálaadásomat, mint a szeretett Anyámért és Józsefért elmondottakat. És bár Máriánál és Józsefnél mind-mind kisebb jelentőségűek, tekintse mégis a személyt, aki az elégtételt Neki értük följánlotta. Hiszen Én adok értük hálát, Aki pedig egyszülött és szeretett „Fia” vagyok. Köszönetet mondtam minden testvérem nevében, és kértem, töltsé be szívüket ezzel az érzéssel. A maguk erejéből és a maguk nevében képtelenek lennének erre. Készséggel vállaltam, hogy mindig közbenjárók, valahányszor kérnek rá. E kérésem teljesítését is megígérte Atyám, és én megújítottam mindenekért könyörgésemet.

Estebéd

A hálaadás befejeződött. Későre járt az idő. Szükségét éreztük annak, hogy testünk táplálására valamit vegyünk magunkhoz. Eledeleink illetl szegénységünkhöz. Nevelőatyám, a hűséges József, nem tudott betelni nézésemmel. Szívében így szólt: „**Ó, Jézus, Uram! Nem sokáig élvezem már azt a nagy kegyet, hogy egy asztalnál ülhessek Veled, örömeimnek végére értem!**” Hasonlóan szólt szeretett jegyeséhez. Arca vigasztalóan derűs volt. Lelkülete nem volt keserű. A rendkívüli malaszt következtében, melyet Atyámtól nyert, szívben nagylelkű lett. Mi könyörögtük ki számára ezt a kegyelmet.

Én láthattam, mi megy végbe József lelkében. Vigaszt öntöttem belé; erővel és bátorsággal töltöttem el. Szeretett Anyám, az ő szűzi Jegyese is meglátott mindent. Ő is buzgón imádkozott érte. Mindezek ellenére is József állandóan érezte a válás fájalmát. Erősen gyötörte az a gondolat, hogy Mindkettőnk szeretetétől, vagyis a neki oly drága két lénytől meg kell válnia. Ha erre ráeszmélt, erős hasadást érzett bensejében. Az isteni malaszt azonban már állandóan fölényben maradt benne. Szeretete oly tökéletes és szent volt, hogy minden huzavona nélkül el tudta fogadni Isten uralmát. Ezzel tökéletesen alávetette magát az Atya akaratának. Midőn láttam, hogy József a szeretet és kegyelem segítségével harcol, megcsodáltam szíve édességét és alázatát. Kértem az Atyát, adjon számára mennyei enyhülést; küldje le néhány énekesét a mennyből, hogy Józsefnek égzengzetű dalokat énekeljenek. Atyám mindjárt meg is tette ezt. József valóban mennyei éneket hallott, amely hívta, hívogatta őt; amely Ábrahám ölébe invitálta, hogy ott megpihenhessen. Egy ideig hallatszott a mennyei dallam és ez József lelkét nagyon megerősítette és felbátorította. Már vágyódott a halál után, nemkevésbé az Isten akarata után. A mennyei énekesek jelenléte arra ösztönözte, hogy valósággal epedje utolsó földi órájának elérkeztét, mely kikerülhetetlen.

Nem szabad különösnek találnod, jegyesem, hogy Atyám lelkének erősítésére és vigasztalására – angyalokat küldött Józsefhez. Tulajdonképpen Személyem elégséges lett volna arra, hogy ne csak megörvendeztesse s megvigasztalja, megbátorítsa őt, hanem minden kívánságát teljesítse is. Józsefnek azonban száműzve kellett maradnia egy időre az üdvösség hazájából, egészen addig, amíg Én meg nem nyitom halálommal a mennyei birodalom kapuit. A száműzetés elején Atyám többször megízleltette vele a mennyei éneket, hogy annál nagyobb vágyat érezzen arra az üdvösségre, amelyet majd halálommal szerzek meg neki is. Én kértem ki számára az égi dalok élvezetét. Alapos oka volt arra, hogy már halála előtt élvezhette annak a dicsőségnek előízét, mely készen várta Odaát. Hiszen ő volt az istápolója Annak, Aki eljött, hogy neki mindezt megszerezze. Kértem Atyámat, gyakoroljon hasonló kegyet hűséges szolgálival és barátaival, hogy idejében hallhassák az angyali éneket s ez fokozódó vágyat ébresszen bennük az örök Haza elnyerése iránt. Azért is imádkoztam, hogy haláluk előtt ők is örvendjenek a mennyei gyönyörűségeknek, és így nagy vidámsággal távozzanak e siralomvölgyből. Atyám megígérte, hogy ezt is megteszi, az Én kedvemért. Nem is mulasztja el, hogy olyanokat, akik hűségesen szolgálják Őt és Iránta táplált szeretetből minden világi örömtől és gyönyörűségtől megtartóztatják magukat, ebben a kegyben részesítsen. Te pedig, Jegyesem, biztos lehetsz abban, hogy minél jobban

tartózkodik ez életben, mert szeretsz Engem, minden megengedett szórakozástól, örömtől és élvezettől, annál jobban örvendhetsz majd haláloed idején a mennyei gyönyöröknek. A halál órájában kapott égi öröm biztos előjele az örök gyönyörűségnek. Légy tehát minél hívebb, szeretőbb és gondosabb, hogy az igazi életben egyesülhess Velem. Annál jobban örvendhetsz majd társaságomnak a halál órájában. Nem válok majd el tőled, mint ahogy a szeretett Józseftől sem váltam meg haldoklásakor, mert ő életében mindenkor egy volt Velem.

József megbetegszik

Az égi zene elhangzása után, József lelke teljesen elmerült az Úrban. Együtt adtunk hálát Atyámnak a hűséges szolgájának nyújtott kegyelemért. József megköszönte közbenjárásomat, mindazt amiben Általam részesült. E tényt már eddig is tisztán felismerte. Ezután mindegyikünk visszavonult, hogy pihenjen, amint ezt emberi természetünk megkívánta.

Mialatt József pihent, szokásom szerint kamrámban imádkoztam Atyámhoz az emberiség üdvéért. Szeretett Anyám is ezt cselekedte, hogy kövessen Engem. Ekkor József felébredt és tüstént érezte, hogy fájdalmas betegségbe esett. Nagy kínjai lettek. Atyám akarata szerint volt ez, hogy azokat az erényeket, melyek betegség idején Atyám előtt olyannyira értékesek, jobban kiérdemelje és gyakorolja. József nagy türelemmel és megadással viselte a fájdalmakat és hálát is adott értük Atyámnak. Imádkoztam, hogy e betegség szenvedéseiben egyre erősebbé és állhatatosabbá váljék. Hasonlóképpen cselekedett szeretett jegyese is.

Midőn Józsefet ily nagy kínok gyötörték, jelenlétemet és jegyese jelenlétét kívánta, hogy erősítést nyerjen. Nem mert felébreszteni bennünket, de bizton remélte, hogy nem késlekedünk és megérezzük hívó vágyát, bemegyünk hozzá és meg fogjuk vigasztalni. Ezalatt kértem Atyámat, küldje el hozzá azt, aki nagy fájdalmában enyhülést szerezhet neki. József egészen átadta magát az Atya akaratának, jóllehet egy időre magára hagyta. Megengedte, hogy rövid időn át vigasz nélkül legyen. Ily módon kívánta próbára tenni türelmét.

Jézus és Mária látogatása

Hajnalpirkadáskor mentem be, szeretett Anyámmal együtt, Józsefhez. Midőn megpillantott bennünket, így kiáltott fel: „**Fiam és Jegyesem! Látjátok, a ti Józsefeket, akit szerettek, beteg és a leghevesebb fájdalmak gyöttrik!**” Nem kért semmit. Hiszen jól tudta, hogy annak, aki szeret, elég ha hírét veszi a bajnak, melyben a szeretett személy szenved. Miután a kora reggeli idő alkalmatlan volt valamiféle gyógyszer megszerzésére, kértem Atyámat, hogy jóságánál fogva enyhítse valamennyire kínjait. A szerető Atya ezt mindjárt megtette, s József kissé megkönnyebbült. Kért Engem és szeretett jegyesét is, ne hagyjuk magára a szükségben. Ezt újra meg újra megígértük neki. Jegyese nyomban szerető szavaival erősítette őt. Nagy részvéttel tekintett rá és meglátszott, hogy mennyire vágyódik rajta segíteni, őt enyhíteni.

József megvigasztalódott Mária szemlélésében. Hisz Ő az örök Ige igaz édesanyja, de egyúttal az ő szüzi jegyese és hűséges élettársa. Így vigasztaltuk egy ideig. Majd érkezett az óra, melyben Atyámnak szoktunk dicséretet mondani. Ekkor dicsőítő énekbe kezdtünk Máriával. Így József is élvezhette az isteni dicshimnuszokat. Ő is csatlakozott Hozzánk, már amennyire ereje engedte.

Amikor Józsefre már erősen ránehezedtek szenvedései és oly nagyon kívánta jelenlétemet és szeretett jegyesét, arra kértem Atyámat, adjon hasonló vágyat minden testvéremnek, hogy betegségük és szenvedésük idején méltókká válhassanak az ilyen kegyelemre. Legyen a vágyuk türelmes és állhatatos, hogy ilyenkor, amikor a kívánt segítség – erényük megpróbálása végett, és azért, hogy alkalmuk nyílhasson a bő érdemszerzésre – kissé késik,

ne váljanak türelmetlenekké, hanem győzhetetlen bizalommal és bátorsággal várják be segítségemet, mert az nem késik soká. Bensőségesen könyörögtem Atyámhoz, adjon számukra nagyobb kegyelmet, mert erre hasonló körülmények között igen nagy szükség van. Megígérte, hogy ezt is megteszi; nem is marad el az sohasem. Azonban testvéreim nem fordítják azt a hasznukra. Ha betegek, inkább emberi, mintsem isteni segítségre vágnak. Csak kevesen vannak olyanok, akik Hozzám, vagy szeretett Atyámhoz fordulnak bizalommal segítségért! ... S ha hívnak és vágyódnak Utánunk, e vágyuk inkább „emberi”, emberek iránti bizakodással vegyes. Azért nem teljesül sohasem kívánságuk, mert a Belénk vetett bizalmuk igen-igen csekély, hanyag és bizonytalan. Hálát adtam tehát Atyámnak ígéreteiért és új malasztot könyörögtem ki mindenki számára.

Szerető segítség

Miután az isteni hálaimákat befejeztük és az Atyának szóló szokásos áldozatokat meghoztuk, Anyám erősítőt készített Józsefnek, szeretett jegyesének. Addig Én társalogtam vele. Betegsége alatt sohasem hagytuk el. Ha Én mentem el, jegyese maradt mellette, ha pedig Mária távozott, Én maradtam mellette. Azért a különös gondosságért, mellyel életében Irántunk viseltetett, valóban megillette segítségünk. Azért mondom neked, jegyesem, vigyázz nagyon és minden erőddel gondoskodj arról, hogy egy légy Velem és állandóan úgy élj, mintha társaságomban lennél. Sohasem szabad elfelejtkezned Rólam! Mindig emlékezz arra, mi mindent szenvedtem el szeretetből érted. Szánnod kell fájdalmaimat és szeretett Anyám gyötrelmeit. Gondosan követned kell Bennünket, ott, ahol csak alkalom nyílik rá. Ha ezt cselekszed, megígérem, hogy állandó segítséget nyersz Tőlem és szeretett Anyámtól, Máriától; mindenfajta betegségedben, de különösen halálod idején.

József ebben a boldogságban részesült, mert életében nemcsak egy volt Velünk, hanem részt is vett mindenben, amit gyermekségemben és az egész életem alatt eleddig szenvedtem, mialatt Velem együtt élt. Nem mulasztottam el azt sem, hogy különösen arra kérjem Atyámat, adjon jóságában testvéreimnek is hasonló érzületet. Erős vágy hassa át őket arra, hogy már életükben egyesüljenek Velem és érezzék át szenvedéseimet, hogy azután haláluk idején a Józseféhez hasonló boldog sorsnak örvendhessenek. Atyám valóban meg is ígérte ezt a kegyet, bár jól tudta, hogy kevesen lesznek, akik majd hasznukra fordítják azt. És szeretetében és bőkezűségében meg is adja testvéreimnek a többi malasztot, amelyeket, számukra Tőle leedtettem. Bár tudja, hogy mily kevésbé méltányolják, és hogy sokak számára, saját hibájukból meddő marad a kegyelme, mégis megadott és nagy bőkezűséggel és szeretettel megígért Nekem mindent. Ó, ez alkalommal is lesugárzott mérhetetlen és felbecsülhetetlen jósága és irgalmassága! Mindezekért köszönetet mondtam és hálaadásommal elértem azt, hogy testvéreim új kegyelmeket nyerjenek el. Bensőségesen imádkoztam értük Atyámhoz.

Létfenntartási gondok

Midőn József oly beteg lett, Rám és szeretett Anyámra hárult a beteg ellátása és a saját létfenntartásunk gondja. Kértem az Atyát, segítsen meg szükségünkben és ha hiányt szenvedünk, álljon mellettünk isteni gondviselésével. Mindeme kéréseimet a legnagyobb alázattal és engedelmisséggel intéztem Hozzá. Bár önmagam által is megtehettem volna mindent, mégsem akartam így cselekedni. Mindig engedelmes kívántam lenni mennyei Atyámhoz. Akaratától és isteni gondviselésétől kívántam teljesen függni. Engedelmisségem nagyon megörvendeztette. Felajánlottam ezt Neki minden testvéremért, mintegy kárpótlásul. Hiszen tapasztaltam, hogy engedelmisségük igen gyarló. Bár nyomorult és tudatlan teremtmények, mégis igényt tartanak arra, hogy sajátmaguk vezessék és kormányozzák

magukat. Mégha igen nagy szükségük van is Atyám kegyelmére és segítségére, akkor sem fordulnak Hozzá s nem kérik segítségét. Legtöbbje a mulandó javakban bizakodik, melyeket valóban birtokolnak. Úgy tűnik, mintha nem lenne szükségük isteni segítségre, így azután – büntetésből – sok olyan dologtól meg lesznek fosztva, melybe éppen bizalmukat helyezték. Ezért mégis a mennyei Atyához kénytelenek menekülni, Aki joggal tagadhatná ilyenkor meg tőlük áldott segítségét. De az Ő végtelen jósága és szelídsége nem vonakodik rajtuk segíteni. Ezért is nagy áhítattal imádkoztam. Atyám el is fogadta ezt az áldozatomat, és érdemeim kiengesztelték mindazok iránt, akik e tekintetben megbántják Őt.

Jézus és Mária szenvedései

Bizony nagy volt a fájdalmunk, melyet József betegsége alatt éreztünk. Bár Atyám nem vonta meg Tőlünk hathatós segítségét, többek között a beteg ellátásáról való gondoskodását, azt azonban mégsem akadályozta meg, hogy még a legszükségesebbekben is hiányt ne szenvedjünk, sőt megengedte, hogy még mások se segítsenek Rajtunk. Ezzel elsősorban szívem vágyát kívánta teljesíteni. Ugyanis arra vágytam, hogy eltűrjem s elszenvedjem mindazt, amit az igazán szegény és mindentől megfosztott emberek tűrnek és szenvednek. Másrészt azért tette, hogy mind Én, mind pedig szeretett Anyám gyakorolhassuk azokat az erényeket, melyek csakis hasonló körülmények között gyakorolhatók. Megtette, hogy részünk lehessen abban a jutalomban, melyet azoknak ad Atyám, akik az ilyen sorsot türelemmel viselik el. Az ezáltal szerzett érdemeimet felajánlottam Atyámnak, testvéreimért. Minden érdememtől megváltam, hogy a gyümölcsét nekik juttassam. Atyám elfogadta áldozatomat. Bár testvéreim, konokságuk és méltatlanságuk folytán nem érdemelték meg, hogy ily ajándékokat fogadjon el Tőlem. Mégsem utasította azokat vissza, mert végtelenértékűek voltak, hiszen nagyon szeretett Fia ajánlotta fel azokat. Nagy öröme telt áldozataimban. Érdemeim és cselekedeteim felajánlása teljesen megengesztelte, és kész lett arra, hogy mégha a teremtmények rosszindulata és igazságtalansága a legnagyobb méreteket ölti is, mégis a legmagasztosabb szeretettel ölelje át őket, ha töredelmes és alázatos szívvel menekülnek Hozzá. Könyörögtem, részesítse testvéreimet mindenkor ebben az irgalmasságban és jóságában. Mindent megígért, én pedig felajánlottam, hogy érdemeimet és tetteimet minden testvérem nevében újra meg újra Neki áldozom, hogy megbocsáthasson nekik és részesülhessenek az örök üdvösséghez oly fontos kegyelemben.

Jézus vigasztalja Józsefet

Ezután huzamosabb ideig Józsefnél tartózkodtam, hogy vigasztaljam és enyhítsem fájdalmait. Szeretett Anyám sem mulasztotta el azoknak a gyógyszereknek elkészítését, melyekre szüksége volt. Jelenlétem nyomban megkönnyítette állapotát. Midőn néhányszor nagy fájdalmak gyötörték és baja erősen súlyosbodott, a rendesnél is jóságosabb és szeretőbb pillantással tekintettem rá, s ez nagyon megvigasztalta. Dicsérte és magasztalta Atyámat azért, hogy szenvedést és éppen fájdalmai tetőfokán az Én jelenlétemet és szeretett jegyeséét ajándékozta neki. Jelenléte és szolgálatai által Mária is nagy vigasztalást és erősítést nyújtott a betegnek. Hisz minden tettét nagy szeretet hatotta át.

Szent József szeretete

Józsefet egyazon időben egyrészt a betegsége, másrészt az öröme sorvasztotta. Szívében egyre nagyobbodott a szeretet, úgyhogy sokszor inkább a szeretete, mint a fájdalmai emésztették. Valóban, kínjai gyakran adtak neki alkalmat arra, hogy lelkében felújuljon az Úr iránt táplált szeretet mély tüze. Akiket szeretett, jelen voltak. Ezért elhiheted, hogy szívében

erősen érezte az égi parázs izzását, mikor Rám, mint igaz Istenére tekinthetett. Hiszen már tudta, hogy Bennem az igaz Istenség lakozik, ezért nagyon szeretett Engem. „Fia”-ként is tekintett. Bár fogantatásomban semmi része nem volt, mivel emberi fogantatásom Mária méhében a Szentlélek által történt, menyiei Atyám mégis „Nevelőatyámul” jelölte ki. Ennél fogva őszinte apai szeretettel szeretett Engem, sokkal nagyobb, mint bármely természetes apa szereti gyermekét. Jó szeretete Felém áradt. Bennem szerette Atyámat is, akitől Én nem váltam el. Szeretett mint Vigasztalóját, Megváltóját és Megdicsőítőjét. Legfőbb Bírájának is tekintett. Ez azonban nem keltett lelkében félelmet, hanem tisztelettel vegyes bizalmat. Kegyesnek és nyájasnak tartott, a kettőnk között fennálló jó egyetértés folytán. Jó lelkiismerete sokat segített neki abban, hogy bízhasson jóságomban és irgalmamban. József szíve a szeretet izzó parazsa lett. Csak szeretet uralkodott benne. Sohasem korlátozta félelem, mert sohasem táplált ellenséges érzületet, hanem állandó barátságot Bírája iránt, Akit tökéletes pontossággal és szeretettel szolgált. Ezért bizony gyakran tompítania kellett szerető szíve lángolását, s ez ama gondolat által történt, hogy Tőlem és szeretett jegyesétől meg kell válnia. Azonban ezt a fájdalmát is megédesítette az Isten akaratában való tökéletes megnyugvása.

E lélek láttára, mely Atyám előtt is oly kedves és kellemes, nagyon megörvendtem. Azt kívántam, vajha testvéreim is mind olyanok volnának, mint József, és erényeik által méltóknak bizonyulnának ugyanezen kegyelmek elnyerésére. Ezért gyakran könyörögtem Atyámhoz. Mivel láttam, hogy ezt e nélkül nem nyerhetik el, Atyámnak áldoztam erényeimet és érdemeimet, hogy mindenkit részesítsen az Általa megkívánt szent és tökéletes élethez szükséges kegyelemben, hogy azután ugyanazon malasztnak és kegyelemnek legyenek részesei, melyeket Józsefnek adott. Láttam, hogy Atyám senkitől sem vonja meg az Általam kért kegyelmeket. Láttam azonban azt is, mily csekély figyelemben részesíti testvéreim legnagyobb része e kegyelmeket. Valóban, inkább megvetik azokat. Nagyon szenvedtem e miatt, és Atyám előtt ez igen megszorított. Látnom kellett, hogy akármennyi áldozatot hozok és akármennyit imádkozom is, sokak számára, saját hibájukból, hiábavaló lesz önfeláldozásom és esdeklésem. Mert megmerevedtek és megátalkodtak a gonoszságban, megvetnek minden malasztot. Enyhülést nyújtott néhány olyan lélek megpillantása, akik megfelelnek a kegyelemnek; teljesítik Szívem vágyát és gyakorolják azokat az erényeket, amelyeket javukra kívánok. Atyámnak gyönyörűsége telik ezekben s mindazzal, amit kértem számukra, megajándékozta őket. Mennyire megvigasztalódtam ilyen hűséges barátok láttára!... Mily nagy szeretettel tekintettem rájuk!... Mily erősen pártfogoltam őket Atyámnál!... Arra vágytam, hogy egyre nagyobb malasztban részesüljenek, hiszen oly hűségesek azoknak az erényeknek gyakorlásában, melyeket Én óhajtok és Atyám is kíván. Ő is igen örvendett ezeknek és kész volt arra, hogy lelkükben lakozzék. Ekkora viszontszeretetért és jóságért újra hálát adtam Atyámnak, az ő nevükben. Nem mulasztottam el azt sem, hogy az igaz útról letért tévelygő testvéreimért is imádkozzam. Hiszen Szívemben voltak ők is. Mert értük, főleg a bűnösök megmentése végett jöttem e világra. Ezért voltam képes irántuk nagy buzgóságot s nagy részvétet érezni. Sohasem mulasztottam el azt, hogy örök üdvösségükért sokat imádkozzam és munkálkodjam. Halála után minden bűnös tisztán fogja látni, mily sokat könyörögtem és cselekedtem érte. Ha ezt most nem értik is meg, mégis elégséges számukra a megváltás műve. Arra gondolhatnak, mily sokat szenvedtem értük, kínjaim és fájdalmas halálom által. Ezek oly cselekedetek, melyek mindenki számára nyilvánvalóak. Nagy tettek ezek, melyeknek a bűnöst alaposan meg kellene szégyeníteniök, mikor látja, hogy megtérítésére még ezek is hatástalannak bizonyulnak. Annál jobban megszégyenül majd, ha mindazt felismeri, amit bensőmben tettem Atyámnál, lelke üdve s java érdekében. Hiszen életem egyetlen pillanata sem telt el a nélkül, hogy értük ne munkálkodtam volna; ne gondoskodtam volna lelkiüdvösségükről, és ne szereztem volna

meg mindazt a malasztot, mely megtérésükhöz és Atyám kegyelmének megőrzéséhez szükséges.

Atyai segítség

Midőn József betegsége szorongatott és a létfenntartáshoz szükséges dolgok megszerzése nehezen vagy sehogysem ment, Atyám nem vonta meg Tőlünk segítségét. Vagy embertársaink, vagy pedig angyalai által küldött mindig a betegnek erősítőt. Kértem, juttasson atyai gondoskodásából minden beteg és szűkölködő testvéremnek is, hogy hálát adjanak a Tőle nyert segítségért, és még jobban felismerjék az atyai gondviselést. Vessék magukat alá teljesen neki, hogy észrevehessék, miként veszi Ő különösképpen figyelmébe sanyargó gyermekeit. Atyám megígérte ezt. Valóban sohasem késlekedik gondoskodni azokról és azokat megvigasztalni, akiket betegség vagy szükség terhe nyom. Eszközül teremtményeit vagy angyalait használja fel. Iparkodtam e tekintetben is elégtételt adni mindazokért, akik az illő hálaadást és elismerést elmulasztják, mely pedig Atyámat kielégítené. Mivel a nyert jótettért mindenkitől hálát vár, az összesség nevében felajánlott áldozataim nagyon elégedetté tették Őt. Ez nekem is nagy örömet okozott. Hiszen láttam, hogy testvéreimnek közvetítőjük van, Aki nagyon is gazdag elégtételt nyújt hibáikért, bár erre ők lennének kötelezve. Arra vágytam, ismerjék el mindnyájan azt a nagy jót, melyet értük cselekedtem, hogy jobban bízzanak Bennem és szeretetteljes kapcsolat keletkezzék közöttünk. Ez volt Atyám akarata is. De mert látta a hála és elismerés hiányát, arra kértem, világosítsa meg őket, hogy ezt felismerhessék. Ezt is megígérte. Azonban sokaknál tapasztaltam, hogy még e megvilágosítással is visszaélnék. Bár felismerik az Általam szerzett rendkívüli kegyelmek jelentőségét, mégis hálátlanok és szeretetlennek mutatkoznak Irányomban. Nagyon fáj, hogy testvéreim, akiket oly sok jótettel halmoztam el, a megértés ily nagyfokú hiányát mutatják. Könyörögtem Atyámhoz, adjon az ilyeneknek még nagyobb világosságot és kegyelmet; különösen pedig azoknak, akikben mégis csak fellelhető egy kis hála és elismerés. Atyám ezt is megtette. Láttam, hogy sokan jól fogják felhasználni ezt a kegyelmét és megvilágosítását, sőt, azt is tapasztaltam, hogy egyesek e téren annyira megjavulnak, hogy majd igyekezni fognak a többiek mulasztásáért is elégtételt szolgáltatni; s mert lelkük elnyerte a világosságot és az isteni malasztot, sokat tudnak majd munkálkodni s így méltók lesznek az ilyen nagyértékű szeretetre. Sőt, vágyuk még fokozódik: Elégtételt kívánnak majd adni a többiek mulasztásáért is!... Már azt is felismerik, hogy e tekintetben az emberek nagy része hibás. Ezeknek a hálás, szeretetteljes és a jótetteket elismerő testvéreimnek látása nagyon megörvendeztetett. Elhatároztam, hogy bizalommal érintkezem velük. Hálás és alkalmas voltuk miatt sok malasztot és szeretetből eredő szívességet szántam nekik. A nekik juttatott kegyelmekért köszönetet mondtam nevükben Atyámnak és kértem Őt, tekintsen továbbra is az igaz Atya szeretetével rájuk, amint azt eddig is tette, mivel igaz testvéreimnek bizonyultak. Atyám kegyesen meghallgatta és teljesítette e kérésemet. Nagy öröme telt ebben. Én sem kerestem más örömet, mint ahogy Atyámat testvéreim iránt megengeszteljem.

Hálaadás és dicsőítő ének

József betegsége miatt nagy szükségben és szorongatásban éltünk, de az isteni gondviselés igen gyakran kisegített. Mi pedig sohasem mulasztottuk el, hogy az isteni Atyának szokott módon hálát és dicséretet mondjunk. Mindezt József jelenlétében tettük s ő is csatlakozott Hozzánk. Mikor nem imádkozhatott hangosan, lelkileg tette azt. Nagyon örült e szent férfiú Isten dicsőségének, hisz érezhette, hogy Atyám nagyon szerette őt. Imái mintegy bizonyítékai lettek annak a szeretetnek, mellyel a Bennünket támogatók iránt

viseltettünk. Érettük ajánlottuk fel dicséreteinket, és kértük az Atyát, gyarapítsa földi javaikat is. Ez pedig nemcsak azokért történt, akik abban az időben éltek, hanem minden eljövendő teremtmény érdekében. Atyám megmutatta, hogy bőségesen teljesíti ezt a vágyamat és kérésemet is. Lelki javak malasztjával, valamint a földi javak sokszoros gyarapításával gazdagítja majd mindazokat, akik szeretettel közelednek felebarátaikhoz és a szükségben megsegítik őket. Sőt, azok javait, akik az Iránta táplált szeretetből segítik meg szűkölködő embertársaikat, különleges gondjába veszi. Szerető gondoskodásáért és jóságáért köszönetet mondtam Atyámnak, mindenki nevében. Azok helyett is, akik bár részesültek adományaiban, de a hálaadást elmulasztják.

Elhiheted, jegyesem, hogy életem egyetlen pillanata sem múlt el a nélkül, hogy ne vágytam és ne igyekeztem volna testvéreimmel jót cselekedni. Igaz ugyan, hogy láttam azt is, mily hálátlanok és mily szeretetlenek. Rájöttem, hogy itt a legfőbb ideje annak, hogy Atyámat megengeszteljem irántuk és megszerezem mindazt a kegyelmet, melyre szükségük van. Ezért alapjában véve mindenkor az üdvösségükért munkálkodtam. Atyám gyönyörködött tevékenkedésemben és egészen kegyes lett miattuk. Tehát egy pillanatra sem mulasztottam el testvéreimért a szükséges imádkozást és könyörgést. Hiszen üdvösségükért jöttem e világra. Valóban ki is érdemeltem, el is nyertem számukra mindent. Csakis önmagukat okolhatják, ha nem részesülnek érdemem gyümölcseiben, mert csak konokságuk az oka. Zárt ajtajú lélekkel fogadják az Úr kegyelmét, mely így nem lakhat abban és nem hathat rá. Önmagukat fosztják meg mindazon jótól, melyben részesülhetnének. E kéréssel is Atyámhoz járultam, s Ő teljesítette minden kívánságomat. Ez nagy vigasszal telítette Lelkemet, bár mély szomorúságot éreztem hálátlanságuk és ellenállásuk láttán. Bizony, bizony kevesen vannak olyanok, akik méltók az ilyen nagy kegyelemre.

A betegápoló Jézus

Betegsége idején kiszolgáltam Józsefet. Én etettem. Szeretett Anyám, aki a betegnél tartózkodott, hogy vigasztalja, segített Nekem. Nem restelltem mindenben kiszolgálni Józsefet, amire éppen szüksége volt. Sőt, igen örültem annak, hogy gyakorolhatom magamat a szeretetszolgálatban. Teljes készséggel és szeretettel cselekedtem ezt. Bár soha nem hagytam el méltóságom és nagyságom tudata, – hiszen Isten igaz Fia vagyok, – mégsem mulasztottam el, hogy az ilyen szolgálat által megalázkodjam és lealacsonyodjam. Ezzel is nagy érdemet szereztem s ezeket valamennyi testvérem mulasztásainak jóvátételére áldoztam fel Atyámnak, Aki igen szívesen fogadta e végtelen értékes és érdemes cselekedeteket. Kértem, adja meg mindegyiküknek – beteg felebarátaikkal szemben – az igaz alázat és szeretet szellemét, hogy ne restelkedjenek szolgálatukra lenni és betegségükben őket segíteni. S mivel láttam, hogy e téren igen sok mulasztás történik; hogy a szegény betegeket sokan elhagyják, elkerülik, megkettőzött buzgósággal kértem Atyámat, adja meg a szeretet e magasztosabb szellemét mindazoknak, akik segíthetnek a betegeken s akiknek segíteni is kell rajtuk. Szerető Atyám engedett kérésemnek. Ő nem késlekedik mindazt teljesíteni, amit a szegény betegek érdekében és megsegítésére kértem Tőle. Ezért gyarapodott az ezirányú szeretet oly nagy mértékben, különösen azok lelkében, akik a mennyei Atya szellemével vannak telve. Az ilyenek nagyon jól felismerik azt a nagy örömet, amit ezáltal jó Atyámnak szereznek. Nemkevésbé az érdemet, melyet tetteik által elnyernek. Természetesen nem hiányoznak a szeretettől mentes lelkek sem; szívük, úgy tűnik, nem érez önmagukon kívül senki iránt részvétet. Ezekkel szemben Atyám is, Én is igen elégedetlenek vagyunk. Nem bizonyulnak igaz testvéreimnek. Ez keményszívűségüknek és szeretetlenségüknek megérdemelt következménye. Hasonló elbánásban részesültek. Így határozta ezt el Atyám, igazságos fenyítésük végett. Semmit sem rosszal annyira, mint mikor azt kell látnia, hogy az emberek

könyörtelenek felebarátaikkal szemben. Hiszen Ő arra vágyik s azt kívánja, hogy telve legyenek mind-mind szeretettel. Mert a szeretet teljessége mutatja meg igazi „gyermekait”!

Mária szenvedése és vigasza

Szeretett Anyám mély szomorúságot érzett József betegségének és nagy fájdalmainak láttán, de mégis megnyugodott az Úr akaratában. Azok az erények vigasztalták őt, melyeket jegyese gyakorolt kínjai közepette. József szerzett érdemei is vigasztalólag hatottak rá. Így volt az Én jelenlétemmel is, mely neki is, a betegnek is megédésítette a szenvedést. Kértem Atyámat, adjon jóságában testvéreimnek is hasonló vigaszt. Ha szomorkodnak és fájdalmaik vannak, érezzék jelenlétem örömét. Gondoljanak erős hittel arra, velük vagyok, hogy vigasztalhasam, segíthessem s bánatukban, szenvedéseikben erősíthessem őket. Minél erősebbek fájdalmaik, annál jobban emlékezzenek arra, hogy jelen vagyok és közel hozzájuk. S mert felismertem, hogy ez a hit Atyám ajándéka, buzgón könyörögtem Hozzá, adja meg ezt mindenkinek, hogy részük lehessen e mennyei vigasztalásban. Atyám erre ígéretet adott s nem is vonja meg soha. Sokan vannak, akik átérzik sugallatát, ezért részesülnek ebben a vigasztalásban. Azonban, az emberek nagyobb része tamáskodó. Kiki csak arra törekszik, hogy mielőbb megszabaduljon fájdalmaitól és bánatától. Ezért érzik az ilyenek duplán a fájdalmakat és nem nyernek vigasztalást. Nagyon sajnáltam Őket. Keménységük s szívtelenségük oly nagyfokú, hogy – bár Atyám irányítja őket is – mégsem adják át magukat az igazságnak. Így, természetesen nélkülözik a szükséges vigasztalást, amit jelenlétem, – mégha az láthatatlan is – nyújtana nekik. Sokat imádkoztam érettük, és sokan akadtak, akiknél mindez nem volt hiába. Ezek részesülnek e mennyei felüdülésben, mert hitük ereje által kegyelemmel töltöttem be lelküket. Az ilyen lelkekben nagy örömem telik. Hiszen arra vágyódom, hogy mindenkivel megízleltessem malasztomat, meg az isteni vigaszt, és mindenkit részesítsek abban. Telve vagyok szeretettel testvéreim iránt, különösképpen azokat sajnálom, akik bánatot, betegséget szenvednek, de alávetik magukat Atyám akaratának.

Nagy részvéttel tekintettem most Józsefre. Benne láttam minden betegségben sínylődő testvérem mását. Elöttem voltak mindannyian. Érettük ajánlottam fel magam Atyámnak. Arra vállalkoztam, hogy mindazoknak segítségükre leszek, akik hívni fognak és segítségemet kérik. Kértem Atyámat, adja ezt mindnyájuk tudomására, hogy segítséget nyerhessenek Tőlem.

József a haldoklók pátronusa

Midőn láttam, hogy a Magam és szeretett Anyám segítsége milyen boldoggá teszi Józsefet betegségében és elhunytában, és milyen boldog halál jutott neki osztályrészül, kértem a mennyei Atyát, tegye meg őt a haldoklók pátrónusának, közbenjárójának. Hiszen ő maga tapasztalta, mily nagy vigasz és boldogság az Én és szeretett Anyám segítségével halni meg. Tegye meg hát testvéreimnek azt a szolgálatot, hogy leeddi számukra azt a kegyelmet, hogy kettőnk, valamint az ő segítsége birtokában távozzanak e földről. Különösen azokat részesítse e szolgálatban, akik őt tisztelik. Kérésemet Atyám tetszéssel fogadta. Megbízott azzal, hogy ezt Józsefnek kinyilatkoztassam. Meg is tettem, mint ahogy azt a kellő helyen elmondom majd. Köszönetet mondtam Atyámnak minden testvérem nevében azért, hogy legnagyobb szükségük idejére ily hatalmas közbenjárót adott nekik. Mert a halál órájában legnagyobb a szükség. S miután felismertem, mily fontos e pillanatokban a felsőbb segítség, igyekeztem Atyám előtt, Elöttem és szeretett Anyám előtt pártfogóval ellátni őket. Ugyanis a halál pillanata az ítélet időpontja. A lélek ahhoz a perchez közeledik, amikor minden tetteről szigorú számadást kell adnia. Érthető, hogy kinek-kinek nagy küzdelmet hoz a halál pillanata, mert ilyenkor már a legmegátalkodottabb is azonnal felismeri, hogy meg kell

jelennie a legfőbb Bíró előtt. Az ellenség támadásai igen erősek, e pillanatok alatt, miértis a léleknek nagyon nagy segítségre van szüksége. Ha bűneik és hűtlenségük miatt sokan nem érdemlik is meg az Én és szeretett Anyám különös segítségét, mégis megszereztem számukra József oltalmát, hogy könnyörödjön érettük Atyámnál s nyerjen kegyelmet számukra Tőlem. Láttam, milyen tevékeny pátrónus és mily sokan nyernek majd általa kegyelmet az örök Bíró előtt, valamint isteni irgalmat és isteni segítséget. Ennek kimondhatatlanul megörvendtem, mert nem kívánok mást, mint ahogy azok a lelkek, akiket véremmel váltottam meg és akiknek üdvéért Atyámnál oly sokat fáradoztam, mind-mind megmeneküljenek. József halála volt az első, mely Jelenlétem által „boldoggá” lett s amelynél szinte szakadatlanul árasztottam a segítséget. Éppen így vágyom megszerezni minden testvérem számára a boldog elmúlást. Ezért könnyörögtem Atyámhoz, adja meg jóságában mindenkinek azt a különös segítséget, amelyre az utolsó órában oly nagy szükségük van. Atyám mindezt megígérte.

Jézus a menynei Atyának ajánlja fel József lelkét

Miután elérkezett az idő, midőn József életének végére ér, nagy szeretettel így szólottam hozzá: „Tudd meg kedves atyám és leghívebb barátom, hogy elérkezett legboldogabb hazatérésed perce. Menj tehát s pihenj Ábrahám kebelén. Eljövök nemsokára, hogy mindazokkal együtt az örök birodalomba vezesselek, akik már ott tartózkodnak. Közöld mindnyájukkal azt az örömteljes hírt, hogy a világ „Megváltója” hamarosan elérkezik szabadításukra. Dicsőséges győztesként vezeti be majd őket ama birodalom örömeibe, melyet szenvedései és halála által szerez majd meg számukra. Te pedig, ó hűséges barát, oly gazdag jutalomnak és dicsőségben örvendhetsz ott, ami túlszárnyalja valamennyiök dicsőségét. Ez lesz jutalmad mindazért, amit táplálásom és oltalmazásom közben eltűrtél és elszenvedtél. Nagy a dicsőség, amit Atyám az Értem és szeretett Anyámért, a te legtisztább jegyesedért viselt gondoskodásodért és hűségedért számodra készít. Távozz tehát nyugodt elégedettséggel. Legyen boldog az elmúlásod. Azt is közlöm veled, hogy Atyám a haldoklók Pátrónusává és közbenjárójává tett, hogy ezek halála is boldog lehessen, mint ahogy neked is részed lehetett – halálod idején – az Én és Anyám segítségében. Ezért tehát járj majd közben értük imáiddal és kéréseiddel, hogy minden hívő lélek élvezhesse segítségemet és szeretett Anyám jelenlétét. Bár ez láthatatlan, legyen az mégis az Én kegyelmemmel és szeretett Anyám jószándékával telve, örvendj elmúlásodon, mert halálod értékes Atyám előtt. Add kezembe lelkedet. Bemutatom azt Atyámnak, hogy az Ő áldásával szálljon Ábrahám kebelébe, rövid pihenőjére. Bízd Rám egészen távozásod gondját. Tudd bizton, hogy üdvösséges halálod lesz. Hiszen itt vagyok Én, hogy teljesen megvigasztaljalak és megfizessek mindazért, amit Értem gondoskodásoddal cselekedtél és elszenvedtél. Ne kerítsen hatalmába a halálfélelem, sőt adjon boldogságot neked a gondolat, hogy karjaimban leheled ki lelkedet. Halálodnak derűsnek és boldognak kell lennie, mert veled van az élet szerzője. Ne essék nehezedre a távozás. Hiszen az a vágyam, hogy nemsokára elmenjek és akkor megszabadítlak, és az örök örömebe és Atyám keblére vezetlek. Ne aggódj és ne félj miattam és szűzi jegyesed miatt, mert Atyám akarátának be kell teljesednie Rajtunk. Ezért távozz elégedetten s ne nyomja gond lelkedet!

József öröme és felmagasztaltatása

József erősen és áhítattal figyelte szavaimat, majd örömkönnnyekben tört ki és boldogsága teljesen elragadta. Hozzám fordult és oltalmamba ajánlotta szeretett jegyesét, akivel rövid, szent beszélgetésbe elegyedett, azután Nekem ajánlotta lelkét. Mindazokért a hibákért, amelyeket a gondoskodás, a Velem való együttélés egész ideje alatt Ellenem esetleg elkövetett, bocsánatot kért. Végül kért, ha lehet, rövidítsem meg az emberek megváltásának

hátralévő idejét. Azt a hivatást, mellyel Atyám a haldoklók oltalmazására vonatkozólag felruházta, alázattal fogadta, s hálásnak mutatkozott ezért az isteni Gondviselő iránt. Hiszen közbenjárásával sok-sok lélek üdvösségét szerezhette meg. Ezáltal teljesíthette Atyámnak azt a kívánságát, hogy mindenki megmeneküljön. Az Én erős vágyamat is teljesíthette. Arra kért, szerezzem meg számára Atyám áldását és bocsánatát s ezt sikerült is elnyernem. Megáldottam az Atya nevében és feloldoztam mindattól, amit emberi gyarlóságában hibázott. Bár betegségét nagy türelemmel és megadással viselte el, ez mindentől megtisztította és nagy érdemekkel gazdagította. Lelke – áldásom és feloldozásom által – még jobban megtisztult és megszépült, úgyhogy tökéletesen és folt nélkül állhatott isteni Atyám elé. Mivel ily szép és érdemekben gazdag volt, különösen kedvessé vált Atyám előtt. Ne csodálkozz, jegyese, azon, hogy József a haldoklók pátrónusának tisztét még halála és az örök birodalomba lépése előtt nyerte el; mert miután ő átélte a betegség és elmúlás sanyarúságait, annál nagyobb részvétet érezhetett azok iránt, akik hasonló harcban küzdenek. S az, hogy neki része volt abban a vigaszban, amit az Én jelenlétem és szeretett Anyámé nyújt, még inkább arra ösztönözte, hogy ezt a boldogságot másoknak is megszerezze. Bizonyos, hogy amint bejutott az őt megillető dicsőségbe, elfoglalta hivatalát, mint a haldoklók „pártfogója”.

Szent József áldása

Amidőn a boldog József elérkezett életének utolsó perceiben, áldásunkat kérte. Én is gyakorolni kívántam magamat az alázatosságban, mert az alázat nagyon fontos volt számomra, és azért jöttem, hogy erre megtanítsam követőimet. Ezért tehát megalázkodva bocsájtkoztam térdre, bár tudatában voltam méltóságomnak, és áldását kértem. Szeretett Anyám ugyanígy cselekedett. Az alázatos József úgy érezte, hogy ez megszégyeníti őt. Én azonban bátorítottam, mondván, Velem „nevelőatyai”, szeretett Anyámmal pedig „jegyesi” jogán teheti ezt. Ezekután nagy szeretettel meg is áldott Bennünket. Viszont, Mi is megáldottuk őt, hogy megvigasztaljuk és gyarapítsuk lelkének érdemeit.

Sokat szólt e nagy lélek isteni Atyámhoz is; Tőle pedig kegyelmének és szeretetének számos jelét nyerte el.

Szent József halála

Mivel láttam, hogy közeledik életének utolsó sóhaja, Atyámhoz fohászkodtam és kértem, küldje le angyalait, hogy édes melódiákkal segítsék elmúlásában, és énekeljenek neki a dicsőségről és a diadalról. A szerető Atya ezt mindjárt meg is adta. Ő is tetszéssel tekintett az ilyen elmúlásra. Én és Anyám Isten dicsőségét zengtük az angyali seregekkel. Ekkor felszólítottam ezt az áldott lelket, lépjen ki teste börtönéből, s eltávozott! ...

Távoztában az Én legédesebb nevemet és szeretett Anyámét suttopta. így: „Jézus és Mária!”... A szobát leírhatatlan világosság töltötte be, mert lelke, a testből történt távozásakor, már a paradicsom örömeit élvezte, ízlelte. Kezembe vettem a lelkét és bemutattam isteni Atyámnak. Nagyon megörvendett az ilyen szép és tökéletes lélek láttára, mely adományaiban és egyéni érdemekben oly gazdag volt. A pokoltól teljesen különválasztott térbe, az igazak tartózkodási helyére rendelte. Mert József sem léphetett, mindaddig az örök birodalom birtokába, amíg halálom által meg nem nyitom annak kapuit. Anyám is látta boldog jegyese lelkét. Mikor József szép és kegyelemmel teljes lelkét megpillantotta, határtalan lett az öröme. Ez megédesítette jegyese halála feletti keserűségét. Nagyon szerette őt.

József lelke a pokol tornácába érkezett és nagy örömet vitt minden ott tartózkodónak. Ha a sötétségben fénysugár felvillanását látjuk, ez mindenki számára örömet okoz, és azt a

reményt kelti, hogy nemsokára felkel a nap. Így vitte el az ő lelke is mindnyájuknak a közeli felszabadulás örömét és áldott reménységét.

A halál titka

A József elhunytával kapcsolatos események közepette sem mulasztottam el azt, hogy minden gondolatomban testvéreimmel foglalkozzam. Miután úgy kívántam, hogy elmúlásuk hasonló legyen, sokat imádkoztam ezért Atyámhoz. Ebben a tekintetben azonban nem teljesülhet egészen Szívem forró vágya. Mivel a halál az élet „visszhangja”, sokan csak igen nehezen jutnak a jó halál kegyelméhez, mert rosszul éltek. Fáradoztam, imádkoztam, közbenjártam Atyámnál az összesség érdekében. Minden érdememet és tettemet Neki áldoztam, hogy gyakorolja nagy irgalmát, minden esetről. Kéréseim és áldozataim nem is voltak hiábavalóak. Atyám mindenekfelett álló és titkos rendelkezései szerint sokan részesülnek e nagy vigasztalásban. Ezért fordul nagy irgalmával mindenki felé. Atyám rejtett rendelkezései szerint, egyeseknek része van abban az irgalomban, melyet „csodálatosnak” neveznek az emberek.

Ez a csodálatos irgalom azt jelenti, hogy olyan is elnyeri a jó halál és megszabadulás kegyelmét, aki rosszul élt. Én ismertem Atyám titkos rendelkezéseit és behatoltam legrejtettebb titkaiba. Minden rendelkezéért dicsértem Őt és magasztaltam igazságosságáért és végtelen irgalmáért, testvéreim nevében. Sokan elmulasztják ezt a dicséretet. Kértem Atyámat, adjon a bűnösnek folyamatos és szakadatlan lelkiismeretfurdalást és állandó törekvést az üdvösségre. Adja tudtára, hogy nem remélhet életének jó végét, ha nem tér meg idejében. Mert ha vannak is, akik kivételesen ebben a kegyben részesülnek, mégsem szabad hinnie, hogy ez vele is ugyanígy meg fog történni: mivel Atyám „csodálatos” irgalmának gyakorlása egy-egy bűnös lélekkel szemben, nem bátoríthatja fel őt a szerencsés reménylésre és bizakodásra; arra, hogy halála pillanatában Atyám igaz és tökéletes bűnbánatot ad neki mindama bűneiért, melyek között eladdig szándékosan élt. Tehát azért fohászkodtam Atyámhoz, buzdítsa őt állandóan a mielőbbi megtérésre, hogy helyes életmódjával boldog halált érdemelhessen ki. Atyám megígérte mindezt s nem is mulaszt el semmit ennek érdekében. Ezért tehát hallgassa meg a bűnös a kegyelem benső sugallásait. Mély keserőséget és nagy lelki fájdalmat éreztem a megátalkodottak felett, mivel már előre láttam rossz végüket és nyomorúságos halálukat. Ez a bánat megrontotta azt a vigasztalást, amit egyesek, a kivételek nyújtottak Nekem; azok, akik a kegyelemre méltóak, akik Atyám sugallatait követik és készséggel hallgatnak lelkiismeretük furdalásaira. Ezek idejében térnek meg és így boldog halálban van részük. Haláluk pillanatában elnyerik Atyám irgalmát, mert befogadták a kegyelem hangját és hívását. Imádkoztam minden igaz lélekért is, hogy haláluk értékes legyen Atyám előtt. Gyarapítsa malasztját rajtuk és segítségével erősítse őket. Kell, hogy ezek a lelkek, haláluk óráján is, arra törekedjenek, ami Isten előtt kedves erény, mint amilyen a megadás, a türelem és az örök boldogságra vágyakozás; az, atyai irgalomba vetett mélységes hit, bizalom: s a tökéletes szeretet. Viseljenek el mindent, mert Őt szeretik és hogy akaratát betöltsék. Arra is kértem, hogy utolsó perceikben vigasztalja meg őket, juttassa el hozzájuk isteni sugallatait és legyen szerető Atyjuk. S azért, hogy kegyelmeit mind a bűnösöknek, mind az igazaknak megadja, felajánlottam, hogy kész vagyok fájdalmas halált szenvedni, mégpedig elhagyatottan. Magamra kívántam venni mindazt a szenvedést és szorongatást, amit testvéreimnek kell eltűrniök. Bár a halál fájdalmától nem menekülhetnek, ezt mégis lényegesen enyhíti és megédesíti mindaz, aminek elszenvedését érettük elvállaltam. Az igaz lelkek számára a halál megnyugvást hoz, ujjongást jelent, nempedig pusztaszenvedést. Hiszen az a perc közeledik életükben, mely elhozza a legfőbb jó élvezetét és szent cselekedeteikért az őket megillető nyugalom elnyerhetését. Valóban az igaz lelkek halála örömmel telítődik meg, s szenvedéseik élet a vigasz áldásosan elveszi.

Jézus intelme jegyeséhez, Mária Cecíliához

Szolgáljon mindez neked, jegyesem, arra, hogy szentül élj és hogy megvalósítsd mindazt, amire útmutatást nyertél Tőlem. És ha a Józseféhez hasonló elmúlást kívánsz, kövesd az életét, különösképpen a hűségét Isten iránt, és akaratának tökéletes teljesítését.

Tizenkettedik rész: A Megváltó benső élete, József halálától a pusztába vonulásáig, mialatt Máriával Názáretben tartózkodott

Jézus vigasztalja szeretett Anyját

Miután bekövetkezett József halála, és minden ami ilyen alkalmakkor már szokásos volt, elintézészt nyert, egyedül maradtam szeretett Anyámmal. Vigasztaltam őt s így szóltam hozzá: „Vigasztalódj szeretett Anyám, mert jegyesed, József halála „boldog” volt és Atyám előtt értékes. Hiszen magad láttad. S hogy teljesen alávetesd magad az isteni akaratnak, közlöm veled, hogy az a fájdalom, amit jegyesed halála felett éreztél, csak ízelítője a fájdalmak ama tengerének, amit majd az Én halálom alkalmával kell elszenvedned. Látni fogod, hogy mennyire más halálnem jut osztályrészül Nekem, mint amiben Józsefnek volt része. Ezért készítsd elő magad heves gyötrelmekre, melyeknek elviselésére csakis a szeretet segíthet majd. Mindenekfelett azonban vigasztalódj, mert így kívánja ezt Atyám. Te leszel egyedüli társam a szenvedésben. Lásd Anyám, kész vagyok arra a rövid időre, amit még együtt töltünk, parancsaidat teljesíteni. Ne tekintsd a Bennem lévő istenséget, hanem tekints igaz „fiadnak”. Mint ilyennel parancsolj Velem, engedelmeskedem egy intésedre is, mert semmit sem akarok parancsaid nélkül tenni. Csak egyet tartok fenn: ha mennyei Atyám parancsát veszem, azt követnem kell; erről azonban idejében tudatni foglak. Tekints egészen hozzáfertőzőnek. Fiadként engedelmeskedem, jegyesedként vigasztallak, gyámódként gondozlak, segítődülni vidítlak és támogatlak, és Atyám mindig hűséges és szeretett gyermekeiként tekint majd Bennünkre. A még hátralévő rövid idő alatt sohse hagyjak el. S hogy örvehdhess jelenlétemnek, nem válok meg tőled, hanem kísérod leszek minden utadon, egészen addig, amíg el nem jön az az idő, mikor Atyám parancsát kell követnem. Akkor elválunk testben, de lélekben egyesülve maradunk és szíved hű tükre lesz mindannak, ami Bennem történik. Ezért inkább Bennem élsz majd mint önmagadban. Ilymódon mindenkor hűséges társad leszek, mert nemcsak saját fájdalmaimat fogom érezni, hanem lelked szenvedéseit is, melyeket azért viselsz el, mert Engem szeretsz. Szívem mindig érzi majd szeretetedet és mindig kedves társa maradsz gondolataimnak. Szeretetem fog vigasztalni téged, Engem pedig a tiéd. Mert Engem szeretsz, szenvedni fogsz; Én is, mert viszontszeretlek. Oly mértékben fogunk egyesülni, hogy szinte egygé válunk, amint a múltban voltunk. Vigasztalódj tehát, mert mindenkor együtt maradsz szeretett Fiaddal. Tulajdonképpen sohse válunk el egymástól! ...

Midőn szeretett Anyám mindezt hallotta, bár nagy szeretete fájdalommal volt tele, teljesen megnyugodott Atyám akaratában s lábam elé borult. Nem tudott egyebet mondani, mint ezt: „Fiam!... Szívem mindarra kész, amit az isteni Atya juttat számomra. Csak arra kérlek, szeretett Gyermeke, ne hagyj el s tégy szenvedéseid társává.”

Látva nagy állhatatosságát a szorongatásban, jobbjomra emeltem őt és mindama kedvességekkel elhalmoztam, melyekre a tiszta szeretet ösztönzött. Megvigasztaltam és ujjongással leptem el a lelkét.

Mária erényei

Ne csodálkozz jegyesem, hogy bár Anyámat – József halálával – oly nagy bánat érte, mégis így szóltam hozzá, hogy mintegy emlékeztessenem a rá váró nagy szenvedésekre.

Tudnod kell ugyanis, hogy szíve és lelke mindenkor erős, és állhatatos volt és maradt. Az ilyen lelkek rendkívüli teljesítményekre hivatottak. Ezért akartam próbára tenni bátorságát. Nagyobb érdemekkel kívántam gazdagítani, és gyakoroltatni kívántam őt azokban az erényekben, illetve szenvedésekben, melyek túlnyomórészt majd rá fognak nehezedni. Hiszen ezzel fogja majdan elnyerni a Paradicsom és az egész világ tartós csodálatát. Ugyanekkor, mikor hozzá szólottam, azért fohászkodtam Atyámhoz, adjon neki erőt a fájdalmas hír elviselésére. Isteni Atyám nem is vonta ezt meg tőle, és így nem lett hatástalan rá az atyai kegyelem ereje. Mária valóban bölcsnek, okosnak s erőslelkűnek bizonyult. Szívébe rejtette s ott őrizte a nyert kegyelmeket. Atyám éppen ezért részesítette szívesen malasztjában. Tudta, hogy ő azt hűségesen védi és óvja. Ennek gyümölcse az volt, amit Atyám óhajtott. Közben arra kértem Őt, vigasztalja meg jóságában mindazokat a lelkeket, akiket hozzátartozóik elvesztésével keserű bánat ér. Adjon elegendő malasztot nekik arra, hogy teljesen alá tudják magukat vetni Isten akaratának és rendelkezéseinek. Hogy ezt elérhessem, Neki áldoztam saját és szeretett Anyám megnyugvását. Atyám ezt szívesen fogadta. Megígérte, hogy kérésemet teljesíti, és nem is mulasztja el ezt. A teremtmények nagyobb részét azonban átengedi a fájdalomnak, mely őket kedves hozzátartozóik elvesztésével éri. De, – végül mégis a kegyelem marad győztes. Természetesen olyanok sem hiányoznak majd, akik erősen ellenállnak a kegyelemnek. Atyám készségesnek mutatkozott arra, hogy részvétellel lesz irántuk és nagy kegyelemben részesíti őket úgyannyira, hogy teljesen meg tudják adni magukat akaratának. Azokkal szemben, akiket akarata szereteteiktől fosztott meg, különös részvétellel viseltetett Atyám; mert Ő együtt érez a test gyengeségeivel és áldott türelemmel tekint rájuk, ha nagy bánat terhe nyomja lelküket. Nem vonja meg sokféle vigaszt, másrészt nagy jutalomban részesíti azokat, akik teljesen megnyugosznak akaratában, és ezt a fájdalmat és szenvedést Neki ajánlják fel. Így lelkük a malaszt és a szeretet hágcsóján emelkedik majd Feléje. Ezáltal még nagyobb érdemet és dicsőséget szerezhhetnek. Köszönetet mondtam Atyámnak mindezt, minden testvérem nevében; különösen azokért, akik e téren súlyos hibát követnek el. Ezek pedig sokan vannak. Atyám mindent elégtételül fogadott el. Érdemünket letétbe tette mennyei kincstárába, azok számára, akik jól teljesítik kötelességeiket.

Az isteni dicshimnuszok

Miután befejeztem a szeretett Anyámmal folytatott beszélgetést és mindazt elnyertem, amit testvéreim számára kértem, dicsőítő imát mondtunk Istennek. Ezután meghoztuk a szokásos áldozatokat, majd Anyám az ő kamrájában, Én pedig az Enyémben imádkoztam tovább. Ekkor arra kértem Atyámat, nyilatkoztassa ki akaratát arról, hogy mi módon kell Anyámmal együtt élnem. Bár már eddig is tudtam mindezt, mégis bizonyosságát adtam ezzel hódolatomnak s annak, hogy engedelmes Fiaként viselkedem. Ez nagyon tetszett Atyámnak. Az emberekben nem telhetett öröme, mert nagyobb részük engedetlen és akaratos; ezért az egész emberiséget igyekeztem képviselni Előtte. Ez nagy öröme volt, mert így részesült abban a hódolatban és az Őt méltán megillető dicsőítésben is, amit a többség megvon Tőle.

A mennyei Atya akarata

Atyám rendelkezése folytán visszavonultan kellett élnem, szeretett Anyámmal a házban, hogy vigasztaljam Őt és a megváltásról beszélgessek vele, míg Ő jelt nem ad, hogy a pusztába vonuljak. Mély megadással és alázattal fogadtam az atyai parancsot. Készségesen felajánlottam, hogy teljesítem minden utasítását. Kértem, közölje akaratát szeretett Anyámmal is, hogy ő még jobban megvigasztalódjék. Hiszen éppen most imádkozik bensőségesen Hozzá. Atyám ezt meg is tette és világossága által felismertette és megértette

vele akarátát. Nagy szeretettel és megnyugvással fogadta és köszönte azt meg. Miután hálát adtam Atyámnak jószágos kinyilatkoztatásáért, felajánlottam testvéreim nevében minden cselekedetemet. És ez nagyon, nagyon tetszett Neki. Elégedettségéért arra kértem, adja meg mindenkinek azt a kegyelmet, hogy akarátának alázatosan és engedelmesen alá tudják magukat vetni. Azokat kövessék, akik nekik helyette parancsolnak. Atyám ezt megígérte. Újra hálát adtam mindnyájuk nevében. Ahogy azonban neked már többször mondtam, keserűséggel töltött el az a tudat, hogy sok testvérem rosszra fordítja a kapott kegyelmeket. Figyelembe sem veszik s így azokat mintegy megfosztják hatásuktól.

Jézus Anyja kamrájába megy

Imám végeztével, szeretett Anyámhoz mentem. Ő is éppen befejezte már imádságát s várt Rám kamrájában. Jól tudta, hogy könyörgéseim után felkeresem. Hiszen lelke egy volt Velem. Lelkében hívott s szeretetének ereje, szíves és előzékeny hívása Engem is vonzott. Szívesen siettem hozzá, mert az isteni tökéletesség felől kívánt Velem szót váltani. E kívánsága teljessé tette örömemet. Általában mindig örvendtem, ha isteni Atyám dicsőségéről és tökéletességéről beszélhettem, különösképpen, ha ez szeretett Anyámmal történhetett, mert ő azt tisztábban ismerte fel, mint a többi teremtmények együttvéve, beleszámítva a most élőket és akik még csak ezután jönnek a világra. Atyámnak ajánlottam szerető Anyám forró kívánságát és vágyakozását, az Én gyönyörűségemet és örömemet is, melyet dicsőségének kinyilatkoztatásán éreztem. Ezekért az áldozatokért arra kértem Atyámat, töltsse be valamennyi testvérem lelkét ugyanolyan izzó vágyakozással, mint amilyet szeretett Anyám érzett, hogy érezhessem bensőséges hívásuk s forró vágyuk izzását, vonzását és megnyilatkozhasak előttük. Igen, akkor majd hallhatják szívük mélyén hangomat, mely feltárja előttük az atyai akaratot; mely megtanítja őket arra, hogy adott esetben mit kell tenniük az Úr dicséretére és a maguk hasznára; sőt, megértetem velük az isteni jószág nagyságát és irgalmának végtelenségét, valamint tökéletességét is, hogy ezentúl csak a tökéletességre törekedjenek, mint ahogy mennyei Atyjuk is tökéletes! ...

Oly nagy volt a vágyam arra, hogy minden testvéremet szíve mélyén felkereshessem, hogy buzgón kértem Atyámat, készítse elő kegyelmével lelküket az ily nagy kegyelem befogadására. E vágyam igen sokszor készlet arra, hogy kinyilatkoztatásaim számára atyai szeretettel kérjem testvéreim szívét, mert ha a szívüket nekem adják, Én alkalmassá teszem azt szavam és szeretetem hatásának befogadására. Ó, mily kevés viszonzásra talál ebben szeretetem és vágyakozásom. Mégsem mulasztottam el értük könyörögni, fáradozni. Atyámnak e cselekedetem nagy gyönyörűséget okozott. Ő ugyanazt óhajtja, amit Én. Ő is arra vágyik, hogy közölhesse magát teremtményeivel, hogy azok megismerhessék Őt. Azt kívánja, hogy megismerjék, mert ha ismerik, meg is szeretik. Annak is nagyon örült, hogy Én vagyok az, aki által teremtményei megismerik és megszeretik Őt. Általam ajándékozza meg őket e nagy kinccsel, Ő pedig részt kap e nagy dicsőségből. Ha a teremtmény ismeri és szereti Urát és Istenét, akkor ez az Úr dicsősége. Adja meg teremtménye azt a tiszteletet, amely megilleti Őt; így eleget tesz annak a rendeltetésnek, melyre teremtetett. A szerető Atya teljesítette kérésemet. Megígérte, hogy mindent megtesz. Oly nagy vágyat, olyan malasztot és különleges segítséget ad, hogy legyőzhetik szenvedélyeiket és érzékeik természetes ösztönét. Ezek ugyanis egyre arra csábítják őket, hogy csak földi, érzékelhető dolgokat kívánjanak; ez azonban lehetetlenné teszi, hogy egyidőben buzgón kívánják a mennyei és lelki javakat is. Atyám megmutatta Nekem kegyelmeit, melyek arra valók, hogy velük legyőzhessék világi hajlamaikat s kívánságaikat és csak az isteni javakat keressék. Ily módon készen tarthatják szívüket jelenlétem és szeretetem hatásának befogadására s élvezhetik isteni szavaimat. Láttam, mily nagy a segítség és malaszt, melyet Atyám mindenki számára adott. Ennek nagyon örvendtem és illő hálát adtam érte. Ó, de mily nagyon lerontotta örömemet az a tudat,

hogy testvéreim megvetik és konokul ellenállnak e nagy kegyelemnek és segítségnek. Szinte megalázott Atyám előtt az, hogy sokan bezárják Elöttem szívüket. Hiába kérem szeretettel őket, nem fogadnak be. Nem akarnak szavamra hallgatni és nem fogadják be tanításomat. Így azután önmagukat fosztják meg az igaz javaktól, és jogosan sújtja őket Atyám igazságos rosszallása. Pedig Én azt óhajtom, hogy alkalmasnak bizonyuljanak kegyelmére s ezáltal méltók legyenek az Ő áldott szeretetére. Ezt a fájdalmamat és megaláztatásomat is Atyámnak ajánlottam fel. Bár végtelen felségű „Isten” vagyok, mégis éreztem eme szenvedéseket „emberi” mivoltomban. Kértem Atyámat, fogadja váltságul mindazért, amit háládatlan és dölyfös testvéreim vétkeznek. Kértem, könyörögtem, kímélje meg őket méltó és igazságos haragjától. Azért áldoztam fel Magam, hogy eleget tegyek az isteni igazságosságnak. Atyám elfogadta áldozataimat és kiengesztelődött. Ezért nagy hálát adtam Neki és dicsértem végtelen jóságát.

Jézus Máriához szól

Anyámhoz mentem tehát, aki már nehezen várt. Így szóltam hozzá: „Lásd, szeretett jó Anyám, mily gyorsan jöttem hívó vágyadra. Mindennél drágább vagy Nekem, és ha vágyódom Utánam, szereteted ereje az, ami nem hagy késlekednem. Egyedül a te lelki szépséged tökéletes a szememben és isteni Atyáméban. Végtelen gyönyörűségünk telik benned. Az öröm kertje vagy számunkra, melyben oly boldogan lakozunk. E kertben a Szentlélek legédesebb lehelete üdít fel Bennünket, hisz Ő benned, jegyesében lakozik. Erényeid illatának örvendünk e paradicsomban és szereteted teljesen kielégít!”

Ilyen és hasonló szavakkal köszöntöttem szeretett Anyámat. Vigaszommal enyhítettem nagy fájdalmát. Mialatt szám szólt, gondolataim mennyei Atyámhoz szálltak, és így esdekeltem Hozzá: „Atyám, Én kész vagyok mindenkor eleget tenni testvéreim szeretetteljes hívásának. Nem vonom meg tőlük vigasztalásomat, ha nem késlekednek Engem hívni. Add meg nekik ezt a hajlandóságot, mert emberi gyarlóságuknál fogva erre nemigen képesek, és nem alkalmasak.”

Ekkor megláttam mindazokat, akik szívből, őszintén és a legmelegebb, legvágyakozóbb szeretettel hívnak, keresnek Engem. Ennek nagyon nagyon megörvendtem és tüstént elhatároztam, hogy vigasztalásukra sietek; megnyilatkozom nekik és gyönyörűségemben részesítem őket.

Istent dicsőítő imák

Miután ily módon köszöntöttem szeretett Anyámat, aki ez üdvözlétet szeretetreméltóan viszonzotta, a szokott módon elénekeltük a dicsőítő énekeket, mivel megállapított napirendünket semmiféle esemény nem zavarhatta meg. Ezt az imaszolgálatot mindig megtartottuk, amíg együtt voltunk; midőn távol voltam tőle, a lelkünk egyesült a megszokott órákban, hogy dicsőítsük isteni Atyámat. Ezt az állhatatosságomat is felajánlottam mindazért, amit testvéreim mulasztanak e téren. Kértem, könyörögtem, adja meg nekik is az állhatatosság kegyelmét, mint adományát, hogy szolgálhassák és dicsérhessék Őt, s az Ő dicsőségére munkálkodjanak. Felismertem, hogy ebben sok hibát követnek el; mert bár megvan a szándékuk arra, hogy áhítatot gyakoroljanak, de épp oly könnyen el is mulasztják és elhanyagolják azt. Ezért nagy buzgósággal imádkoztam Hozzá, adja meg nekik a kitartás kegyelmét. Mivel pedig ezt az ajándékot ingyen kapják, ezért azt Én szereztem meg és érdemeltem ki számukra. Kértem Atyámat, adja meg fenntartás nélkül mindenkinek, aki azt Nevemben és érdemeimért kéri. Ezt meg is teszi és valóban bőkezűnek bizonyult. Testvéreim nevében is köszönetet mondtam mindezért.

Miután a dicsérőéneket befejeztük, elvégeztem a szokásos felajánlást is testvéreim nevében. Szeretett Anyám is csatlakozott Hozzám, így Atyám nagy elégtételt nyert. Mindezt az emberiség nevében és helyett cselekedtük. Majd egykor tapasztalhatják testvéreim, mily sokat munkálkodtam értük Atyámnál. Mert emberi elme ezt fel nem foghatja. Ha azonban a lélek megszabadul a test bilincseitől, s a végtelen jószág keblén üdvözülni, akkor minden, de minden feltáru előtte. Ilyenkor már tisztán látja majd, mily sokat kellett azért fáradoznom Atyámnál, hogy ő elnyerhesse az örök üdvösséget! ... Az bizonyos, hogy ezért örökké dicsérni és áldani fog. Én pedig örvendek majd annak, hogy cselekedeteim gyümölcsöt teremnek. Ezzel teljesül a Magam és Atyám vágya is.

Isteni kinyilatkoztatások

Ezután szeretett Anyámmal az isteni tökéletességről kezdtünk beszélgetni. Hő vágya volt, hogy Engem hallgathasson. Szavaim beleszálltak, beleáradtak a lelkébe és szíve legmélyén őrizgette azokat. Magyarázataim nagy örömmel töltötték el Anyámat és lelke gazdagon táplálkozott ettől. Így, Isten ismeretében egyre tökéletesebbé vált és ez még lángolóbbá tette istenszeretetét. Atyám dicsőségének és tökéletességének kinyilatkoztatása Nekem is nagyon nagy örömet szerzett. E miatt is nagyon részletesen beszéltem e tárgyról, annál is inkább, mivel ezt olyan valakivel tettem, aki azt tökéletesen használta fel és kellőképpen gyümölcsoztette. Mivel még nem érkezett el számomra a nyilvánosság előtti tanítás órája, egész vágyakozásommal szeretett Anyámat árasztottam el. Szavaim hallatára valósággal elragadta szeretetének ereje és édessége. És ez egyre fokozódott nála. Arra kértem Atyámat, hogy isteni szavai vésődjenek jól be azok lelkébe is, akik ezt hallják majd, és legyen meg az a csodálatos hatásuk, melyet saját erejük gyakorol, különösen olyankor, ha egy Istennel egyesült lélek mondja azokat.

Valóban, oly mag az isteni szó, mely a befogadó lélekben gazdag és bő gyümölcsöt terem. Az a fontos tehát, hogy a lélek tárt karokkal fogadja, de ne vesse azt ki magából. Ehhez alkalmas talajra van szükség, mert ha a szívet világi dolgok töltik meg, biztos, hogy az isteni szó nem ereszthet mélyen gyökeret, hiszen más vetések veszik el a helyét. Ezért, tehát arra is kértem Atyámat, adjon szavának oly erőt, mely a figyelmes és vágyakozó lelket annyira megerősíti, hogy az minden más vetést kigyomlál lelkéből; csak az isteni Magot fogadja be, amely majd megtermi számára az örökélet gyümölcsét. Atyám erre ígéretet tett. Valóban tapasztalható is sok léleknél e csodálatos hatás. Viszont, mily sokan élnek vissza e kegyelemmel és konokságukból meg vakságukból nem engednek! ... Nagy szomorúságot éreztem e nyomorultak láttára. Viselkedésük ellenére is Atyám áldott irgalmába ajánlottam őket, de bár igen sokat fáradoztam értük, mégsem érhettem el a kívánt eredményt, mert sokban oly erős gyökeret vert már a világ dolgaihoz tapadó ragaszkodás, hogy egyáltalán nem akarják azt eltávolítani lelkükből. Azok okoztak örömet Nekem, akik elnyerik a gyümölcsöt és Isten szavának jó hasznát veszik. Az ő szívükben életképes gyökeret ver az isteni ige, melyet onnan senkifia ki nem téphet az aratásig. Akkor pedig hogy örvend jó Atyám a termésnek, melyet szavaim érleltek meg. A szív befogadta és megőrizte azokat. Isteni Atyám szeretettel teljesítette kérésemet. Mindenki nevében bensőséges köszönetet mondtam érte. Oly nagy hálát és lekötelezettséget tanúsítottam Iránta, mintha Én részesültem volna e kegyelmekben, örültem, hogy örömet szereztem Neki. Dicsértem és magasztaltam végtelen jószágát.

Az Üdvözítő lelkének buzgósága

Miután befejeztem szeretett Anyámmal a beszélgetést, magára hagytam őt, hogy elmélkedjék a Tőlem hallottakon és lelke örvendjen az isteni tökéletesség szemlélésén. Újra

visszavonultam, hogy imádkozzam Atyámhoz testvéreimért. Mindenkiért külön-külön fohászkodtam, szükségük szerint. Magam előtt láttam őket. Atyám megadta, amit kértem. Egyetlen fohászom sem volt hiábavaló. Mind mennyei malasztot termett. Az Atya részéről minden megtörtént. Csak testvéreim nem teljesítették egészen vágyaimat. Ennek konokságuk és engedetlenségük az okozója. Azt szerettem volna, ha kívánságuk Felém irányul, hogy a jó útra vezethessem őket. Az ember azonban ura akaratának; beleegyezésük nélkül nem tehettem semmit. S mert e téren sok akadállyal és nagy nehézséggel találkoztam, mélységes szomorúságot éreztem. Az azonban némileg megvigasztalt, hogy találtam néhányat, akik egészen el tudnak szakadni önmaguktól és Nekem szentelik akaratukat, úgyhogy biztos ösvényre vezethetem őket. Így azután sikerül megnyernem számukra Atyám teljes tetszését. Láttam, hogy ezeknél jóra fordítottam igyekezetemet, mert meghozza nekik a várt gyümölcsöt. Ezért mutattam be őket Atyámnak. Ő szerető szemmel nézett rájuk; tetszetek Neki; örvendett nekik. Minden cselekedetem arra irányult, hogy testvéreim számára az üdvösséget, együttvéve és külön-külön is, megszerezsem. Ez nem fárasztott, és bár jól láttam megátalkodottságukat és engedetlenségüket, soha nem untam őket avagy undorodtam tőlük. Így tartottam ki e tevékenységem mellett, egészen az utolsó leheletemig. Gyakran ajánlottam fel Atyámnak ezt a türelmemet és kitartásomat és kértem, adjon érte jó kegyelmeket mindazoknak, akik ezt a szent gyakorlatot végzik; azoknak, akik készséggel imádkoznak felebarátaik javáért és Atyámnál pártjukat fogják. Kértem Őt, adjon nekik erőt és képességet arra, hogy ezt a támogató igyekezetüket akkor is folytatni tudják, ha netalán rájönnének felebarátaik konokságára és megátalkodottságára. Fáradozásuk hasztalansága ne kedvetlenítse el őket. Mert könyörgéseik folytatása mégsem lesz eredménytelen; valami gyümölcsöt mégis csak fog hozni az azoknak, akik maguk az okai e féleredménynek. Ilyenkor biztos az érdem, melyet Atyámnál szereznek. Atyám erre ígéretet tett. Ugyanigy megígérte azt is, hogy mindazok lelkét, akiket e tevékenységre kiválaszt, buzgósággal tölti be. Mivel sokan vannak, akik vesztükbe rohannak, végtelen jóságában kijelölte azokat, akiket közbenjárókul kiválasztott. Ezek forró imáikkal és állhatatos könyörgésükkel elnyerik a bűnös számára a meg nem érdemelt isteni malasztot. E pártfogók engesztelik meg az isteni igazságosságot, melyet az égi törvények megsértői hívnak ki maguk ellen. Gondoskodjanak tehát a közbenjárók arról, hogy imáikat és kéréseiket érdemeimmel egyesítve ajánlják fel Atyámnak, mert csak így van azoknak hathatós értékük. Ugyanis minden jócselekedet érdemeim által nyer súlyt és értéket. Csak ezeknek van végtelen jelentőségük és értékük. Én az embereknek ajándékoztam mind, s ők el is nyerhetik általuk a kegyelmeket, ha azokat Atyámnak felajánlják. Ekkor olyasmit nyújtottak Neki áldozatul, ami teljes tetszést vált ki Atyámban. Ez érthető, mert mind az Én alkotásom. Miután az istenség cselekedetei végtelenül értékesek, Istennek tökéletesen tetszők, mert Én az Ő egyszülött Fia vagyok, Akit végtelenül szeret és Akiben teljes gyönyörűsége telik. Minden, ami az Enyém, tetszik Atyámnak. Hálát adtam Neki mindenért, és örvendtem végtelen jóságának és irgalmának.

Vezeklés az emberiségért

Szeretett Anyám ezután azokkal a kézimunkákkal foglalkozott, melyek kettőnk megélhetését biztosították. Annyit készített, amennyi elégséges volt a napi megélhetésünkre. Ez pedig nagyon szegényes volt. Rendesen úgy alkonyi időben ettünk valamit. Annyit, ami egy-egy ember fenntartásához okvetlenül szükséges. József halála után még kevesebb táplálékot vettünk magunkhoz. Megelégedtünk egy kevés kenyérrel és vízzel. Bár emberi természetünk oly ételeket kívánt, mely természetes ízlésünknek jobban megfelel, mégis mindig a sanyargatást választottuk. Atyámnak áldoztuk ezt az önmegtartóztatásunkat mindazért, amiben testvéreim mértéktelenül tobzódnak. Minden tekintetben sanyargattuk Magunkat, hogy ily módon is engeszteljük az isteni igazságosságot. Mivel az egész

emberiség minden vétkét Magamra vettem, minden módon igyekeztem vezekelni. Atyám kívánta ezt. Öröme telt benne. Sőt, mindezt meg is követelte Tőlem, hiszen az isteni Igazság mindenért váltságot kívánt. Én pedig szívesen adtam meg az illő elégtételt, bár jól láttam, hogy testvéreim nagy része, szenvedéseim ellenére, hálátlan és meg nem értő marad. Mégsem fáradtam bele, hogy érettük szenvedjek és vezekeljek.

A Megváltó és társnője a megváltásban

Mialatt szeretett Anyám munkájával foglalkozott, gyakran volt alkalmam vele szívélyesen elbeszélgetni. Mindig kimutatta szeretetét Irántam és Atyám iránt. Én pedig megmutattam neki őszinte tetszésünket. Szeretetének izzását az érzelmeknek eme kölcsönös megnyilatkozása mind magasabbra fokozta, úgyhogy Atyám erősítő malasztját küldte neki, nehogy e boldog izzás ereje elpusztítsa. Szervezete egyedül nem győzhette le a szeretetnek ekkora erejét. Gyakran kért arra, hogy a felebaráti szeretetről beszéljek. Én pedig megmutattam neki minden ember nyomorúságát. Ez oly nagy szeretetet és részvétet gyújtott lelkében, hogy véráldozatul ajánlotta fel magát felebarátai üdvéért. Ugyanazt kívánta tenni, ami az Én feladatom, hogy mindenáron segíthessen rajtuk. Nemcsak lelki, hanem világi szükségükben is. Gyakran mondtam neki: „Anyám, Én azért jöttem e világra, hogy üdvösséget szerezzek minden testvéremnek. Ezért az a kívánságom, hogy ebben is társam lehess. Semmi sem tehet kedvesebbé Atyám előtt és Előttem, mintha legdrágább Fiaid és saját magad feláldozásával veszel részt az emberiség megváltásában. Áldozatod az legyen, hogy mindazt a szenvedést, melyet Én testben fogok elviselni, te a lelkedben szenveded majd el. Így, te viseled a szenvedés és szeretet áldozatát!”

Szeretett Anyám készségesen és megadással fogadta szavaimat, és teljesen Atyámnak áldozta magát, valamint Nekem is, mint szeretett Fiának.

Ezek a beszélgetések nagy örömet szereztek isteni Atyámnak, és az áldozatokat igen szívesen fogadta. Az ilyen társalgás Engem is felüdített. Anyám pedig örült jelenlétemnek. Míg így vele beszélgettem, nem mulasztottam el azt sem, hogy szeretettel pillantsak testvéreimre. Lelkemben elhatároztam, hogy bensőséges kapcsolatba lépek szívükkel. Még olyankor is örvendjenek – ha nem látják is – jelenlétemnek, mikor a létfenntartásukhoz szükséges munkával vannak elfoglalva. Érezzék lelkükben jelenlétem áldott hatását, befolyását. Erre kértem Atyámat: Ő erre elégedett lett, és megígérte, hogy mindenkinek megadja ehhez a szükséges malasztot. Különösen arra tett ígéretet, hogy izzó vágyat önt lelkükbe, hogy szüntelenül kapcsolatot keressenek Velem. Szerető vágyakozást önt beléjük, hogy hívjanak, velük legyenek. Szívük tisztántartására is buzgóságot fog adni nekik, hogy bármikor örömmel siethessenek hozzájuk és megmutathassam Magam nekik, éreztessék Magam velük és lelki szemükkel láthassanak. Köszönetet mondtam Atyámnak e nagy szeretettel adott kegyelemért, melyben minden testvéremet részesíti. De egyidőben láttam azok tömegét is, akik ez égi adományt rosszra használják fel. Ez őszinte fájdalmat okozott Nekem. Mégis, azok láttán, akik nagy buzgalmat mutatnak eme ájtatosság gyakorlásában, megvigasztalódtam. Igen, ezek szerető és bensőséges vággyal keresnek Engem. Hívnak, hogy társalogjak velük. Én pedig, szeretettel telve így szóltam: „Igen, ti részesei lesztek jelenlétem boldogságának! Ti fogjátok ízlelni szeretetem édességét, és tapasztalni fogjátok, mily kedves és élvezetes vagyok azok számára, akik valóban Engem keresnek; közelednek Hozzám és csak Én elégíthetem ki őket. Én veletek leszek ebben az örömben és gyönyörűségben. Ó, ti boldogok!”

Szívem azonban szüntelen arra vágyott, hogy e boldogságban minden embernek része lehessen. Mivel pedig láttam, hogy csak kevesen vannak, akik ebben részesülhetnek, nagyon elszomorodtam. Ismételten kértem Atyámat, adjon még nagyobb kegyelmet nekik. Ő meg is ígérte ezt s nem is mulasztja el soha. Láttam, hogy ez az új malaszt egyeseinek javára válik

majd. Ez megörvendeztetett jegyesem. Az Én tekintetem egyaránt megpihent minden testvéreimen, de emezekre különös szeretettel néztem, mert ők szerető Atyám iránt engedelmesek. Ők azok, akik, mert szeretnek, nagy örömet lelnek abban, ha Velem beszélgethetnek. Ez a vágyuk saját hajlandóságukból fakad. Atyám a kegyelmét és a jóra való ösztönzést adja hozzá, és e nagy mennyei ajándéokra választ vár; készségeset és szeretetteljeset. Ő senkit sem kényszerít arra, hogy így cselekedjék, mert megkívánja, hogy teremtményei maguk is hozzá járuljanak valamivel minden művéhez. Ez a hozzájárulás abban áll, hogy az embert hassa át a kegyelem; valósítsa meg a sugallatokat és hajtsa végre az isteni akaratot. Ha valaki nem vesz részt az Úr rendelkezéseiben, ez saját hibája. Mivel ellenáll az isteni akaratnak, elveti a sugallatokat és megveti a kegyelmet. Minden tekintetben ellentétbe kerül Velem és Atyámmal, miértis saját hibája fosztja meg minden jótól. Így alkalmatlanná válik új malaszt befogadására s nem részesülhet abban, amit Atyámtól esdtem le számára. Ezért mondom, neked, jegyesem, jól vigyázz, hogy sohse vedd el az isteni sugallatot; sohse élj vissza az Úr malasztjával; sohse állj ellen Atyám akaratának, mert ha így teszel, akkor azok számát fogod szaporítani, akik mindazoktól a kegyelmektől meg lesznek fosztva, melyeket Én szereztem számukra, Atyámtól. Ez volt okozója szomorúságomnak és bánatomnak.

Az Üdvözítő elfoglaltsága

Együttlétünk idejét arra használtam fel, hogy állandóan imádkozzam és könyörögjek testvéreim üdvösségéért. Értük dicsértem és magasztaltam Atyámat. Minden percemet nekik áldoztam. Ezt az állandó elfoglaltságot felajánlottam Atyámnak, és kértem, adjon érte, valamint a gyönyörűségért, amit ebben az állandó kapcsolatban talált, minden testvéremnek erős vágyat arra, hogy egész idejüket az Ő dicsőítésére állítsák be, és azzal a kívánsággal végezzék minden munkájukat, hogy az Neki tetsző legyen. Mivel láttam, hogy testvéreim nagy örömet szereznek Atyámnak, önmaguknak pedig sok érdemet biztosítanak, ha így cselekszenek, arra kértem nagy buzgalommal Őt, adjon jóságában ilyen hajlandóságot nekik. Kísérje őket az isteni malaszt, hogy e hajlandóság meg is valósulhasson és kiformalódhassék bennük. Atyám megígérte, s nem is szokott késlekedni ezzel. Sajnos, ezt a jó érzést is igen kevesen használják fel és valósítják meg, pedig Atyám nagy szeretettel adta. Így elszalasztják ezt a nagy érdemet és sem az örömet, sem a dicsőítést nem adják meg Atyámnak. Ez nagy szomorúságot és mély fájdalmat okozott Nekem. De mert láttam, hogy e mennyei jó elvesztésének maguk az okai, újra Atyámhoz fordultam és arra kértem, legyen részvétellel irántuk és sohse fáradjon bele megvilágosításukba, valamint kegyelmeinek adományozásába.

Atyámat, testvéreim konoksága és malasztjának ilyen elutasítása miatt, gyakran haragosnak láttam. Midőn így, mintegy mindenki képviselőjében állottam Előtte, nagy szégyenkezést éreztem és megalázkodtam Szeme előtt. Arra kértem, legyen mindenki számára az „irgalom” atyja. Vezekléseimet mindenki nevében ajánlottam fel az isteni igazságosságnak. Atyám Rám tekintett és cselekedetem tetszett Neki. Ez engesztelte meg.

Szeretném, jegyesem, ha az egész világ felismerné Atyám végtelen értékű jótéteményét, mellyel úgy ajándékozta meg, hogy Engem, egyszülött Fiát adott neki. Ő, ez végtelen nagy kincs; mert Atyámat Én mindenkiért megengeszteltem, s ha felajánlják Neki személyemet, valamint érdemeimet, akkor oly áldozatot mutatnak be, mellyel busásan megfizetik adósságaikat. Bennem leli az Atya azt az örömet, amit bennük meg nem találhat, hisz ők ezt ildomtalanul megtagadták Tőle!

Názáret lakóinak elégedetlensége

Mialatt így együtt éltem szeretett Anyámmal, alkalmam nyílt kellemetlen események elviselésére is. Földieim ugyanis zúgolódni kezdtek Ellenem, és teljesen ellustult és dologtalan embernek híreszteltek el. Anyámmal is elégedetlenek voltak. Azt állították, hogy rosszul nevelt Engem. Én természetesen mindenről tudtam, hiszen a szívükbe láttam. Nagyon elszomorított az a tudat, hogy tanításom befogadására ennyire alkalmatlanok lesznek. Láttam, hogy tevékenykedésemnek, saját hazámban, bizony kevés gyümölcse fog teremni. Azok, akiket legjobban elhalmoztam szeretetem és jóságom jeleivel, különösen hálátlanok lesznek és a mennyei tanítás legerősebb ellenmondóivá válnak, örömmel türtem rágalmaikat és elégedetlenségüket, hogy ily módon ne csak azt a türelmet és derűt áldozhassam fel Atyámnak, amellyel mindezt elviselem, hanem azt az erényt is, amit imáim révén értük gyakoroltam. Nagy fájdalmat okozott a sértés, melyet isteni Atyámmal és Velem, az Ő egyszülött Fiával szemben követtek el. Ez szívembe nyilallt!... Vezeklésül, Atyámnak ajánlottam fel ezt a fájdalmamat is, azért a sérelemért, melyet e nép követ el ellene, mert Engem rágalmaz s bánt. Nem tagadom, az Engem ért szidalmak, megvetésük és ellenszenvük mélyen sértették, de áldozataim megbékítették Őt.

Jézus szívének szelídsége

Visszavonulva éltem s némán türtem mindent. Senki sem hallotta panaszomat. Nem haragudtam. Mindenkor derűs, szerető és részvétteljes voltam mindenki iránt. Bárki láthatta őszinte szeretetemet, mely szívemben izzott, üdvösségükért. Arra kértem Atyámat, adjon testvéreimnek hasonló érzést, hogy örömmel viseljék el, ha rágalmazzák és szidalmazzák őket. Azokért is könyörögtem, akik megszólják az olyanokat, akik az erényt, a magányt kedvelik és a világiasságot megvetik. Atyám megmutatta, hogy teljesíti kérésemet. De csak igen kevesen valószínűsítik meg sugallatait. A legtöbben ragaszkodnak az önszeretet szenvedélyéhez. Ez pedig tiszteletet és nagybecsülést kíván mindenkitől. Soha nem hajlandó a rosszat jóval viszonzni és a megbántóért imádkozni. Nagyon elszomorított, hogy oly keveset láttam, akik ebben követni kívánnak Engem. Mivel pedig azt kívántam, hogy tanítványaim ebben is kövessenek, ezért elhatároztam, hogy sokféle emlékeztetőt hagyok rájuk, mint ahogy azt majd tanításom és szenvedésem ismertetésekor látni fogod.

Az isteni Atya felszólítja az Üdvözítőt, hogy vonuljon a pusztába

Szeretett Anyámnál tartózkodtam és szakadatlanul gyakoroltam a dicséretet, az imát, az önmegtagadást és minden egyéb erényt. Mindezt testvéreimért áldoztam fel Atyámnak. Evvel megengeszteltem Őt. Örvendett annak, hogy ismeretlenül és visszavonultan élek. Nagy gyönyörűsége telt Bennem. Most legfőképpen azért imádkoztam, hogy a megváltás műve mielőbb beteljesedjék, és Atyám irgalmassága megnyilatkozzék e bűnös világ előtt. Tettekre voltam, hogy az isteni akaratot teljesítsem. Mialatt így imádkoztam, Atyám tudatta Velem, hogy elérkezett tanítótevékenységem ideje. Az Úr Lelke egy igen távoli és magányos vidékre, egy pusztába hívott. Azt is megparancsolta, hogy Keresztelő Jánostól felvegyem a keresztséget. Alá kell vetnem Magam e cselekedetnek, hogy ezzel is megerősítsem a keresztség szentségét. Emberi mivoltom egészen megalázódott, hiszen a Bennem lakozó „istenség” rejtve maradt. Így cselekedtem minden körülmények között, mert valóságos ember kívántam lenni, aki magát mind a régi, mind az új törvénynek mindenben aláveti. Hiszen azért jöttem, hogy erre megtanítsam a világot.

A Megváltó nemes megalázkodása

Imádtam örök Atyámat, és a legnagyobb örömmel és megadással fogadtam parancsait. Arra kértem, fogadja el Tőlem mindazt a vezeklést, amivel összes testvéreim tartoznak Neki. Én kész voltam arra, hogy ezt valamennyi helyett megtegyem. Senkit sem hagytam ki. Anyámat is felajánlottam. Bár erősen éreztem, hogy a tőle történő válás mit jelent számomra, mégis készségesen teljesítettem akaratát. Parancsai iránti teljesítőkészségemet mind-mind Neki ajánlottam, testvéreim nevében. Arra kértem, részesítse őket, tetszése szerint, ereje különleges kegyelmében, hogy ők is készségesen alá tudják vetni magukat atyai parancsainak, és készek legyenek elhagyni legdrágább hozzátartozóikat is, ha ezzel akaratának engedelmeskednek. Szerető Atyám megígérte kérésem teljesítését s nem szokott cserben hagyni. De az emberek nagy része nem enged e kegyelem befolyásának és erősen ellenáll annak. Arra is kértem, ha az isteni Lélek egyeseket különösen magányos és tökéletes életre hív, ezek azonnal kövessék hívását. Mivel láttam, hogy ehhez új malaszt szükséges, ezt is kiesdtem számukra. Mikor mindezt elnyertem, mindenek nevében dicsértem és magasztaltam Őt.

Jézus szól Anyjához

Midőn bevégeztem imádságomat, és minden kötelességemnek eleget tettem, szeretett Anyámhoz mentem, hogy vele beszélgessek. Tudomására hoztam, hogy elérkezett az az idő, amikor is Atyám akaratának teljesítése végett – látható mivoltomban – el kell hagynom őt. Erősítettem, bátorítottam és biztosítottam arról, hogy lélekben sohasem válunk el egymástól. Így szóltam hozzá: „Szeretett jó Anyám! Eljött az idő, mikor megkezdted azokat a szenvedéseket, amelyekről gyakran tettem neked – életem folyamán – említést s aminek be kell teljesednie. Légy bátor és egyre erősebben ragyogtasd érényeid fényét és megnyugvásodat. Az Úr rendeléséből a pusztába kell vonulnom. A Szentlélek vezet oda. Először azonban felveszem a keresztséget, Keresztelő Jánostól, azután elvonulok majd a sivár pusztaságba, ahol az egész emberiségért fogok vezekelni. Éhséget és szomjúságot szenvedek el ott. Nem védekezhetek az időjárás szeszélye ellen sem. De mindez édes lesz Számomra, mert így teljesíthetem mennyei Atyám akaratát és így nyújthatok elégtételt az isteni igazságosságának, az emberiség bűneiért. Ott beszélem majd meg isteni Atyámmal a „megváltás” igazi nagy cselekedeteit. Ezért, szeretett Anyám, add át teljesen magad jó Atyám akaratának. Én távozom, te pedig itt maradsz. Nálad hagyom Szívemet, a tiedet pedig Magammal viszem. Szeretett Anyám! Viseld el bátran mindazt a szenvedést, amit majd Nekem, szeretett egyszülött Fiadnak kell elviselnem. Szeretetemnek mindig drága és kedves tárgya maradsz. Sőt egyre jobban azzá válsz. „Tárgya” leszel szenvedésemmek. Ezért, ha majd szeretetből szenvedsz Irántam, Én is veled fogom végigszenvedni fájdalmaidat. Bátorság tehát szeretett Anyám! Erősítsd lelkedet, mert életem tökéletes „tükrévé” kell válnod. Még szenvedéseimnek is örvendj, mert biztosítlak, hogy mindenben Atyám rendelkezéseit teljesíted. Ő hívott el téged, jó Anyám, e nagy tökéletességre. Ő választott ki „anyámul”; Ő teremtett az Ő nagyobb dicsőségére.”

Míg Anyámhoz beszéltem, arra kértem Atyámat, adjon Máriának oly kegyelmet, hogy teljesen alávesse magát az Ő akaratának. Atyám megadta, amit kértem és csodákat művelt lelkében; ő pedig kész volt e malaszt befogadására és azt drága ajándéknak tekintette. Szívét fájdalom gyötörte, letérdelt és imádta az isteni rendelkezéseket, mert látszatra elveszít Engem. Hiszen Én voltam szeretetének tárgya és egyetlen vigasza. Mégis örült, mert így teljesedett az Úr akarata. Ezért saját jószántából egyezett bele, hogy szeretett Fiától megfosztassék. Hozzám fordult és így szólt: „Uram és szeretett Fiam! Lásd, kész vagyok arra, hogy mindent elviseljek. Szívemet megerősítettem és szívesen látom egyetlen Vigaszom

elvesztését, csakhogy beteljesedjék az isteni Atya rendelése. Kedves, jó Fiam! Tehát ez időtől fogva már csak szenvedés, gyötrelem és kínzó fájdalmak között láthatlak majd. Ó, bárcsak én viselhetném el egyedül e kínokat!... Boldog volnék, ha az volna sorsom, hogy levehetek Rólad minden szenvedést és magam vállalhatnám azokat. De mert elhatározott, hogy Magadnak kell szenvedned, megelégszem azzal, hogy rám is kínos szenvedés vár, midőn gyötrelmeidet kell látnom, drága Fiam, egyetlen kincsem! Legyen meg az Úr akarata! Én teljesen megnyugszom benne!”

Mialatt Anyám így beszélt, arra kértem Atyámat, tegye minden testvérem lelkét ily nemessé, hogy hasonló alkalmakkor ugyanígy viselkedjenek és fennköltén viseljék el mindazt a „csapást”, amivel Atyám sújtja őket. Mikor Atyám látta, hogy szeretett Anyám mily felkészülten és eltökélten várja a szenvedéseket, nagy lett az öröme. Nagy buzgalommal kértem Őt arra, hogy adja meg eme öröme kedvéért minden testvéremnek ugyanezt a malasztot. Atyám teljes bőkezűséggel teljesítette kérésemet. Megláttam, hogy egyesek valóban mily jól használják fel e kegyelmet és milyen nagy igyekezettel követi magatartásuk Anyámét. Ennek nagyon megörvendtem. Azonban, azoknak a sokasága, akik ezzel ellentétesen viselkednek, megkeserítette örömemet. Nagyon megfájdult a Szívem, mikor látnom kellett, milyen kevés vagy éppen semmi hatást nem vált ki szívéből az Atyám által oly nagy szeretettel adott kegyelem. Oly elképesztően csökönyösek és konokak, hogy sohasem akarják Atyám akaratát követni és nem fogadják megadással az isteni rendelt. Annál kevésbé tetszett ez Nekem, mivel az Úr parancsa úgyis mindenkor beteljesedik. Ennek alá kell vetniök magukat, akár akarják, akár nem. Így konokságuk és engedetlenségük fenytékké változtatja azt, amit Atyám érdemül és az ezért járó jutalmul szánt nekik.

Dicsőítő ének

Miután beszélgetésem szeretett Anyámmal befejeztem és megkaptam Atyámtól, amit kértem, így szóltam hozzá: „Anyám! Hősies erénygyakorlataiddal igen kedvessé teszed magad Atyám előtt. Nagy örömet leli benned; dicsérjük tehát jóságát!” Így újabb dicsérőéneket zengtünk az Úrnak. Midőn pedig bevégeztük, sok-sok malasztjéért, melyekkel szeretett Anyámat árasztotta el, felajánlottam e dicsérőéneket. Felajánlásomat egyben valamennyi testvérem nevében is tettem, különösen azok nevében, akik nagyobb kegyelemben részesülnek, hogy alkalmasakká váljanak arra és így még nagyobb malaszt befogadására készüljenek elő.

Egyszerű vacsora

Miután befejeződött a hálaadás és áldozat, szokás szerint együtt vacsoráztam Anyámmal; azt, ami éppen szegénységünkből tellett. Anyám kitartóan csak Engem nézett és szívében beszélt Hozzá. A bánatát és az Atya iránti feltétlen engedelmeskedni-vágyását adta így tudtomra. Ó, milyen sok nyila talált Szívembe a szeretetnek, melyeket istenimádattól égő szíve küldött Felém! ... Ő maga is telve volt istenszeretettel, hiszen még örvendhetett szeretett Fia jelenlétének. Szívén azonban sebet ejtett annak a tudata, hogy néhány perc múlva meg kell válnia Tőlem. Lelkében a szeretet és a fájdalom viaskodott. Érttem viselt el mindent, örült, hogy az isteni akarat teljesezésbe megy, mégis fájt neki, hogy épp ezáltal veszti el drága Kincsét. Öröm és fájdalom közt égve mutatta be fennkölt áldozatát mindkettőnk nevében Istenének. Ó, hogyan örvendtem Én, jegyesem, mikor így láthattam szeretett Anyámat! ... Ez isteni Atyámat is megragadta. Szavai oly nagy csodálatot keltettek az angyalokban, hogy valamennyien dicsérték érte Atyámat, mert ily fennkölt és érdemtelen teremtményt alkotott, és adott e világnak. Köszönetet mondtak, hogy Királynéjukká és az én

legméltóbb Anyámmá tette őt. Ez is tetszett Atyámnak, örömét lelte e tökéletes alkotásában, melynek megteremtését már öröktől fogva elhatározta.

Rövid álom

Miután az emberi szervezetünk fenntartásához szükséges táplálékot magunkhoz vettük, a szokott módon adtunk hálát az Úrnak. Rövid ideig még istenes dolgokról beszélgettünk, azután visszavonultam, hogy kissé lepihenjek, mielőtt a Jordánhoz gyalogolnék.

Rövid alvás után újra imába merültem. Leborultam Atyám előtt s parancsai teljesítésére készen, egészen Neki áldoztam Magamat. Könyörgéseimet nagy áhítattal újíttam meg testvéreimért.

Az isteni Atya parancsot adott Nekem arra, hogy haladék nélkül távozzam el Názáretből és menjek a Jordánhoz, hogy János megkeresztelhesen. Ez alkalommal kinyilvánítja majd nagy örömét, mert Engem lát.

Jézus elbúcsúzik szeretett Anyjától

Atyám áldását kérve kerestem fel Anyámat. Imádkozás közben találtam. Előkészült a távollétem okozta fájdalom elviselésére. Így szóltam hozzá nagy szeretettel: „Anyám, légy békével! Eljött az óra, midőn teljesítenem kell Atyám parancsát! Többé már nem társaloghatok veled, szeretett Anyám! ... Amikor azonban kívánod, hírt hoznak majd Rólam az angyalok, akik körülvesznek téged. S akkor szíved, mely hű tükre az Enyémmnek, mindent világosan tudtadra ad. Mindent fogsz tudni Rólam! Érezni fogod szenvedéseimet mind-mind, s teljes szeretettel viseled azokat el. Kísérj mindenkor, ahogyan azt eddig az óráig tetted. Imádkozz Atyámhoz az emberiség üdvéért. Esdekelj, hogy a megváltás műve mindenki számára gyümölcsöt teremjen, mert azért szálltam alá a mennyből, hogy mindenkit megmentsek. Áldj meg tehát mint igaz Fiadat, Anyám. Én pedig mint igaz Istened áldalak meg téged.”

E szavak hallatára szeretett Anyám szíve sajgott a fájdalomtól. De az isteni malaszt által bátorítva, az erő, a bátorság és a megegyezés az isteni akaratral ritka erényekké váltak és lesugároztak róla. A szeretet kölcsönös megnyilvánulásai után megáldott, és Én viszont. Így mondtam utolsó „istenhozzádot” szeretett Atyámnak és kiléptem a házból, eltávoztam hazámból, hogy Atyám parancsát mielőbb teljesítsem.

Míg jó Anyámmal beszélgettem, arra kértem Atyámat, adjon jóságában valamennyi testvéremnek, de különösen azoknak, akik fogadalmat tesznek, hogy Velem egyesülve vágnak élni, Engem utánozni és követni akarnak, hasonló lelkületet és hasonló erényt. Ha az isteni rendelés megfosztja őket jelenlétem látható vigasztalásától vessék magukat teljes nyugalommal alá az Atya akaratának; viseljék el szívesen a szeretett Személy hiányát és gyakorolják azokat az erényeket, amelyeket ily alkalmakkor szeretett Anyám gyakorolt. Nagyon bensőségesen könyörögtem ezért a kegyelemért, mely az emberi gyarlóság miatt igen-igen üdvös. Az ember nehezen nyugszik bele annak a vigasznak elvesztésébe, amit az isteni jelenlét nyújt a léleknek. Atyám megígérte, hogy e kegyelmét meg fogja adni mindazoknak, akik ilyen körülmények közé kerülnek. Ezzel sem fukarkodik soha. Testvéreim közül többen használják fel ezt a kegyelmet és az Atyám akaratának megfelelő erényt gyakorolják ilyenkor. Azonban jóval többen vannak, akiknek kevés hasznuk van belőle. Ezekből még nem halt ki teljesen az önzés. Nem emelkedtek még eléggé önmaguk fölé. Ez utóbbiakért újból könyörögtem Atyámhoz; kértem, adjon nekik még nagyobb kegyelmet, erősebb megvilágosítást. Ez sokra jó hatással van. Örvendtem és elhatároztam, hogy visszatérek hozzájuk, hogy rövidesen még tisztábban kinyilatkoztassam Magam előttük; hogy

vigasztaljam őket, hogy élvezhessék erejük és türelmük erénygyümölcsét, amit ilyen távollétem alkalmával gyakorolnak.

Jézus figyelmezteti jegyesét, Mária Cecíliát

Te pedig, jegyesem, tanuld meg jó Anyámtól, hogyan kell viselkedned, ha az Én távollétemet érzed. Tanuld el tőle erényeit, amiket majd gyakorolnod kell. Tőlem pedig sajátítsd el, hogyan kell isteni Atyám kezéből mindent elfogadni. Ő irányít téged is, és öröktől fogva meghatározta azt a módot, ahogy Magához vonz, hogy jól követhesd lépteimet. Légy erős és szilárd hitedben, és türelemmel várd be érezhető visszatérésemet. Küzdj meg derekasan szenvedélyeiddel és a gonosz ellenséggel. Hogy kivívhasd a biztos győzelmet – önmagad és minden ellenséged fölött – menekülj bizalommal isteni Atyámhoz és könyörögj Hozzá, adja meg teljes egészében neked azt a malasztot és megvilágosítást, amit imáimmal megszereztem. Hisz Ő ezt megígérte. S ha azt tapasztalod, hogy nem hallgat meg azonnal, ne fárasszon a könyörgés, mert kitartásod biztosan elvezet a célhoz. Atyám ígérete szent! ... Nem fogja elmulasztani, hogy megtegye mindazt, amit Nekem ígért. Láthatod, hogy fáradhatatlanul könyörögök testvéreimért. Kövess mindenben hűségesen!

Tizenharmadik rész: A Megváltó benső élete megkereszteltetése idején és amíg a pusztában tartózkodott

A Megváltó kérelme Atyjához

Miután eltávoztam hazámból, ahol szeretett Anyámat hagytam, jelentettem Atyámnak, hogy parancsát teljesíthessem, megváltam forrón szeretett Anyámtól. Atyám magasztos rendelkezéseinek teljesítése végett Magam kerestem a megaláztatást és szenvedést. Könyörögtem, adja meg készséges s nemes magatartásom kedvéért mindazoknak, akiket jóságában hasonló erények gyakorlására hív el, azt a különleges kegyelmét, hogy kövessék a hívó szót és készséggel vállalják mindazt a szenvedést és fájdalmat, amit számukra kimért. Váljanak meg önként mindattól, ami nekik drága és kedves volt eddig. Szent érzelmek lelkesítsék őket az Úr akaratának teljesítésére. Kértem, adja meg mindannyioknak a szükséges segítséget, hogy örömmel és nemeslelkűen viseljék el a gyötrelmeket és a megaláztatást. Atyám ezt megígérte. Működésemet kárpótlásul ajánlottam fel mindazokért, akiket hív, de megtagadják a hívó szó követését. Ezek azok, akik vonakodnak megválni a nekik kedves dolgoktól; nem akarják magukat a megaláztatásnak alávetni; ezért tanúsítanak merev ellenállást a hívó szóval szemben. Inkább megvetik a kegyelmet és a benső sugallatokat. Láttam, hogy sokan vannak ilyenek. Ezeket balga önszeretetük és a saját fejük szerint értékesnek tartott dolgok győzik le. Nagyon elszomorítottak s mindenképpen kárpótolni vágytam Atyámat az elutasított kegyelmekért. Tehát, engesztelésül valamennyiért, ezt a működésemet ajánlottam fel. Ekkor az emberiség minden tagját képviseltem Előtte. Fáradozásaim ki is elégítették Őt. Az Én lelkem azonban szomorú maradt, mert az a hő kívánságom, hogy testvéreim feltétlenül engedelmeskedjenek a hívó szónak, az elhivatásnak, vagyis a kegyelem szavának, és ne fosszák meg magukat az ily nagy javaktól, mégis teljesítetlen maradt. Azt óhajtottam, hogy ne vonják meg Atyámtól azt a dicsőítést, amit parancsainak teljesítése és kegyelmének gyümölcsöztetése jelent. Hiszen oly nagy és szinte különleges szeretettel van azok iránt, akiket áldott szavával így elhív, hogy a különleges erényeket gyakorolják. Végül szomorúságomat is Atyámnak ajánlottam fel, minden testvérem nevében, úgy mintha azt maguk is éreznék. A kegyelemmel szembeni ellenállásuk miatt hoztam ezt az áldozatomat. Atyámat ez teljesen ki is elégítette. És Én tovább dicsértem jóságát és irgalmát.

A hosszú út

Tehát a Jordánhoz indultam; minden poggyász nélkül egyedül gyalogoltam, mert minden utamon teljesen Atyám gondviselésére bíztam Magam. Ó, a sóhajok mekkora sokasága tört fel szívemből, midőn e vidéken haladtam át. Hány imafohással kértem az Atyától az emberiség üdvösségét! ... Bemutattam Neki mindenegyes ember szükségét, hogy kegyelmét és segítségét kérjem valamennyi számára. Rápillantottam a vidékre s nyomban kértem Atyámat, árássa el áldásával a környéket. Szemügyre vettem minden növényt, minden madarat és más állatot... Láttam, hogy mind-mind milyen szépen betölti rendeltetését, amelyre teremődtek. Magasztaltam is érte Atyámat s őket is felszólítottam, dicsőítsék Velem együtt Teremtőjüket. Ők pedig nagy vidámsággal és rendben teljesítették kívánságomat. Mindegyik a saját képessége szerint. A növények üdén virultak; a madarak örvendtek s

jókedvüket dallal adták szívesen tudomásomra. Ebben nagy örömem telt. Szememet most az „értelmes” teremtmények felé fordítottam és bizony nagyon elszomorodott a Szívem, mert látnom kellett, hogy csak ők térnek le a Célhoz vezető biztos útról, és csak ezek dacolnak Teremtőjükkel. Pedig mily nagy fájdalmat okoznak Nekem azzal, hogy az isteni rend ellen cselekszenek. Keserűen sóhajtottam, jegyesem, és Szívem egész fájdalmával vettem szemükre engedetlenségüket. Atyámhoz fordultam és irgalmát kértem. Esedeztem, hogy ne tekintse igaztalan voltukat, hanem emlékezzék arra, hogy mégis csak az Ő keze alkotásai, és éppen ezért támogassa őket egész irgalmasságával. Tűrje meg őket, Én pedig kész vagyok mindnyájukért vezekelni. Irgalmáról biztosított. Megígérte, hogy türelmes lesz velük szemben és vár a vezeklésükre. Köszönetet mondtam Atyámnak valamennyiük nevében.

Gyakorta a földre letérdeltem és az ég felé tárt karokkal könyörögtem. Amint nem múlik el perc, melyben az Atyát az emberek részéről megbántás ne érné, úgy Én is arra használtam fel minden percet, hogy – nevükben – irgalomért és bocsánatért könyörögjek. Olyankor, amikor a sérelem különösen súlyos volt, még bensőségesebben kértem bocsánatát. Ez kiengesztelte Őt.

Jézus Jánosért imádkozik

Arra is kértem az Atyát, nyilatkoztassa ki János előtt közeledésemet, és küldje el neki a Szentlelket, hogy az előkészítse őt fogadásomra, ha majd odaérkezem a Jordánhoz. Bár tudtam, hogy Atyám úgyis mindent megtesz, de mert azt akartam, hogy Én legyek adósa mindazokért a kegyelmekért, amelyekben testvéreimet részesíti, Én vágytam, valamennyi nevében a köteles köszönettel adózni. Ez Atyámnak igen nagy tetszésére volt s Én is ujjongtam, mert Ő örvendett.

Ezután arra kértem, adjon testvéreimnek erős vágyat arra, hogy embertársaik üdvözljenek és akkor, ha a teremtmények az Atyát megbántják, keserű fájdalmat érezzenek. Ezért igyekezzenek egész lelkükkel igazságos haragját kiengesztelni és irgalmáért és bocsánatáért esdekelní mindazok számára, akik Őt megsértették. És minél jobban tudják, mily nagy bűnöket követnek el e világon, annál többet könyörögjenek irgalomért, a bűnösök számára. Atyám erre ígéretet tett Nekem. Valóban a jó lelkeket oly nagy kegyelmében és világosságában részesíti, hogy azok e szent dolognak szentelik magukat; engesztelik haragját a bűnösök iránt, és nem szűnnek meg bocsánatért és isteni irgalomért könyörögni számukra, hogy elnézze bűneiket. Ilyenek azonban, sajnos, igen kevesen vannak. Pedig, ó de sokan részesülnek e kegyelemben, mégis kevesen engedik át magukat befolyásának és cselekszenek megfelelőképpen. A teremtmények nagyobb része csak önmagával törődik. Csak erre képesek. Ezért nyújtottam Én kárpótlást, mindannyiuk mulasztásáért.

Atyám akkor már megvilágosította János elméjét, és tudatta vele, hogy a Jordánhoz közeledem. Ott keresztelt ő. Isteni sugallatainál fogva, forrón kívánczozott jövelelem után. Szíve égett a vágytól, hogy láthasson Engem. Hogy teljesítsem lelkes vágyakozását, meggyorsítottam lépteimet.

A Megváltó találkozása Jánossal

Midőn odaérkeztem, már messziről megláttam Jánost. Rám mutatott ujjával, és így szólt a körülötte állókhoz: „Íme, Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit! ... Lássátok Azt, Akiről már néhányszor szóltam nektek! ... Ismeritek Őt. Én nem vagyok méltó, hogy saruszíját megoldhassam!”

Midőn közelébe értem, mindnyájan csodálkozva tekintettek Rám. János a földre borult és imádott Engem, mint az igaz Messiást és a világ Megváltóját! ...

Jézus megkeresztelése

Kértem Jánost, hogy kereszteljen meg; ő pedig nyilvánosan megvallotta, hogy méltatlan erre. Vonakodott Engem megkeresztelni, – mint mondta, – Nekem kellene őt megkeresztelnem. De mert mégis felismerte az isteni akaratot, megtette. Megkeresztelésem alatt a Szentlélek fehér galamb alakjában vált láthatóvá, fejem fölött. Ekkora csoda láttára a körülállók mind ámulatba estek. Ők is hallhatták isteni Atyám szózatát: **„Ez az Én szeretett Fiam, kiben nagy gyönyörűségem telik!... Hallgassátok Őt!”**

Megilletve e csoda által, így szóltak egymás között: „Tehát ez lesz az igazi Messiás!” – Atyám szavai nemcsak ámulatot és csodálkozást keltettek bennük, hanem az egyúttal nagy örömmel és vigasztalással is töltötte el a lelküket. Egyesült szívvel és lélekkel magasztalták Őt, és hálát adtak Neki, hogy megkereszteltetésem megerősítette János keresztlői tevékenységét. A Jordán vize is megszentelődött, mert Engem kereszteltek meg benne, s mert a Szentlélek láthatóan rászállt.

Egy rövid ideig kedves Jánosommal társalogtam még, mert azután követnem kellett Atyám parancsát és a pusztába kellett vonulnom. E közben János figyelmébe ajánlottam a körülállókat, hogy befogadásomra mindjobban előkészítse őket. Arra az időre, amikor tanításaim kinyilatkoztatását megkezdem. Beszélgetésünk alatt némi erősítővel láttam el testemet, majd elbúcsúztam, s elvonultam a pusztába.

E közben nem mulasztottam el, hogy lélekben ne könyörögjek Atyámhoz, testvéreimért. Először is arra kértem, adjon kinyilatkoztatásom alkalmával lelküknek oly nagy világosságot és malasztot, hogy felismerhessenek és befogadjanak, miként azt János és tanítványai tették. Arra is kértem, világosítsa meg őket, hogy megismerjék nyomorúságukat és befogadják azt a kegyelmet, hogy megnyilatkozzom lelküknek. Alázkodjanak meg és ismerjék fel méltatlan voltukat éppúgy, mint a nagy kegyelmet, melyben részesülnek. Atyám mindezt megígérte. Meg is teszi ezt azokkal, akik e kegyelmet alázatosan befogadják. Bárki kívánja ezt, része lehet benne! ... Mert, aki vágyakozik rá, oly lelkiállapotba kerül, hogy befogadóképessé válik. Az ilyen lélek már felfigyel az isteni törvényre, tisztán tartja lelkét és jól lemosa róla a bűn szennyét; mint ahogy a Jordán vize megtisztította, János szavai pedig előkészítették amazokat Személyem befogadására.

Arra is kértem Atyámat, adja meg mindazoknak, akik hallgatnak Engem és hittek Nekem, azt a különös kegyelmét, hogy hitüket mindvégig megőrizték. Ezután köszönetet mondtam mindazért, amit kedvemért tett. Kértem, esdekeltem, emelje fel az alázatosakat. Ismertesse meg a világgal azokat, akik isteni törvényeinek pontos megtartása által igaz gyermekeinek bizonyultak. Engem is azért emelt magasra, mert nagyon megaláztam Magam. Ismertesse meg a világgal azokat, akiket szeret s akikben öröme telik. Tegyen általuk csodákat, hogy a világbeliek felismerhessék őket; hogy mindenki láthassa ezt a magasztos sorsot és igyekezzék a tökéletesség állapotába jutni és igaz gyermekeként élni. Atyám ezt is megígérte. Én pedig, mindenki nevében, hálát adtam Neki.

János vágyakozása

Midőn a Jordántól a pusztába mentem, János követni szeretett volna, hogy a magányban élvezhesse társaságomat. De mert nem ez volt Atyám akarata, tökéletesen engedelmeskedett, és megmaradt hivatásánál, melyre az Atya rendelte, vagyis, hogy „előfutárom” legyen. Előkészítette és tanította az embereket, hogy majd tanításaimat befogadhassák. Kértem Atyámat, adjon szent megnyugvást akaratában mindazoknak, akik hivatásuknál fogva tanítják és Hozzá vezetik majd a lelkeket, amint azt Jánosnak megadta, hogy ezek is szívesen fosszák meg magukat a társasági és zajló élettől, azért, hogy a magányosságban s a visszavonult életben Velem társaloghassanak. Mindezt természetesen azért is, hogy embertársaiknak az

üdvösség útját magyarázhassák. Atyám ezt is megígérte s nem is mulasztja el soha. Ezért annak, aki ezt a hivatást gyakorolja, nagyon kell örvendenie, mert hisz tudnia kell, hogy Atyám e működésében nagy örömét leli. Rájuk nagy jutalom vár. Sohasem hiányzik majd nekik Jelenlétem és lelki érintkezésük Velem. János is tapasztalta ezt, mert lelke mindenkor egyesült Velem. Sokat imádkoztam Atyámhoz értük, hogy malasztjával segítse, Lelkével, isteni erejével és erényekkel gazdagítsa őket, hogy hivatásukat tökéletesen tölthessék be. Atyám megajándékozta őket kegyes malasztjával. Valamennyiük nevében hálát adtam Neki.

Jézus örömmel megy a pusztába

Elvonultam a pusztába, ahová a Szentlélek vezetett el. Egyedül haladtam az úton. Egészen boldoggá tett a gondolat, hogy e cselekedetemmel is betöltöm Atyám akaratát és a sivár pusztában sok-sok szenvedésre lesz alkalmam. Hogy az Iránta és az emberiség iránt érzett nagy szeretetemet Atyámnak megmutassam, örömmel gyalogoltam, készen arra, hogy mindazt amit számomra előkészített, hűségesen végigszenvedjem. Útközben testvéreim nevében is dicsértem és magasztaltam Őt. Felajánlottam e lépteimet, melyeket oly fennkölt módon tettem s amelyek oly értékkel bírtak Előtte. Kértem, adjon testvéreimnek hasonló fennkölt és derűs lelkületet, mert a pusztába-vándorlásom fölött ilyen nagy örömet érez. Járják ők is nemesen ezt az utat s bár tudják, hogy rajta sok szenvedés vár rájuk, mégis örvendjenek, hiszen ugyanekkor érzik azt is, hogy ezáltal az isteni akaratot teljesítik, mely tökéletes életre hívja őket. Szenvedéseik közepette meg tudják majd mutatni, hogy mennyei Atyjukat valóban szeretik. Atyám ígéretet tett, hogy mindazt megadja, amit kértem. Természetesen sokan visszaélnék majd e kegyelmével is. Mivel láttam, hogy a tökéletesség útján sokan sajátmagukkal és felebarátaikkal szemben is igen ingerültekké fognak válni, és hogy azért oly fejletlen a nemeslelkűségük, mert a pokolbeli ellenség és gyarló önszeretetük győzi le őket, újból könyörögtem értük Atyámhoz, hogy nagyobb kegyelmet és hathatósabb segítséget adhasson nekik. Ezt fáradozásaimért kértem. Atyám örömmel teljesítette kérésemet. A szokott keserűséget mégis éreztem, hiszen sokat kellett látnom, akik ezzel az új s igen hatalmas kegyellemmel is visszaélnék és letérnek az erény megkezdett útjáról. Mikor teljes romlásukat láttam, nagyon elszomorodtam és szenvedéseimet sóhajaim útján mutattam meg Atyámnak. Mivel olyan erősen és szívósan kívánják a rosszat, nem adhatok több gyógyírt bekövetkező sebeikre. Teljességgel önként kívánják vesztüket, mikor elvetik s megvetik ez isteni kegyelmet. Ó, jegyesem, mily nagy fájdalmat okoztak Szívemnek ezek a konok emberek! ... Annál jobban fájt ez, mivel eleinte „barátaimként” mutatkoztak és követni vágytak a tökéletesség útján, később azonban nagyon durva módon hagynak el és lépteiket a régi életirányukba visszafordítják. Soha többé nem kívánnak a tökéletesség életösvényére lépni. Nagyon bántódtam miattuk. Miután láttam, hogy semmiképp sem kívánják a gyógyírt, mégis arra kértem Atyámat, ne büntesse úgy őket, ahogy azt megérdemelnék, hanem forduljon feléjük irgalmával, tűrje el keményszívűségüket és engedtlenségüket. Konokságuk erősen megharagította Atyámat, kérésom azonban megengesztelte Őt.

Fáradtság és levertség

Útközben, emberi természetem fáradtságot és levertséget éreztetett Velem. Testem igen törekeny volt. Ezt az érzést is felajánlottam Atyámnak, és arra kértem, adjon minden testvéremnek erőt és bátorságot azoknak a fáradozásoknak elviselésére, amiket az erény megszerzése révén testileg éreznek. Különösen azok számára kértem erőt és szilárd lelkületet, akiknek a testalkata igen gyenge s akik e miatt még jobban érzik fáradalmaikat. Atyám megígérte ezt és nem is késlekedik e téren sem soha. Azóta sok gyenge testalkatú ember visel

el nagy szenvedéseket és a súlyosnál súlyosabb terheket, természetesen az Atyától nyert kegyelem segítségével. Ehhez hozzájárult az is, hogy a „jót” akarják. Azért a nagy szeretetért, melyben testvéreimet, de különösen azokat részesíti, akik Engem követni akarnak, hálát adtam Atyámnak.

Jézus Máriára gondol és vigasztalja őt

Gyaloglásom egész ideje alatt sem mulasztottam el, hogy ne gondoljak szeretett Anyámra s vele nagy odaadással ne társalogjak. Így enyhítettem magányosságát; vigasztaltam, azért, mert meg lett fosztva látható jelenlétemtől, szeretett Fiától. Kértem Atyámat, vigasztalja meg gyakran azokat a lelkeket, akik – mert Őt szeretik – vállalják a magányosságot, és akiket mindenki elhagy. Felajánlottam Magam és kész lettem arra, hogy malasztommal állandóan látogatni fogom őket, szeretettel el-elbeszélgetek velük és hathatósan megvigasztalom őket. Atyám erre minden hatalmat megadott. Ezzel, mint az Ő Fia és mint „Isten” rendelkeztem már. Mint Isten egyenlő vagyok Vele, az istenség tekintetében. Hálát adtam Atyámnak ezért, mert hálás és engedelmes Fia akartam lenni. Ez Atyámnak nagyon tetszett. Arra kértem, bocsásson meg alázatosságomért és az e felett érzett öröméért minden testvéremnek, de különösen azoknak, akik csak kelletlenül rendelik magukat alá előjáróiknak s e tekintetben feltűnően konokul viselkednek. Atyám hajlott a bocsánatadásra. Kértem Őt, ajándékozza meg őket az előjárók iránti alázatosság szellemével. Ő kész volt ezt megadni azoknak, akik ezt Tőle az Én nevemben kérik. Ezért a nagy bőkezűségéért is köszönetet mondtam. Testvéreim üdvössége miatt Nekem is nagy örömet okozott ez. Bár őket kevésbé befolyásolja a nagy kegyelem, szinte eszükbe sem jut, hogy ezt kérjék az Atyától. Visszont vannak olyanok is, akik kérik és készséggel fogadják, s így annak áldott hatásában részesülnek.

A rettenetes sivatagban

Mikor az úgynevezett pusztta földjére léptem, tüstént megláttam az ottani élet borzalmait. Bár mindenki számára járhatatlan s csak vadállatoktól lakott volt, mégsem féltem attól, hogy ott egyedül éljek velük. Nyomban a földjére borultam, imádtam Atyámat és Neki áldoztam itteni életemet is. Készen voltam arra, hogy mindazt elszenvedjem, ami Neki e téren tetszik. Közölte is Velem, hogy negyvennapos szigorú böjttel kell vezekelnem és ez mintegy előkészület tanításom, szenvedésem és halálom számára. Mindennek be kell teljesednie Rajtam. E pusztai tartózkodásomra voltaképpen nem is volt szükség, hiszen egész életem szakadatlan előkészület volt az emberiség megváltására. Mégis azért kellett vezeklő életet élnem a pusztában, mert követőimnek csakis így adhattam jó és tökéletes példát arra, hogyan dicsőítsék, szolgálják Atyámat, és hogyan viselkedjenek e fáradozásuk alatt. Mielőtt hadba indulnak, vissza kell vonulniuk a magányosságba; Istennel kell beszédbe elegyedniük; meg kell tudakolniuk Tőle akaratát, hogy eljövendő működésük gyümölcsöző és érdemmel teljes lehessen.

Jézus mélyen megalázza Magát

Atyámnak áldoztam Magam és nagy vidámsággal és megadással fogadtam e vezeklést. Nagyon mélyen alázkodtam meg. Árva egyedüllétben találtam Magam e rettenetes pusztában; elhagyatva, távol minden emberi kapcsolattól. E helyen Elémtáruult nyomorúságom s megalázottan így szóltam Atyámhoz: **„Féreg vagyok s nem Ember!”**

Jogosan szólhattam így, hiszen ott álltam lealázva, a teremtményektől elkülönítve, mint a föld nyomorúságos férgé. Magatartásom nagyon tetszett Atyámnak, mert az emberi nem minden tagját képviseltem Előtte. Mivel Magam vállaltam a megalázottság érzését, minden

testvérem Helyettesítőjeként tekintett, akik bűneik miatt oly nyomorultak és megvetendők. Példamutató alázatos viselkedésem nagyon tetszett Atyámnak. Ezért úgy rendelkezett, hogy a pusztában tartózkodó minden vadállat szelíden lábamhoz feküdjék s Teremtőjének ismerjen el. Valóban nagy hódolattal közeledtek Hozzám. A hódolat és hála sok tanújelét adták, és a számukra lehetséges módon, Uralkodójukként tiszteltek. Valóban alávetették magukat uralmamnak. Midőn így láttam őket, Atyámhoz fordultam s így esdekeltam: „Ó, Atyám! Bár alávetethetném uralmadnak minden testvérem bűnbánó és alázatos szívét, miként Te tetted ezt Velem a pusztai vadak hódolása által. Ezért, arra kérlek, adj mindenkinek nagy kegyelmet, hogy igaz Istenükként ismerjenek el s mint ilyent szolgáljanak; hódoljanak meg és engedelmeskedjenek Neked!”

Atyám most a következőket adta tudtomra: amint megadta a vadállatoknak azt a képességet, hogy hódolni tudjanak, annál inkább részesíti ebben a kegyelmében értelmes teremtményeit. Ezek azonban dacosságukban és konokságukban nem tudják megbecsülni az ilyen kegyelmet és nem is figyelnek rá. Ezért arra kértem, adjon még hatalmasabb kegyelmet, nagyobb segítséget és megvilágosítást nekik. Kértem, adja cserébe kegyelmeit testvéreimnek, mert a pusztában oly mélyen megaláztam Magam és önként vállaltam a nyomorúságot. De azért is adja meg kegyelmét, mert pusztai tartózkodásom oly nagy örömet szerzett Neki. Atyám megígérte ezt Nekem. Valóban láttam is, hogy sok embernek használ a malaszt, úgyszólván ezek megtérnek s legyőzik szívük keménységét, örvendtem, mikor láttam, hogy nagy bűnösök térnek meg és szinte vadállatokból szelíd bárányokká válnak, azonban nem került el az a nagy keserűség sem, hogy sokat kellett látnom, akik ily nagy kegyelem és hathatós segítség ellenére is megmaradnak a maguk keményszívűségében. Az új kegyelemért hálát adtam Atyámnak, mégpedig mindenki nevében, a hálátlanok és konokok nevében is, akiket a kegyelem nem tud befolyásolni. Hiszen elégtételt kívántam adni minden ember mulasztásáért, valamint magasztalással és dicsőítéssel akartam adózni Atyámnak, hálátlan teremtményei helyett.

Az állatok között

Elnéztem az állatokat, mert szelíden és meghunyászkodottan álltak Elöttem. Nem vetettem meg, hanem Atyám alkotásaiként, teremtményeiként simogattam meg őket. Ha láttam, hogy éhesek vagy betegek, részvétet éreztem irántuk és gyógyítottam őket. Nem untam meg társaságukat. Arra gondoltam, hogy nemsokára a bűnösökkel bajlódom majd, akik sokkal vadabbak és makacsabbak, mint ezek az eredeti vadállatok. Gondoltam arra is, hogy szeretetteljesen fogok majd velük bánni, hogy érezhessék jelenlétem és társalgásom édességét. Ezt a kapcsolatot fenntartom, hogy bűnbánatra indítsam őket. Úgy terveztem, hogy bizalmasan érintkezem velük és kegyelmeimmel mintegy elárasztom őket. Vágytam arra, hogy bár már itt volna az az idő, melyet Atyám e nagy misszióm időpontjául meghatározott.

Az állatok futva közeledtek Felém. Igen tanulékonyak és ragaszkodóak voltak. Élveztem hangjukat. A szeretet és hódolat jeleivel közeledtek és koszorúszerűen álltak Körém. Én pedig megérintettem és megsimogattam őket. Ez jól esett nekik. Láthatólag örvendtek, amit állati képességük szerint adtak tudtomra. Gondolataimmal most az ártatlan és hűséges lelkek felé fordultam. Rájuk árasztottam szeretetemet. Kézenfogtam és simogattam őket. Eszembejutott az is, hogy miként ízlelik majd meg ezek az ártatlan lelkek szeretetteljes látogatásaim édességét. Vágytam arra, bár jönne el mielőbb az az idő, midőn majd teljesen velük foglalkozhatom s megmutathatom örömemet nekik. Mert az ártatlan lelkeket nagyon, nagyon szeretem. Nagy örömet érzek, ha velük érintkezhetek. Hasonlítanak Hozzám a maguk ártatlanságában és tisztaságában. Szerető, bensőséges érzélemmel voltam irányukban. Mennyire kíváncsi voltam arra, hogy jótettekben részesítsem őket s mindig társaságukban lehessenek. Kértem Atyámat, adjon nekik is hasonló vágyat arra, hogy keressék Velem az

állandó érintkezést, hogy szeretetemet viszonzhassák. Atyám megígérte, hogy teljesíti szívem vágyát. Valóban nem is hagy cserben soha. Sokan voltak és vannak, akiknek megnyilatkozom, akikkel állandóan érintkezem s akiknek szeretete vonz. Ezek nagy gyönyörűségemre vannak, és szívük igaz érzései mindig öröme indítanak. Hálát adtam Atyámnak a nekik nyújtott kegyelemért.

A megváltó bűnbánó élete

A pusztában tartózkodásom alatt, szakadatlanul imádkoztam az emberiség üdvösségéért. Félelem és unalom gyötört e sivatagban. Tűrtem a rossz évszak okozta időjárási viszontagságokat is. Valóban sokat szenvedtem. Mindazokat a szenvedéseket, melyeket ez az életmód a közönséges embernek okoz, készséggel vállaltam. Minden szenvedésemet Atyámnak áldoztam. Arra kértem, édesítse eme áldozat kedvéért mindazok szenvedéseit, akiket magányos vezeklő életre, majd a pusztába hív. Segítséget kértem az ilyen sorsra, hogy malasztja által bátorítást és erősítést nyerhessenek hivatásuk jó betöltésére, hogy élvezhessék a töredelmességüket megillető jutalmat. Láttam, hogy sokan fogják követni példámat, akik benépesítik majd az ilyen sivatagos pusztákat. Ez nagy örömmel töltött el s kértem is Atyámat, részesítse lelküket búsas mennyei vigaszban, mert az Iránta táplált szeretetből és az Én követésem miatt vetették meg azokat a gyönyörűségeket és élvezeteket, amiket a világ nyújtott volna nekik. Kértem, engedje meg, hogy uralkodhassanak minden állaton, még azokon is, amelyek a vadságban tűnnek ki. Ne árthassanak nekik és ne is zavarhassák nyugalmaikat. Mindezt megígérte s nem is vonja meg e csodás erőt azoktól, akiket erre az életmódra hívott el és választott ki. Buzgó hálát adtam e nagy kegyelemért és segítségért. Áldozatul ajánlottam fel az ilyen remeteélettel járó minden fájdalom és teher elszenvetését, hogy bajaik megédesüljenek, valamint az unalom és mindennemű kellemetlenség, melyek azon a vidéken érezhetőek, ahová az Úr Lelke őket vezette, elkerülje őket. Testvéreim nevében valóban mindent Atyámnak áldoztam fel.

Jézus megbeszéli Atyjával apostoli életművét

Pusztai magányomban tanítói tevékenységem módját is megbeszéltem Atyámmal. Ismertette Velem, hogy milyen legyen működésem és hogy tevékenykedésem közben mi mindent fogok eltérni és elszenvetni. Ott szólt Hozzám az apostolok és a többi tanítványaim kiválogatásáról. Mindazt látnom engedte, ami hároméves tanítói tevékenykedésem alatt Velem s körülöttem történni fog. Mint ahogy megláttam a getszemáni kertben mindazt a kint és szenvedést, amit majd kinszenvedésem alatt kell eltérnem, ugyanígy láttam meg mindazt, amit majd tanító működésem egész ideje alatt kell elszenvetnem. Nagy fájdalmat éreztem e szenvedések láttára. Mégis készséggel ajánlottam fel Atyámnak, hogy akaratának teljesítéséért és az emberi nem üdvösségéért mindezt készséggel elviselem. Emberi természetem, ennek ellenére is, elszomorodott; bánatot és félelmet érzett, de benső akaratom, készen arra, hogy Atyám parancsait mindenben teljesítse, megvalósította azt, hogy a legnagyobb megadással és vidámsággal vállaltam mindent. Hiszen azért jöttem e világra, hogy betöltsen Atyám akaratát, Aki erre küldött le Engem. Atyámnak áldoztam készséges akaratomat és tökéletes megnyugvásomat, cserébe. Arra kérem, adja különös kegyelmét mindazoknak, akik vállalják a hitetlenek megtérítésének munkáját, hogy legyőzhetetlen bátorsággal szenteljék e nagy műnek magukat. Ne gyötörje őket a szenvedés, a sanyargatás és üldözés gondja, amit előreláthatóan el kell majd viselniük. Sőt, e malaszt még jobban bátorítsa és erősítse őket, hogy mindent az Úr dicsőítése végett viseljenek el, s ezáltal teljesítsék szent akaratát. Atyám mindazok számára megígérte ezt a kegyelmet, akiket e szent hivatás beteljesítésére hívott el. Sohasem vonta vagy vonja meg tőlük e kegyelmet. Sokan

részesülnek ebben. És ha a hatása némelyeknél el is marad, ennek az az oka, hogy ők gördítenek akadályt elébe. Szándékaik erősen eltérnek az Atyától. Ezek meg akarják rövidíteni az ő dicsőségét, amennyiben azt valamilyen módon saját ügyességüknek tulajdonítják. Sok ilyen embert láttam. Nagy keserűséget éreztem, látván, hogy kemény fáradozásuk mily kevés gyümölcsöt hoz, sőt sokan szándékaik fonáksága miatt, semmi eredményt sem érnek el. Arra kértem tehát Atyámat, adjon ezeknek nagyobb kegyelmet és erősebb megvilágosítást, hogy belássák tévedésüket és megjavuljanak. Láttam, hogy egyesekre hat is némiképp e kegyelem és belátják tévedésüket. Természetesen sokan vannak olyanok is, akik erre az újabb kegyelemre is csak kévéssé vagy egyáltalán nincsenek tekintettel. Sokkal jobban ragaszkodnak a világi hírnévhez, semhogy saját lelkük hasznára és Atyám dicsőségére gondolnának. Nagy örömömre szolgált egyesek látása, akik viszont e téren oly híven követnek Engem, csakhogy Atyám akaratát teljesíthessék. Ezek csakis Isten dicsőségére s a lelkek üdvösségére munkálkodnak. Boldogan néztem őket és hálát adtam értük isteni Atyámnak. Sokat imádkoztam mindnyájukért.

Jézus látja művét és az emberek rosszindulatát

Láttam minden cselekedetemet és csodámat, melyeket nyilvános működésem idején teszek majd. Láttam mindazt a rosszat, amit viszonzásul cselekednek Velem. Láttam, mint uralkodik az irigység és a gyűlölet a zsidók szívében, pedig ezidőben ők voltak a választott nép, s Én megszámlálhatatlan jócselekedetben részesítettem őket. Ez a gonoszság a tekintélyesebb emberekben és a magasabbrangú személyekben volt a legerősebb. Felismertem, hogy ők azok, akik – tekintélyüknél fogva – az egész népet megrontják majd. Mily nagy fájdalmat okozott Szívemnek az a gonoszság, az a harag, irigység és engesztelhetetlen gyűlölet, amit Irántam fognak érezni. Ó, hogy elkeserített, mikor látnom kellett, hogy oly sokféle módon próbálnak majd megölni. Mindent láttam; képmutatásaikat, csalásaikat, álnokságukat és más igaztalanságaikat, amit mind-mind Ellenem vonultatnak majd fel! ... Szorongatással telve kiáltottam Atyámhoz, és bocsánatot és irgalmat esdekeltam számukra. Azzal mentegettem őket, hogy nem tudják mit cselekszenek. Bár a védelemre nem voltak méltók, hisz gonoszságuk és gögjük tette vakká őket, mégis sokat fáradoztam értük Atyám előtt, nehogy úgy büntesse őket, ahogy azt valóban megérdemelnék. Láttam, hogy Én mégis szaporítani fogom irányukban s érdekükben a jócselekedeteket, ők azonban mégjobban meggyűlölnék és erősebben fognak üldözni. Nagyon elszomorított, mikor azt láttam, hogy jótetteim tömege, viselkedésem kedvessége, szívéssége és mennyei tanításom mélysége sem elég konok szívük megvilágosítására. Nagyon fájt látnom, hogy ily nagy világosság közepette egyre jobban elvakultabbak lesznek, és minden rossz tőlük származik, mert ők maguk akarták teljes romlásukat. Nagy és rossz volt a szenvedély, mely rajtuk uralkodott. Lelküket uralomvágyuk kerítette hatalmába és így vonakodtak magukat mennyei tanításomnak alávetni. Ó, mily sokat imádkoztam, mily sokszor ajánlottam fel Magamat áldozatul Atyámnak, azért, hogy erősebb kegyelemmel és mélyebb megvilágosítással halmozza el őket!... De mindennek ellenére is, megmaradtak megátalkodottságukban. Túlságosan leláncolva tartotta őket szenvedélyük. Szegényes lélek az, akin ennyire uralkodnak a szenvedélyek, mert végülis oly mértékben lesz azok rabszolgája, hogy már nemigen tud erőt venni rajtuk. Tudniillik a szenvedély vakít és leigáz!... Láttam, miként kerülnek ebbe a sanyarú lelkiállapotba a zsidók. Konokságuk és rossziaságuk igen kínozta. Nagy fájdalmat éreztem e miatt. Egyesek, akik követni fogják tanításomat, némi enyhülést hoztak. Azok ragaszkodása, akik majd hallgatnak szavaimra és sok-sok nehézség között is követnek Ennem, erősen megvigasztalt. Láttam egész városokat, amint tanításom meghallgatására jönnek, és ezek közül sokan fogják megbecsülni az isteni Atyám által nekik juttatott kegyelmet. Vagyis azt, hogy Engem, egyszülött Fiát hozzájuk küldött. Láttam a

tetszésnyilvánításokat, melyeket a néptől fogok kapni; a tiszteletet és nagyrabecsülést, melyben részesítenek. Mindent, mindent láttam. Minden jónak örvendtem, mert az nemcsak Atyám dicsőségére, hanem saját hasznukra is szolgált. A rossz azonban mélyen elszomorított; ebben ugyanis benne volt Atyám megvetése is. Hogy saját kárukat ne is említsem. A valóság az, hogy aki Engem vet meg, az ugyanakkor isteni Atyámat is megveti. Mert Én egy vagyok Vele!...

Ezután, vezeklésül áldoztam fel Atyámnak szomorúságomat, azokért a megszégyenítésekért és megbántásokért, amik – Személyemen keresztül – érik majd Őt. Egyre azon fáradoztam, hogy megbékítsem, mert isteni haragja e nép ellen igen nagy volt. Neki áldoztam mindazok hódolatát és tetszését, akik majd híven követnek Engem. S bár e tetszés igen kisszámú volt, mégis kellemes lett Atyám előtt, mert Szeretett Fia áldozta fel azt Neki. Dicsértem és magasztaltam végtelen irgalmát és jóságát. Újra felajánlottam minden szenvedésemet, amelyek igen kedvesek voltak Előtte.

Sok-sok órán át könyörögtem Atyámhoz a pusztai magányban e bűnösök megtéréséért. S mindazok, akik tanításom ideje alatt figyeltek, a pusztában Atyámmal kapcsolatos éme érintkezésem következményeként tértek meg. Mivel láttam, hogy ezek hajlani fognak majd a kegyelem felé, annál buzgóbban kértem Őt, hogy áldott kegyelmét gazdagon árássa rájuk. Atyám kegyelme egészen feléjük fordult s ezért hálát adtam Neki, nevükben. Ó, hogy vágytam arra, hogy ezek megtérése mielőbb bekövetkezzék, mert ezzel véget ér az Ő megbántása, és Atyám némiképp élvezheti majd tanítótevékenységem szerény gyümölcseit. Ezek az emberek is elmerültek a bűnben, de Én könyörögtem értük! ... Ez időben mennyei Atyám igen gyűlölte őket. Máris vágyat éreztem arra, hogy jótettekben részesítsem őket és szeretetem jelét megmutassam nekik. És mert azt is láttam, hogy egy szép napon oly kedvessé válnak majd Atyám előtt, fellángolt Szívemben a vágy, hogy mielőbb Atyám kedves gyermekeivé formáljam őket.

Jézus megpillantja leendő szenvedéseit

Ezután megláttam azokat a szenvedéseket, amelyekben tanítótevékenységem idején lesz részem: az éhséget, szomjúságot, fáradtságot, forróságot, dermesztő hideget s a nagy szegénységet. Hiszen még saját éjjeli szállásom sem lesz. Arra gondoltam, hogy még a madaraknak is van fészük, a vadállatoknak barlangjuk, csak Számomra nem lesz hely, hová fejemet lehajthassam egy kis pihenésre. A szeretet, mely Szívemben Atyám megdicsőítésére és testvéreim üdvösségéért égett, oly nagy volt, hogy mindezt vidáman fogadtam és szomjasan vágyódtam a tettek idejére, mikoris – mind Atyámnak, mind pedig testvéreimnek – lelkem izzó szeretetét bebizonyíthatom! ... És mert tetteim mind-mind a szeretet igaz bizonyítékai, kívánva kívántam ennek az órának mielőbbi eljövetelét. Tevékenységem most sem szünetelt. Tekintettel a Rám váró nagy szenvedésekre, arra vágytam, hogy mindnyájukkal megismertethessem szeretetem nagyságát. Mindazokért, akik a szenvedést csak immel-ámmal vállalják, Isten iránti szeretetből és felebarátaik üdvösségéért – kárpótlásul – ajánlottam fel Atyámnak ezt a forró vágyamat. Ezek nem értenek ahhoz, hogyan kell az igaz szeretetet kimutatni és bizonyítani. Abban a hiszemben élnek, hogy szeretik Atyámat és felebarátaikat, de ez a valóságban nem így van, mivel a szeretet sohasem tétlen! ... S ha a szenvedés által nem nyújthat önmagáról tanúbizonyságot, nem nyugszik mindaddig, amíg miatta, érte nem szenvedett. Sokan vannak ilyenek, akik tényleg el is hiszik, hogy ők szeretik az Istent s felebarátaikat, ez azonban nincs így, mert abban a pillanatban, mikor arra nyílna alkalmuk, hogy Istenért és felebarátaikért valamit szenvedjenek, rendre visszavonulnak és semmit sem hajlandók elviselni. Nem ez az igaz szeretet. Ez tettetett szeretet, sőt önszeretet! ... Ezek csak akkor mutatnak szeretetet mennyei Atyjuk és felebarátaik iránt, ha jóban részesülnek; ha vigasztalást és kivételes kedvezést nyernek. Ha

azonban arra nyílik alkalmuk, hogy szenvedés által bizonyítsák szeretetüket, takarodót fújnak, és nem fukarkodnak a mentegetőzéssel, a kifogással, csakhogy elmenekülhessenek a szenvedés-áldozattól. Imádkoztam érettük. Kértem Atyámat, világosítsa meg őket, hogy felismerhessék önámításukat és elegendő bátorságot nyerjenek a szenvedés vállalására, és készek legyenek arra, hogy szeretetüket, még a kereszttel és a gyötrelmek árnyékában is jól megmutassák. Atyám megígérte, hogy nemcsak hatalmas kegyelmében, hanem bőséges világosságban is részesíti őket. Valóban láttam is, hogy sokan élvezik e kegyelmet és igaz módon cselekszenek, mivel szeretetüket tűrés és szenvedés által mutatják meg. Ezek nagy örömet okoztak Nekem. Még több malasztot és a kereszttük elviseléséhez szükséges erőt esdettem le rájuk. A vigaszról sem felejtkeztem meg, mert erre a fűszerre szüksége van annak, aki szenved. Az Atya ezt valóban meg is teszi. Sem a vigaszt, sem az örömet nem tagadja meg a lelkektől. Köszönetet mondtam nevükben. Most sem kerülhettem el azt, hogy örömembe keserűség ne keveredjék, mert sokakat láttam, akik nem alkalmasak e kegyelemre és megvetik a megvilágosítást, melyet Atyám oly nagy szeretettel küld nekik. Ezeket az önszeretetük győzi le, mely nem állja a szenvedést, minden erejével futni igyekszik előre. Ezért nem bírhatok rá, hogy felebarátaik üdvössége és Isten dicsőítése kedvéért tűrjenek és szenvedjenek. Újból könyörögtem, hogy az ilyenek se maradjanak ki az atyai kegyelem-áradásból. Ők azonban konokok, önámításuk keríti hatalmába szívüket és így ismételt könyörgésemnek csak kevés vagy semmi gyümölcsét sem láthattam meg bennük.

Nem mulasztottam el semmit, ami testvéreim megszenteléséhez szükséges volt. Mindent megtettem, csakhogy mindnyájan hivatásuk magaslatára emelkedhessenek; hogy kövessék példámat s úgy teljesíthessék kötelességeiket, hogy megadhassák Atyámnak erényeik gyümölcsét, melyet joggal vár el tőlük. Ezért minden szükséges segítséget és minden kegyelmet lekönyörögtem számukra, amelyről tudtam, hogy erényes életmódjukhoz elengedhetetlenül szükségesek. De, még ennél többet is leedtettem javukra. Ha tehát nem olyanok, amilyennek lenniök kellene, úgy ez teljesen saját hibájukból van így. Mert Atyám sohasem mulasztja el, hogy mindenkinek megadja azt, amit számára kértem. És tudd meg, jegyesem, erősen rajta voltam, hogy minél többet kérjek. Többet a szükségesnél. Egy napon majd látni fogják, mily nagy volt a segítség, a megvilágosítás és a kegyelem, melyet könyörgésemmel érdemeltem ki javukra. A jók számára igaz vigasztalás lesz ez, mert idejében megértették, hogyan kell a kegyelmet a jóra felhasználni. A bűnösöket azonban nagyon meg fogja szégyeníteni majd az a tudat, hogy megvetették a malasztot és nem igyekeztek alkalmasokká válni a nagy irgalomra.

A Megváltó Istent dicsőítő éneke a pusztában

Amíg a pusztában tartózkodtam, sokat tettem kéréseim és áldozataim által testvéreim üdvösségéért. Hosszú órákat töltöttem imádkozással, hogy Atyámmal mindent megbeszélhessek. Itt is meghatározott órákban dicsértem az Atyát, mint ahogy akkor cselekedtem, midőn még Anyám házában tartózkodtam. Így ő is tudta, hogy mikor kezdem el az Istent dicsőítő énekemet és csatlakozott Hozzá. Mialatt Atyámat egyre újabb himnuszokkal dicsértem, eljöttek a madarak is és a pusztában lakó vadállatok is. Alázatosan álltak Elém, hogy hallhassák a Teremtőjüket dicsőítő énekemet.

Kértem Atyámat, adjon testvéreimnek hasonló érzést, mert hozzájuk még jobban illik az, hogy Hozzá közeledjenek és hallhassák e dicsérő énekeimet. Hiszen őket valóban saját képére és hasonlatosságára teremtette, és képességet adott nekik, hogy Őt szeressék, szolgálják és örökké örvendezzenek Neki. Vágyódtam arra, hogy minden testvérem sietve iparkodjék meghallgatni azokat, akik az Urat dalban és szóban dicsérik majd, illetőleg ennek az istendicséretnek szentelik életüket. Ezért rendelte Atyám e szent gyakorlatot és választott ki sokakat, akik Őt dicsérni fogják. Másoknak viszont hallgatniuk kellene e dicsőítéseket, de

ugyanakkor nekik is dicsérniök és dicsőíteniök kellene Teremtőjüket. Meglepett, hogy mily nagy csendben és mily figyelemmel hallgattak ezek az állatok. Gondolataim és szemeim, természetyszerűleg testvéreim felé fordultak s mivel oly hanyagoknak és szórakozottaknak láttam őket, mélyen elszomorodtam. Láttam, hogy sokan rá sem gondolnak arra a kötelességre, hogy Isten dicsőítését meghallgassák. Igen világi szórakozással mulatnak. És azt is láttam, hogy sokan olyan gyarló módon vannak jelen Isten dicsőítésénél, hogy tiszteletlenségük Atyám haragját váltja ki. Ugyanakkor, mikor a Neki tőlük kijáró jogos magasztalással kellene illetniök Őt, súlyosan megbántják. Sajnálkozva láttam, hogy – e téren – még a vadállatok és az értelmetlen madarak is felülmúlják őket. Szívemben nagy fájdalmat éreztem. Ezért forrón kértem Atyámat, világosítsa meg elméjüket, árássza rájuk bőséges áldását, hogy illet tudóan tudjanak Vele szemben viselkedni. Gondoljanak Isten állandó jelenlétére, és arra, hogy e szent cselekménynél, különösképpen a dicsőítésnél, jelen van!... Figyel azokra, akik Őt dicsőítik, de egyben azokat sem téveszti szem elől, akik e dicsőítést hallgatják, hogy megjutalmazza avagy büntesse őket. Közös imát rendelt önmaga dicsőítésére és azok üdvére és érdeméül, akik így imádják és akik jelen vannak e dicsőítésnél. Atyám megígérte Nekem, hogy bőséges kegyelmével látja el és részesíti őket. De, mily sokan vannak, akik e kegyelmekkel visszaélnek és nem törődnek azokkal. Az isteni világosságot megvetik, amit pedig Atyám oly sok szeretettel áraszt rájuk.

Miután bevégeztem az Istent dicsőítő éneket, megparancsoltam minden állatnak és madárnak, hogy a maguk módján ők is magasztalják Teremtőjüket. Joggal szóltam most ekképp Atyámhoz: **„Ő, isteni Atyám, még a legvadabb állatok és madarak is hallgatnak szavamra! Lehetséges az, hogy testvéreim, akiket pedig annyira szeretek, annyira elhalmozok jócselekedeteimmel, süketek és ridegek maradjanak hangommal szemben és ne akarják teljesíteni azt, amit dicséretedre és saját üdvösségükre parancsolok?... És ez mégis így van!”**

Lesújtva kértem az Atyát, fordítsa irgalmát feléjük és ne büntesse őket úgy, ahogy azt megérdemelnék. Atyám valóban nagyon haragudott e miatt. Azzal engeszteltem meg, hogy dicsőítő énekemet minden testvérem nevében áldoztam fel Neki. Midőn láttam, hogy sokan vannak, akik ebben készségesek és hívek lesznek majd, ezek dicsőítő énekét is felajánlottam, a Magaméval együtt, hogy eme egyesülés által jó érdemekkel bírhasson magasztalásuk, Atyám előtt. Ez nagyon kielégítette Őt. Ezért újból hálát adtam és magasztaltam jóságát és irgalmát.

Az Istenember szenvedései a pusztában

Ne hidd, jegyesem, hogy a pusztában nem kellett éhséget és szomjúságot túrnöm, és minden egyéb szenvedést! ... Mint valóságos „Ember”, mindezt elszenvedtem Én is. Vállaltam és türtem mindazt a fájdalmat, kellemetlenséget és keserűséget, amit a közönséges ember tűr, ha a pusztában tartózkodik. Az istenség, amely emberi természetemmel egyesült, csak életem fenntartására szolgált, mert ha csupán csak „ember” lettem volna, ily nagy szenvedések közepette elpusztultam volna. Nem élhettem volna szakadatlan félelmek között, melyek Szívemet eltöltötték. Szívem látta a súlyos bántalmakat, melyek Atyámat szinte folyamatosan érik. Látta testvéreim hálátlanságát és rosszindulatát. Az volt lelkem állandó iparkodása, hogy üdvösségükre gondoljon és megszerezzen minden eszközt és kegyelmet, ami lelkiüdvükhöz szükséges. Ez azonban nagyon is megerőltető volt emberségem számára. Ehhez járult még életemnek és érdemeimnek szakadatlan feláldozása. Hiszen életem minden pillanata végtelen érdemmel és értékkel bír s ezért igen-igen kedves Atyám előtt. Gyakran oly levertnek és erőtlennek éreztem Magamat, hogy még lélekzeni is alig-alig bírtam. Mivel nem rendelkeztem semmiféle testi erősítővel, érthetőleg nagyon gyötört a szenvedés. Pusztai tartózkodásom negyven napja alatt soha nem volt részem rendkívüli erősítésben. Mennyei

Atyám sem küldött táplálékot, mint ahogy azt más esetekben megtette, amikor még kilátásom sem volt emberi segítségre. Gyakran éreztem égető szomjúságot. De nem volt egy csepp víz sem, mely azt enyhíthette volna. Nagyon szigorúan böjtöltem; ételt nem ízleltem e negyven nap alatt! ... Mindezt azonban szívesen tűrtem és szenvedtem, és vezeklésül ajánlottam fel Atyámnak azokért a súlyos megbántásokért, melyekben testvéreim részesítik Őt. Ezek tobzódnak a túlzott evés-ivásban, olyannyira, hogy néha úgy tűnik, mintha csak ezért lennének e világon. Ígyük gyönyörűségére élnek. Legfőbb igyekezetük arra irányul, hogy válogatott ételeket hajszoljanak. Nem elégednek meg a szükségessel, hanem mindig a feleslegeset kívánják. Mivel láttam a nagy rendetlenséget, mely e téren e világon uralkodik, szívesen tűrtem az éhséget, hogy vezekeljek testvéreimért. Ó, ha tudnák, mibe került Nekem ez a tobzódásuk, és hogy vezeklésül mi mindent szenvedtem el Érte, bizonyos, hogy nem esnének oly könnyen e bűn vermébe! ...

Bár sokat tudnak arról, hogy mit szenvedtem azért, hogy értük elégtételt adjak, mégsem tudnak mindent. Még azt sem veszik figyelembe, amit szenvedéseim és halálom idején bekövetkezett gyötrelmeiről tudnak. Ez úgy tüntet fel, mintha semmit sem szenvedtem volna irántuk táplált szeretetből és az isteni igazságnak nyújtott elégtétel kedvéért. Minden szenvedésemet Atyámnak áldoztam – vezeklésül – mindazokért a bántalmakért, melyeket testvéreim e téren Ellene elkövetnek. Forrón kértem, részesítse őket nagy kegyelmében, hogy lelkükben csökkenteni tudják e bűnt. Arra is kértem, adja meg malasztját mindazoknak, akik ezirányban rendszeres és értelmes életmódot folytatnak, hogy egyre nagyobb lemondásra legyenek képesek, és ezzel különleges érdemeket szerezhessenek. Csak azért táplálkozzanak, hogy életüket Isten dicsőítése és szolgálata végett fenntarthassák.

Jézus követőket kíván

Mikor ily súlyos szenvedések közepette éltem, hosszú és szigorú böjtöt tartottam, és mert láttam, hogy ez Atyámnak nagy elégtételt nyújt, azt kívántam, bár valamennyi testvérem is követne némiképp ebben. Ezért buzgón kértem Atyámat, sugalmazza nekik, hogy vállalják e szent gyakorlatot. Atyám valóban megígérte. Láttam, hogy az Egyház előjárói a Szentlélektől sugallatot nyernek arra, hogy kövessék példámat, mert Atyám ebben nagy tetszését leli. Engem is nagy örömmel töltött el. Láttam, hogy ebben is egyre többen követnek. Láttam, hogy testvéreim közül sokan tartanak majd szigorú böjtöt, nemcsak a pusztákban, hanem saját otthonukban is. Végül pedig láttam mindent, ami e világon a böjt körül tapasztalható lesz. Lesznek, akik jól követik majd példámat. Kértem is Atyámat, adjon dús malasztot mindazoknak, akik annak befogadására böjtöléssel készülnek elő. Különösen adja meg nekik bűneiknek bocsánatát, és adjon böjtölésüknek olyan erőt, mely őket a bűntől megóvjá, tisztaságukat megőrzi és megtartja. Adja meg nekik a pokolbeli ellenséggel vívandó harchoz és a szenvedélyek leküzdéséhez szükséges képességet. Adja, hogy az ember földi életmódja inkább „angyali”, mint emberi legyen. Kértem, bocsásson meg könnyen a bűnösöknek, ha azok a böjttel együtt a bűnbánatot is felajánlják Neki. Adjon nekik a böjt által őszinte fájdalmat, elkövetett vétkeik felett. Még a következőkre is kértem: ha testvéreim tudni szeretnék – mind lelki, mind testi – ügyeikben és az őket érdeklő dolgokban isteni akaratát, adja azt könnyen tudtukra, ha ezért böjtöt ajánlanak fel. Kértem, adjon mindazoknak hatalmat és uralmat a gonosz felett, akik ily szent gyakorlatot folytatnak. Hadd tűnjenek ők szörnyűnek és borzalmasnak a rosszindulatú gonosz lelkek előtt. Kértem, hogy a böjt által még a hadi seregek is tudjanak győzni. Atyám mindent megígért. Valóban készségesen meg is adja ezt. Egyébként kevesen vannak, akik e szent dolgokban szorgoskodnak. Arra kértem, adja meg valamennyinek azt a kegyelmét, mely erőt ad nekik arra, hogy a böjtölés erényét gyakorolhassák. Mivel pedig az ízlelés szenvedélye az emberben igen heves, arra kértem, lássa el őket sok-sok kegyelemmel. Atyám valamennyi kérésemet teljesítette, mert mindent

megad nekik. Hálát adtam e kegyelembőségért és magasztaltam végtelen jóságát és irgalmasságát.

Jézus egészen az Atyának áldozza Magát küldetéséért

Sok nap telt el már. Ezalatt szakadatlanul imádkoztam Atyámhoz; testvéreim üdvösségéről beszélgettem Vele, és sok kegyelmet és számos bűnös megtérését nyertem el Tőle. Ekkor értesültem tanítói tevékenységem alatti magatartásom módjáról. Megmutatta Nekem a megteendő csodákat; a betegeket, akiket meg kell gyógyítanom s a halottakat, akiket fel kell támasztanom. Mindent megmutatott, amit tanításom alatt végbe kell vinnem. Én pedig örömmel, készséggel áldoztam fel Neki Magam. Kész voltam mindent megtenni a dicsőségére. Hálát adtam a nagy irgalomért és kegyelemért amit majd Általam nyújt testvéreimnek. Dicsértem Őt és Neki ajánlottam azokat a szenvedéseimet, amelyeket tanítói működésem ideje alatt kell majd elviselnem. Minden fáradalmat, hajsztát és üldözést, amit tűrni fogok és minden elégedetlenkedést és rágalmat, melyben részesítenek, mind-mind áldozatul ajánlottam. Mindezt köszönetül azért a megszámlálhatatlan kegyelemért, amit e tanítói tevékenységem folytán testvéreimnek juttatni fog: mindezt elégtételül azért a sok és súlyosabbnál súlyosabb megbántásért, amiben Személyemet és ezáltal Atyámat, testvéreim részéről bántódás fogja érni. Atyám nagy örömmel fogadott el mindent Tőlem. Hálát adtam örvendezéséért és újból kértem, könyörögtem mindenki üdvösségéért – általánosságban –, de az egyes egyén javáért különösképpen.

Jézus nagy éhséget érez

Mikor elérkezett a negyvenedik nap vége, éreztem, hogy emberi természetemnek mily nagy szüksége van a táplálékra. Nagyon, nagyon erőtlennek éreztem Magamat. Mivel életem már-már fogytán volt, nagy éhséget kezdtem érezni. Ezt a nagy szenvedést is Atyámnak áldoztam, mintegy elégtételül testvéreim bántalmazásaiért.

Atyám engedélyt adott a gonosznak, hogy közeledhessen Hozzám és három ízben megkísértsen. Felajánlottam Atyámnak, hogy mindazt a szenvedést, szorongatást és félelmet elviselem, amit a közönséges ember e rettenetes sivatagban viselne el. Ekkor vettem észre a gonosz lélek közeledését. Bár a folytonos böjtölés miatt nagyon törődöttnék és teljesen erőtlennek éreztem Magam és rettentő éhség kínozott, mégis kész voltam szembeszállni a gonosz támadásával.

Közeledik a gonosz!

A sátán érezte hogyan gyöngül, amint Felém közeledik, pedig nem volt biztos abban, hogy Én Isten „Fia” vagyok, különben nem mert volna megközelíteni. Azt hitte, hogy gyöngülését életszentségem és tökéletességem okozza. Ingott, de bizonyosat nem nyerhetett Felőlem. Meg azután úgy vélte, hogy ha Én valóban Isten Fia lennék, ekkora és ilyen szenvedéseket nem vállaltam volna Magamra és nem aláztam volna meg Magam ilyen mélyen.

Hármas megkísértés

A kísértő közeledett. Résztvétele kísértett, mert ínségem nagy volt. Néhány követ nyújtott át, hogy azokat kenyérré változtassam és azzal éhségemet csillapítsam. E szavakkal utasítottam őt vissza: „**Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten igéjével is!**” Tudtára adtam, hogy Isten kegyelme nélkül senkifia sem élhet igazi életet; hogy az Úr Igéje életet ad

a léleknek és fenntartja azt. Ha az ember elveszti Isten kegyelmét és nem hallhatja többé az Igét, akkor lelki halott és nincs többé igaz élete.

Mivel a gonosz lélek igen vakmerő és elbizakodott volt, újra visszatért, hogy még erősebben megkísértsen. Most még jobban kételkedett abban, hogy valóban Isten „Fia” vagyok-e? Úgy gondolta: ha megkérdez, hogy vajon valóban Az vagyok-e, akkor bizonyítékul kenyérré fogom változtatni a köveket. Ebből azután megtudhatja, hogy „Ki” vagyok. De mert teljesen megszégyenült, a következő szavak kíséretében elvezetett a templom ormára: **„Ha Isten Fia vagy, vesd le magad innen! Nem történik bajod, hiszen meg van írva, hogy az Úr megparancsolja angyalainak, hogy a kezükön hordjanak, hogy meg ne üsd lábadat a kövekben!”**

Válaszom erre az ajánlatára ez volt: **„Ne kísértsd Uradat, Istenedet!”** Ez a felelet még jobban megszégyenítette, azt azonban semmiképp sem tudta eldönteni, hogy igazán Isten „Fia” vagyok-e? ... Azért nem tette fel újólág ezt a kérdését, mert arra a meggyőződésre jutott, hogy csupán „ember” vagyok. És mint ilyen, harmadszor is megkísértett. Mégpedig: felvezetett egy magas hegyre. Onnan megmutatta Nekem a világ szépségeit, minden birodalmát és királyságát minden dicsőségükkel s így szólt Hozzám: **„Ezt mind neked adom, ha leborulva imádasz engem!”** ... A gonosz feszülten várta válaszomat, mert remélte, hogy eme kecsegtető ígéretekkel leborulásra fog bírni, vagy legalábbis valamennyire meghallgatom azokat. Hiszen azt hitte, csupán „ember” vagyok. Erre az ajánlatára így válaszoltam: **„Távozz Tőlem sátán!... Meg van írva, Uradat, Istenedet imádd és csak Neki szolgálj!”**

A kísértő szégyentől sújtva távozott. Ott hagyott, és még bizonytalanabb lett abban, hogy valóban csak „ember” vagyok-e.

Rettenetesen dühöngött, hogy semmiképpen sem valósíthatta meg aljas szándékát; mert le lett győzve és ereje megtört. Ekkor tanácsot tartottak a gonosz lelkek, hogy milyen módon üldözhetnének ki e világból. Érezték, hogy Személyem igen gyöngíti erejüket, hatalmukat. Valóban sok mindent elkövettek Ellenem, mikor tanítani kezdtem.

Én teljes győzelmet arattam felette. Atyám erre elküldötte angyalait, hogy szolgáljanak Engem és tüstént élelemmel láttak el, hogy emberi természetemet megerősíthessem. Ez utóbbi igen-igen legyöngült és nagyon kellett neki az erősítés.

Hogyan és miért érezte Jézus a kísértést?

Ne hidd, jegyesem, hogy a gonosztól eredő megkísértetést nem éreztem. Bárki másnál jobban éreztem, hiszen nagy emberi szükségben éltem. Természetesen pusztán mint „ember”, miután Atyám ilyen alkalmakkal nem érezte Velem az „istenség” védelmét; különben bizonyos, hogy a megkísértés nyomot sem hagyott volna bennem. Tehát, csak mint gyöngé Ember álltam szemben a gonosszal! Ez alkalmat adott Nekem arra, hogy megismerjem a kísértést és alaposan bebizonyíthassam hűségemet Atyám iránt. Magamon akartam megismerni ezt is, hogy hasonló esetekben részvétet érezhessek testvéreim iránt, és siethessek a segítséggel. Mindenből ízelítőt kértem, amit ők fognak kiállani. Nem azért cselekedtem ezt, mintha nem tudtam volna minderről. Ha embervoltomban nem is tapasztaltam volna meg, azt akartam, hogy testvéreim lássák irántuk táplált szeretetemet. A hasonló esetek elszenvedése által elnyert kegyelmeket csakis” így ruházhattam rájuk, hogy ettől kezdve megadással tudják elviselni a kísértést és a sikeres ellenállás érdemét maguknak megszerezhessek. Hogy e drága kegyelmet megszerezhessem számukra, értük áldoztam fel minden ilyen szenvedésemet.

E kísértések alatt sokat fáradoztam Atyámnál testvéreim üdvösségéért. A kísértés idején mélyen megaláztam Magamat és mennyei Atyám segítségéért könyörögtem. Csak embernek tekintettem Magam és ezzel mélyen megalázódhattam. Mivel az egész emberiséget

képviseltem, nagyon le kellett alacsonyítanom Magam. E pillanatban, minden testvérem számára, egészen különleges segítséget is kértem, mégpedig, hogy a kísértés támadása esetén, sikerrel tudjanak annak ellenállni. Minél erősebb a támadás, annál erősebb legyen a kegyelem. Kértem, könyörögtem, adjon elméjüknek különös világosságot, hogy a kísértő ellenség cselvetéseit és ámtításait idejében felismerhessék. Ne hagyja, hogy a gonosz ily módon kísértse vagyis támadja az embereket. Legyen mindig elég erejük az ellenállásra. És, ha megengedi, hogy a sátán nagy erőszakkal forduljon teremtményei ellen, erre az esetre részesítse őket különösen nagy segítségben, hogy lelkükön a malaszt uralkodjék és idejében legyőzhessék az ellenséget, ha az még oly erős és ravasz is. Kértem Atyámat, adjon valamennyi testvéremnek erőt arra, hogy a kereszt jelével és Nevem hangoztatásával megfutathassák és elgyengíthessék az ellenséget. De mert láttam, hogy ők csak akkor részesülhetnek e kegyelmekben, ha teljesítik azt, amire az isteni Törvény kötelezi őket, arra kértem hát Atyámat, lássa el őket oly bőségesen kegyellemmel, hogy állapotbeli kötelezettségeik szerint valamennyien istenes életet éljenek. Atyám mindezt megígérte. És köszönetet mondtam mindnyájuk nevében.

Ezután láttam mindazt a támadást és kísértést, amiben testvéreimnek része lesz a gonosz lélek által. Láttam azt is, hogy többen engednek majd az Atyámtól nyert kegyelem befolyásának. Ez nagyon megörvendeztetett, mert sokan használják majd jól fel a nekik szerzett kegyelmeket. Ezért hálát adtam. Láttam azonban az állhatatlanok tömegét is. Ezek, engedve a kísértőnek, a sátán rabszolgáivá válnak; az égi kegyelmet megvetik: az isteni segítséggel visszaélnék és nem fogadják el érdemeim segítő erejét. Láttam azt a szörnyű leigázottságot, melybe a sátán viszi a lelkeket és azt, hogy hogyan ámt és vonz sok embert kísértései és ámtításai által, szomorú, de nagy táborába. Nagy fájdalom gyötört miattuk. Szívemet éles kín hasogatta, mert jól láttam, hogy mily sok testvérem van e vad ellenség hatalmában. Láttam, hogy tőlük nem várhatom temérdek sok jócselekedetem szerető viszonzását, mert a pokolbeli ellenség oly könnyedén arat győzelmet felettük. A bánattól lesújtva, kérve, könyörögve menekültem alázatosan újra Atyámhoz. Nagyobb, még nagyobb segítséget és kegyelmet kértem számukra. Atyám, látván nagy szomorúságomat, megígérte ezt. Ekkor tapasztalhattam, hogy sok testvérem menekül ezáltal ki a pokolbeli ellenség karmaiból. Vissza fognak térni, hogy élvezhessék majd Atyám gyermekeinek igazi szabadságát. Hálát adtam érte; dicsértem és magasztaltam végtelen jóságát és irgalmát. De azért most is részem volt bánatban is, keserűségben is, midőn láttam, hogy bizony sokan – e teljes atyai segítség és kegyelem mellett is, – könnyen vermébe esnek a gonosz ámtításának. Saját akaratuk győzi le őket, s így lesznek az ellenség zsákmányává. Ez alkalommal még nagybodott Szívem fájdalma és aggodalma, miértis minden eszközzel azon igyekeztem, hogy testvéreimet a pokoli ellenség karmaiból kiszabadítsam. Ekkor kértem meg Atyámat, adjon Anyámnak hatalmat az ellenség felett. Hiszen már el lett rendelve, hogy az ördög büszke fejét neki kell összemorzsolnia, övé lesz a hatalom, mely leigázza a pokoli sereget. Az ő igaz tisztelői mind megszabadulnak a gonoszlélek üldözésétől, és így – közbenjárása által – sokan menekülnek annak karmaiból. El volt már rendelve, hogy Anyám elnyeri a malasztot, illetőleg hatalmat. Láttam, hogyan menekül meg a vad sárkánytól sok-sok lélek, szeretett Anyám védelme által. E lelkek teljesen Anyám kezébe adják magukat; az ő hatalmas segítségét és hathatós védelmét kérik. Ó, mily nagyon örültem ennek! ... Hálát adtam Atyámnak, mindazok nevében, akik Mária segítségében élnek és annak áldott befolyása alatt állanak.

Jézus táplálékot vesz magához

Miután testvéreim számára mindent elnyertem és ezért illő köszönetet is mondtam, eljöttek az angyalok, hogy a testemnek szükséges táplálékot elhozzák. Elfogadtam s

megettem és a hálaadás után arra kértem isteni Atyámat, adjon testvéreimnek jóságában hasonló kegyelmet. Mert legyőzték a gonosz kísértéseket, erősítse meg lelküket; vigasztalja meg őket s ízeletesse meg velük isteni kedvességét és édességét. Mutassa meg nekik – benső látogatásai által – Lelkének szívességét. Mivel láttam, hogy az ilyen szellemi vigasz és erősítés rendkívül szükséges az olyan lelkek számára, akik harcban voltak és legyőzték az ellenséget. Nagy bensőséggel arra kértem, úgy vigasztalja meg őket, hogy még bátrabbak legyenek. Atyám ezt megígérte s nem is mulasztja el soha. Nyomban ezután láthattam azt a nagy vigaszt, melyben azok a lelkek részesülnek, akik bátran küzdenek és győznek is. Igen örültem nekik és őszinte hálát adtam Atyámnak, minden jó Forrásának.

A Megváltó Atyja iránti hódolata

Ezután újra imádkoztam Atyámhoz. Megalázkodtam Előtte s kértem, adja tudtomra jövőendő működésemre vonatkozó akaratát. Bár mint „Fia” és az örök „Ige” mindent tudtam és semmi sem maradt rejtve előttem, mégis megaláztam Magam emberi mivoltomban és megérdeklődtem, miként kell tevékenykednem, hogy szent akaratát a legjobban teljesíthessem. Ezzel egyben tanújelét adtam hódolatomnak és engedelmességemnek. Ez nagyon, nagyon tetszett Atyámnak.

Megparancsolta, térjek vissza szeretett Anyámhoz, hogy azután megkezdjem tanítói működésemet. Erre azonnal hazám, Názáret felé vettem utamat. Azonban, mielőtt útnak indultam volna, arra kérem Atyámat, töltsse be mennyei áldásával e pusztát, ahol 40 napot töltöttem. Mivel Személyem megszentelte e helyet, tegye úgy, hogy itt sokan szolgálják és tiszteljék majd Őt. Ne legyen hiány olyanokban, akik követésem miatt idejönnek, hogy vezekeljenek és imádkozzanak. Valóban, később sokan mentek oda, a Szentlélektől vezéreltetve. Édes lelki örömmel tartózkodtak ott s ezáltal nagy érdemeket szereztek; Atyámat pedig nagy örömben és magasztalásban részesítették. Ennek igen-igen örvendtem és hálát adtam érte Neki. Végül megáldottam e tájat és elindultam Názáret irányába ...

A Megváltó visszatér Anyjához

Útközben erősen vigasztalt e helyen az, hogy oly jól teljesítettem Atyám akaratát. Neki áldoztam e vigaszomat és arra kértem, adjon hasonló vigasztalást testvéreimnek is, ha azok cselekedeteikkel tökéletesen betöltik az isteni akaratot. E téren Atyám igen nagylelkűnek mutatkozott. Valóban soha nem vonja meg bőséges vigasztalását az olyan lelkektől, akik szent akaratának tökéletes teljesítésén fáradoznak. Valamennyiük nevében hálát adtam e kegyelméért.

Nagyon vágyódtam már visszatérni szeretett Anyámhoz, annál is inkább, mert szíve forró vágya már hívott és egyre ösztönzött a hazatérésre. Atyámnak áldoztam e vágyakozásomat is, és kértem, adja meg testvéreimnek a Hozzá való visszatérés erős kívánságát, ha rájönnek, hogy valamiképpen Tőle eltávoztak, avagy ha hibáztak és az Atya e miatt elrejtőzött előlük; megfosztván őket érezhető jelenlététől. Mindezt természetesen csak azért teszi, hogy kissé megvizsgálja hűségüket és szeretetüket. Arra is kértem, hogy áldott malasztja révén újra meg újra vágyakozzanak érezhető jelenlétének visszatérése után. E vágyakozás által vonzatva ajándékozza meg őket Jelenlétével és ez nagy vigaszuk legyen. Atyám most is megígért mindent, s meg is adja azt mindazoknak, akik ezután jól szorgoskodnak.

A Megváltó áldásai

Áthaladtam e hegyi tájon s minden helyet és vidéket megáldottam. Láttam, hogy sok lélek jön majd el ebbe a pusztába, ahol éltem. Ugyanezek a helyeken fognak tartózkodni, ahol

Én át-áthaladtam s amelyek annyira sivarak és csak vadállatoktól voltak annakidején némiképp benépesülve. Atyámtól a következőket kértem: Miként e helyek jelenlétem által áldotta és szentté váltak, úgy váljanak szentté azok is, akik malasztját befogadják, jelenlétemet látják s szavamat hallják. Adjon nekik annyi kegyelmet, hogy általa megszentelődjenek és mennyei áldással teljenek be. Váljanak kedves kertekké és képessé arra, hogy az Úr Szellemét bármikor befogadhassák. Az Úr lakozzék a lelkükben. Atyám megígérte, hogy e kéréseimet és Szívem vágyát teljesíti. Megláttam, hogy sokan fogják e malasztot jól felhasználni. Eltávolítanak magukból mindent, ami kietlenné és sivárrá tenné lelküket s ezáltal nagyot haladnak az erény útján. Egyre azon fáradoznak, hogy azokat az erényeket gyakorolják, melyek révén kedvessé válhatnak Előttünk, s amelyek mintegy előkészítik őket arra, hogy az Úr lakhasson lelkükben. Nagyon örvendtem ennek, s hálát adtam érte Atyámnak. Azonban sokszor láttam olyanokat, akik megmaradnak nyomorúságukban. Ezek önszántukból nem akarnak alkalmassá válni a kegyelemre, s ezáltal válnak alkalmatlanokká arra, hogy bennük szállást Vegyünk. Ó, miattuk bizony nagy fájdalmat és keserűséget éreztem. Kiváltképp, mert mindezt ridegségük és konokságuk okozza.

A templomban

Útközben betértem a templomba, hogy ott különös tisztelettel imádkozhassak Atyámhoz, és hogy illő hódolattal áldozzam Neki. Jeruzsálembé érve tehát nyomban a templomba mentem, ott a földre borultam és hálát adtam azért, amit dicséretére, testvéreim üdvösségére cselekedhettem. Megköszöntem minden kegyelmét, minden ígérését s felajánlottam Magamat az emberiség üdvéért. Dicsértem és magasztaltam Őt. Imádságom bevégeztével Názáret felé vettem utamat. Már siettetett a vágyam, hogy mielőbb kinyilatkoztassam isteni Atyám dicsőségét.

Jézus figyelmezteti jegyesét, Mária Cecíliát

Sok csodálatraméltót találsz e részben és sok-sok követésreméltót is. Jól vigyázz tehát!... Én ugyanis azt kívánom tőled, hogy helyeden, tökéletesen kövess Engem.

Tizennegyedik rész: A Megváltó benső élete, mikor a pusztaból visszatért Názáretbe, tanítótevékenységének megkezdéséig

Jézus Názáret lakóiért imádkozik

Mielőtt a város földjére léptem volna, újra Atyámhoz fordultam, és arra kértem, adjon ez alkalomból a városka minden lakójának különleges kegyelmet és megvilágosítást. Hozzon visszatérésem minden ottlakó számára lelki örömet. Érezzék, hogy „Megváltójuk” tért vissza hozzájuk, bár nem ismerik fel. Ezt Atyám meg is tette, s a városba érkezésemkor mindenki szíve ujjongó örömet érzett. Nem értették ugyan meg; az okát sem tudták, de mégis sok léleknek nagy hasznára vált ez az öröm és vidámság. Szívükből eltűnt az a mély szomorúság és sötétség, mely lelküket nyomta. Ez volt az oka annak is, ez segítette őket arra is, hogy Atyám megbántását több ízben is elkerülhették. A vidámság folytán szívük töredelmessége is feltámadt, sőt váratlanul hő vágy fogta el őket arra, hogy Atyámat szolgálják és törvényét megtartsák. Valamennyiünk helyett illő köszönetet mondtam ezért Atyámnak.

Mária öröme

Beérve a városba, azonnal szeretett Anyámhoz siettem, aki forró vággyal várt már. Amikor a házába léptem, letérdelt s mint „Istenét” imádott, de mint „fiát”, e szavakkal üdvözölt: „üdvözöllek Istenem és Fiam!” És így viszonztam köszöntését: „Üdvözlégy Mária, szeretett Anyám!”

Az az öröm, mely szívét-lelkét megpillantásomkor eltöltötte, oly nagy volt, hogy életbenmaradásához Atyám kegyelmes közbelépésére lett szükség. A túlaradóan nagy öröm megölte volna. Más alkalmakkor is megtette már Atyám velem e csodát. Hiszen lelkében úgy-úgy felizzott csodálatos szeretete Irántam, hogy többször belehalt volna. Azért nyert ily nagy örömet, visszatérésem alkalmából, mert távollétem alatt teljesen megnyugodott isteni Atyám akaratában. Nagy állhatatossággal és lelkierővel viselte távollétemet és készségesen tűrte jelenlétem vigaszának hiányát, hogy mindenképpen teljesíthesse Isten akaratát.

Miután így üdvözöltük egymást, azonnal belekezdünk egy Istent dicsőítő énekbe. Ennek bevégeztével bemutattam Atyámnak a szokott áldozatokat, mindenegyes testvéremért. A következőket kértem Tőle: amint jelenlétem ennyire megvigasztalta szeretett Anyámat, tegye úgy jóságában, hogy azok a lelkek, akik egy ideig nélkülözték jelenlétét, hasonlóan érezhessenek. El-elrejtőzik előlük, hogy próbára tegye hűségüket, de azután visszatér hozzájuk, hogy kinyilatkoztassa Magát előttük. Ekkor érzik a nagy vigaszt és ujjongást, különösen, ha szeretetükben állhatatosnak bizonyultak és türelmes megadással viselték el távollétét, valamint az öröm megvonását. Atyám megígérte Nekem, hogy ezt megadja, és nem is vonakodik ígéretét teljesíteni. Jól érezhető ez mindenki számára, aki ilyen állapotba kerül lelkileg.

Beszélgetések Máriával

Otthonunkban újra Atyámnak áldoztam Magam. Megmutattam készségemet arra, hogy akaratát mindenben teljesítem. Szent beszélgetést folytattam szeretett Anyámmal, s így alkalmat adtam neki arra, hogy jelenlétemet egészen kiélvezhesse. Ismertettem előtte, hogyan

éltem és működtem a pusztában. Elmondtam szenvedéseimet, amiket a hideg és más nélkülözések okoztak, továbbá azt, hogy milyen védtelen voltam a rossz időjárással szemben, és hogy ki kellett állnom a pokoli ellenség támadását is. Bár Anyám minderről tudott s legyőzhetetlen bátorsággal viselt el mindent, mégis mélyen elszomorodott, mikor kiállott viszontagságaim hű történetét hallotta. Mondottam, hogy ő mindenről tudott, mert bár lelke a testét éltette, de ugyanakkor csodálatos módon egyidőben élt Bennem is, mégpedig azáltal, hogy az izzó, határtalan szeretet inkább Bennem, mint önmagában éltette lelkét. Ez a szeretet kölcsönös volt. Attól a prófétai szellemtől, amivel Atyám ajándékozta meg őt, mindenről értesült, mindent érzett, ami emberi természetemben végbement.

Számodra, jegyesem, talán különösnek tűnik, hogy nagy öröme és megvigasztaltsága közepette emlékeztettem mindarra, amit testemben, ő pedig lelkében szenvedett. Tudd meg, hogy ez volt Atyám kívánsága, Ő akarta, hogy Anyám mindenben hasonlítson Hozzám. S mivel Én keserőség nélkül sohasem részesültem vigasztalásban, ő sem élvezhette az örömet ürmöm nélkül. Ilyenkor mindig alárendelte magát az Úr akaratának. Így egyre több kegyelmet érdemelt ki Atyámtól, Tőlem pedig több s több szeretetet kapott.

A beszélgetés alatt ő is tudtomra adta szeretetét, mely szívében égett Irántam. Bizony szerette volna, ha mindig mellette vagyok. Azt kívánta, hogy sohse érjen baj. De, mert lángolt az emberiség iránti szeretettől és mert akarta, hogy Rajtam az Atya akaratát teljesüljön, önként áldozta fel vágyát Atyámnak. Áldozatul mutatott be Neki, az emberiség üdvéért, önmagát ama fogadalma által áldozta fel szintén a mennyei Atyának, hogy mindent, mindent amit csak megenged a szeretet, mikor látja szenvedéseimet és azokat meg is érti, el fog viselni.

Anyámnak e nyilatkozata megörvendeztetett, mivel cselekedet is kísérte. Az elkövetkező alkalmak tettek tanúbizonyságot szeretete őszinteségéről. Anyám fogadalmát a Sajátommal együtt áldoztam fel az Atyának. Ez oly kedves volt Előtte, hogy nagy kegyelmekkel és érdemekkel viszonzta. E tetszése kedvéért arra kértem, adja meg a malaszt eme fényét minden testvéremnek, hogy adandó alkalommal ők is így cselekedhessenek. Áldozzák fel Neki mindazt, ami élvezetet jelenthet számukra és inkább válasszák a keresztest, melyet Ő küld. Készségesen vállalják a szenvedést, hogy akaratát teljesíthessék. Atyám megígérte e kegyelmét. Azonban láttam, hogy csak kevesen vannak, akikre ez komoly hatással van és azt jól fel is használják. A többség nem kíván mást, csak földi élvezetet. Azt kívánják, ami vigaszt nyújt nekik. Kevesen hozzák meg Atyámnak ez áldozatot, s ha szavakkal meg teszik is, nemigen törődnek bele olyan dolgok elviselésébe, ami fájdalommal jár; ami szenvedést és keserőséget jelent, ha megpróbáltatásra kerül sor. Súlyos aggodalmat éreztem, midőn látnom kellett, hogyan ragaszkodnak testvéreim mindahhoz, ami vigaszt jelenthet számukra. Ó, milyen kevésbé használják ezek fel azokat a kegyelmeket és megvilágosításokat, melyeket Atyám nyújt nekik! ... Ezért ismételtan arra kértem Őt, lássa el őket bőkezűen újabb megvilágosítással és még nagyobb kegyelemmel. Azt is láttam, hogy többen hasznát is veszik e kegyelemnek. Ezért forró hálát adtam Atyámnak. Én is vigaszra leltem bennük. Természetesen azok miatt, akik még e nagyobb kegyelmet és megvilágosítást sem fogadják be, mély keserőséget éreztem. És ilyenek sokan vannak!

Jézus és Mária táplálékot vesznek magukhoz

Beszélgetés közben megéheztünk. Valamit ennünk kellett, hogy életünket fenntarhassuk. Táplálékunk igen szegényes volt, mint rendesen. Evés közben szeretett Anyám figyelt Engem. Láttam, hogy a kiállott szenvedések és a hosszú, szigorú böjt bizony igen elgyengítettek. Elszomorodott, s szerető szíve oly ételt vágyott adni, mely alkalmasabb testem felerősítésére. Vigasztaltam és mondtam, nyugodjon meg, mert kívánsága és Irántam táplált szeretete nagyon felüdített. Szívem megvigasztalása emberségem számára is enyhülést adott, mely a lelkieggyesülve nemes fűszerként ízesítette meg a közönséges és silány

ételt, amit Magunkhoz vettünk. Mialatt Anyám házában tartózkodtam, sem kívántam ingyenc falatokat, jóllehet, amit ettem, igazán nem volt változatos. Legválogatottabb ételem és italom, mennyei Atyám akaratának tökéletes teljesítése volt, Aki Engem küldött. Atyám kívánta, hogy így legyen és így tegyem. Ezt szinte mindig kínosan figyelembe vettem, amíg a földön jártam. Gyakran nélkülöztem azt, ami életem fenntartására kellett, – mint már mondtam, – szeretett Anyám házában is. Ilyenkor bizony szenvedtem az éhségtől. Atyám nem mulasztotta el, hogy ilyenkor teremtményei vagy angyalai által el ne lásson a szükségessel. Ha teremtményei, mint ahogy ez sokszor meg is történt, szívtelessé váltak Irányomban, akkor mennyei szolgálói által segített Rajtam. Méltán részesített ily segítségben Engem, hiszen oly sok testvéremtől sem vonja ezt meg, ha komoly szükségben vannak. Emlékeztettem arra, hogy Én az Ő egyszülött Fia vagyok, s azért vállaltam minden szenvedést, hogy akaratát teljesíthessem. Derűsen és szeretettel viseltem el minden bajt. Nem volt gondom a Magam megélhetésére, kivéve ha a nagyon nagy szükség erre nem kényszerített.

Újabb beszélgetések Máriával

Amíg szeretett Anyámnál tartózkodtam, sohasem vétettünk ama szokás ellen, hogy a meghatározott órákban dicsérjük Atyámat. Az idő többi részét is imádkozással és beszélgetéssel töltöttük, mert közel volt már az az idő, amikor ismét igen távol kell lennem tőle. Hagytam, hogy örvendjen jelenlétemnek. Megismertettem vele azt a magatartást, mely szerint tanító működésem alatt viselkednie kell. Felhívtam figyelmét az Atyámhoz intézendő kéréseire. Mint a bölcsesség Mestere, megtanítottam arra, hogyan teheti önmagát egyre kedvesebbé és kellemesebbé Atyám előtt. Bár mindegyre megvolt a képessége, tehát jól tudta, – hisz ő volt egyedül a Bölcsesség „anyja”, – mégis örült, hogy taníttam, mert így hallhatta szavam, mely olykor hegyes törként járta át legtisztább szívét. E szeretetet oly módon éreztettem meg vele, hogy gyakorta részesítettem szavaim és tanításom vigasztalásaiban. Ezt a szeretetet is Atyámnak áldoztam, és kértem, adjon hasonló érzést testvéreimnek egymás iránt. Azok, akik képesek és alkalmasak arra, hogy tanításaik és intelmeik által vigaszt és enyhülést nyújtsanak felebarátaiknak, tegyék ezt meg mindenáron, – Atyám dicsőségére, valamint az erősítésre és tanításra szoruló lelkek vigasztalására. Kértem az Atyát, részesítse nagy jutalomban azokat, akik ebben fáradoznak; töltsen el kegyelemmel lelküket és a túlvilágon adja meg majd nekik az örök bocsánatot. Atyám megígérte kérésem teljesítését s nem is vonja meg e kegyelmet. Sajnos, csak kevesen vannak, akik erre alkalmasak, akik egyre azon fáradoznak, hogy embertársaikat ily módon vigasztalják! A legtöbben elvesztik ezt az érdemet, amelyben pedig a követők oly busásan részesülnek. Kértem, adjon nekik mennél több malasztot és segítséget. Szerető Atyám ezt nem is vonta meg.

Jézus visszavonul a magányba

Gyakorta vonultam a magányba, hogy háborítatlanul imádkozhassak Atyámhoz. Bár állandóan imádsággal éltem, mégis, bizonyos erre szánt órákban valami csendes helyre vonultam el, hogy Atyámmal testvéreim üdvösségéről beszélhessek. Mondtam, jegyesem, hogy állandóan imádkoztam. Állandó érintkezésben álltam Atyámmal. Mert mindazt, amit tanítványaimnak tanítottam, először Magam cselekedtem végig. Ugyanígy tettem az imádkozással is. Mivel számukra igen fontos volt, hogy állandóan imádkozzanak, ezért Én is szakadatlanul imádkoztam. Szakadatlan imámat, testvéreim e téren elkövetett mulasztásaiért, kárpótlásul ajánlottam fel Atyámnak. Ő, láttam, hogy ebben mennyit mulasztanak! ... Azért nem részesülhetnek Atyám állandó kegyelmében, mert imáik hidegek és hanyagok. És mert láttam, hogy minden rossz, ami őket éri, imádságaik tökéletlen voltából ered, arra kértem buzgón Őt, hogy szakadatlan imádságom ereje adjon szívüknek tartós biztatást. Világosítsa

meg őket, hogy tisztán lássák, mily nagy javakat szerezhettek nekik e szent tevékenység. Ismerjék fel azt is, hogy az imádság által mindazt elérhetik, ami az örök üdvösség megszerzéséhez elengedhetetlenül szükséges. Atyám megígérte kérelmem teljesítését, és soha nem is vonja meg azt. Elhatároztam, hogy erre oktatni fogom tanítványaimat is, és mindezt minden alkalommal jól figyelmükbe ajánlom. Annak idején valóban meg is tanítottam őket a folyamatos imádkozásra. Ezért a testvéreimnek adott malasztért köszönetet mondtam Atyámnak, mert jól esett, hogy e szent igyekezetben annyian fognak majd szorgoskodni. Azonban azok láttára, akik megmaradnak hanyagságukban és nem tekintik a kegyelmet, amit Atyám juttat nekik e célra, nagy szomorúságot éreztem. Láttam, hogy meg vannak fosztva a nagy jótól és soha nem érik el azt, amit annyira kívánnak, és ami örök üdvük miatt is oly fontos volna. Nagy keserűség gyötörte Szívemet miattuk!... Viszont azok látása, akik az Atyától nyert kegyelemnek jó hasznát veszik és nagy és lankadatlan buzgalommal gyakorolják e szent tevékenységet, nagy vigaszomra volt. Örültem, mikor láttam a kegyelmek özönét, amit Atyám az imádság révén ad lelküknek. Láttam, hogy mert kitartanak az imában, mindazt elérik, amit lelkiüdvösségükre kérnek. Sőt, kitartásukkal embertársaiknak is megszerzik azt, amiért számukra könyörögnek. Kértem Atyámat, adjon nekik még több s több kegyelmet, megvilágosítást és segítséget. Mindenekelőtt állhatatos kitartást kértem s Atyám ezt meg is ígérte és Én illő hálát adtam ezért Neki.

Jézust és szeretett Anyját meghívják a kánai menyegzőre

Ilyen módon éltünk visszatérésem után szeretett Anyámmal, amikor Velem együtt meghívták őt is a kánai menyegzőre. Jó Anyám még sohasem vett részt ilyen vendégségben, hiszen mindig teljes visszavonultságban élt. Most azonban kivételt tett és Velem együtt megjelent ott, mert a jegyesek rokonai voltak. Azonban Atyám is így rendelkezett. Úgy kívánta, hogy tanító tevékenységem megkezdése előtt nyilatkoztassam ki a világnak a Bennem lakozó erőt és hatalmat, tehát Személyemet, mégpedig azáltal, hogy a legtisztább borra változtatom a vizet. Még azt is akarta, hogy jelenlétem által megerősítsem a házasság szentségét, amint a keresztség szentségét is megerősítettem a Jordánban történt megkeresztelésem által.

E menyegzőre első tanítványaimmal mentem, akiket szintén meghívtak. Elindulás előtt imádkoztam az Atyához. Kértem, öntse malasztját mindazokba, akik jelen lesznek, de különösen a jegyesekbe. Hogy teljesen megszenteltessék a házasság szentsége, meg kellett ott Anyámmal együtt jelennem!

A kinyilatkoztatás órája

Kértem Atyámat, közölje Velem parancsait. Mit tegyek a menyegzőn, az Ő nagyobb dicsőségére? ... így megtudtam, hogy eljött az idő, amikor el kell kezdenem csodatevő működésemet és Személyemnek – a világ számára esedékes – kinyilatkoztatását. Ez utóbbi ugyanis eddig rejtve volt!... Parancsot kaptam Tőle, hogy a menyegzőn a vizet borra kell változtatnom; hogy ez legyen a csodák sorozatának kezdete, amelyeket az idők folyamán tennem kell. Ez az első nyilvános csodatételelem mutasson arra, hogy majd szíveket fogok téríteni, amelyek a tudatlanság jeges vizéből az Atyám iránti tökéletes szeretet borába jutnak majd.

Bár mindezt előre tudtam, mégis örültem az Atyától kapott parancsnak. Testvéreim iránti nagy jószágáért hálát adtam, hiszen minden tette az ő javukat szolgálta.

A menyegzői lakoma

Mikor eljött a lakodalom ideje, Anyámmal együtt megjelentem ott. Megjelenésünk mindenkiben tiszteletet, illedelmes magaviseletet és szerénységet ébresztett, de különösen a jegyesekben, akikért igen sokat imádkoztam, hogy Atyám töltsse be őket mennyei malasztjával és áldásával.

A meghívottak valamennyien igen szerények voltak. Tisztán felismerték, hogy itt a házasság szentségének és a nász titkának Szerzője van jelen. A menyegzői ünnepség lefolyása tökéletes volt. Mindenki szívében vidámság honolt, amit isteni malaszt kísért. Ezért nem vált az örömről szennnyessé és féktelenné, hanem helyes mederben maradt.

E menyegzőn megalázkodtam és az utolsó helyet foglaltam el, bár illendőség szerint, állásom és méltóságomnál fogva, az első hely illetett volna meg. Ezt az alázatosságot kívántam gyakorolni, hogy ezzel példát adjak testvéreimnek, mely arra tanítja őket, hogyha menyegzőre hivatalosak, oda alázattal és ne göggel menjenek, üljenek az utolsó helyre, hogy annál szívesebben adják meg a többiek nekik a méltóbb helyre való meghívást, ha érdemeik és rangjuk szerint az illeti meg őket. Viszont, ha ez nem jár ki nekik, akkor elkerülik azt a szégyent, mely e hely megvonása esetén éri az illetőket. Ezzel alázatosságra akartam tanítani mindenkit; arra az erényre, melyet annyira szeretek és annyit gyakoroltam Magam is.

Bennünket, – mind a jegyesek, mind a vendégek, – arra kényszerítettek, hogy az első helyet foglaljuk el. Engedtem kérésüknek és nem utasítottam vissza, mert az első hely valóban megilletett. Ugyanekkor esdő fohászokkal fordultam Atyámhoz testvéreimért, akiket mindig Szívemen viseltem. Nagy világosságot kértem számukra, hogy hasonló alkalmakkor, ha a házasság szentségét ünneplik, az első helyet mindig az Atya iránti szeretetnek és tiszteletnek szenteljék, hogy ezáltal is kegyelmével a házasulandó párnál legyen, amint Én a kánaiknál jelen voltam. Ugyanígy cselekedett Anyám is. Ő mindenben igyekezett példámot követni, és a maga részéről tökéletes mását adni annak az erénynek, amelyet Én éppen gyakoroltam.

A csoda órája

Mivel elérkezett az az óra, melyen Atyám akarata szerint ki kellett nyilatkoztatnom hatóerőmet, Atyám úgy rendelte, hogy a bor elfogyjon. Anyám, aki maga volt az élő szeretet s mivel felsőbb világosság által felismerte, hogy Atyám e menyegzőn csodatettet kíván Tőlem és mert látta a hiányt, szólt Nekem, hogy nincs boruk. Bár e kérdéssel nem igényesen, hanem alázattal járult Elém, mégis így szóltam hozzá: „Mi közünk ehhez, Neked és Nekem, ó Asszony!” Kívánta a megaláztatást és ezért teljesítettem e vágyát. Ezért feleltem így neki. Az is vezérelt ebben, hogy a meghívottak megcsodálhassák erényét és azt a véleményt alkothassák meg róla, amit alázata által kiérdemelt. Vidám arccal, derűs és nyugodt kedéllyel fogadta e választ és nagyon örült a megaláztatásnak. A jó Anya ezzel sok érdemet szerezhetett és sokan csodálhatták erényét.

Ne hidd, jegyesem, hogy e felelettel Én mint „fia” tökéletlenül cselekedtem! ... Hiszen igazán tisztelettel voltam telve szeretett Anyám iránt, de Én Isten igaz Fia is vagyok s ezért természetesen elsősorban Atyámnak kellett engedelmeskednem. Akkor kellett a csodát véghezvinnem, amikor Ő és nem más akarta! Tehát, mint Isten Fia válaszoltam neki is, a vendégeknek is. !Azt akartam megmutatni, hogy az Általam véghezvitt csoda isteni erő által következett be. Magam is meg kívántam alázni Magam. Tudomására hoztam a vendégeknek, hogy cselekedetem mennyei Atyám ereje által van. Nem vágytam a csodatevés dicsőségére, sem a vendégek dicséretére, hanem azt akartam, hogy az egész rendkívüli dicsőség mennyei Atyámat érje. Egyedül Őt illette az. Akartam, hogy mindannyian Őt magasztalják. Ez az

alázatosságom nagyon megtetszett Atyámnak. Kárpótlásul áldoztam azt fel Neki, testvéreimnek e téren elkövetett mulasztásaiért.

A csoda

Közben megparancsoltam a szolgáknak, hogy az edényeket mind töltsék meg vízzel. Ez nyomban meg is történt. Amíg a lakodalmi terembe vitettem, kértem Atyámat, küldje erejét Nekem. Bár ez, Istenvoltomnál fogva megvolt Bennem, mégis az alázatosság e tényét gyakoroltam Atyám előtt.

Atyám most elrendelte, hogy tegyem meg a csodát! ... Miértis megparancsoltam a víznek, hogy a legtökéletesebb borra változzék. E parancsot nem öntöttem szavakba, hanem csak úgy Bensőmben adtam, az akaratom által. Ezért nem tűnt fel a jelenlévőknek. Majd kiosztottam a bort közöttük. Annyira ízlett nekik, hogy azok, akik a csodát nem vették észre, méltatlankodtak, mert a legjobb bort az étkezés végére tartották fenn. A csodát azok közölték emezekkel, akik a vízzel telt edényeket behordták.

Az esemény nagy bámulatot és álmélkodást váltott ki a vendégekben. De mert nem kívántam a csodatevés dicsőségét, azonnal Atyám dicsőítésébe kezdtem, és a többiek mind-mind ösztönösen csatlakoztak hozzá. Dicsőítettük Őt és hálát adtunk Neki.

Forró köszönetet mondtam Atyámnak. Azonban igen szégyenkeztem Előtte, testvéreim helyett, mikor láttam, hogy az értelem nélküli víz milyen készségesen engedelmeskedett akarátának és az Én akaratomnak. Sajnos, újra azt kellett látnom, hogy az értelem nélküli teremtmények felülmúlják az embereket, akik bizony feltűnő ellenállást tanúsítanak Atyám akarátával szemben. Kértem Őt, tegye úgy, hogy testvéreim engedelmesekké váljanak Iránta és intelmeimre mindent megtegyenek, amit csak kívánok tőlük. Mivel láttam, hogy kegyelme milyen nagy szerepet játszik abban, hogy ők igaz módon cselekedjenek, és szavaimat befogadják, megkétszereztem imáimat. Ő bőkezű ígéretet tett. Majd láttam, hogy e nagylelkűsége ellenére is sokan maradnak meg ridegségükben. Nem akarják rászánni magukat arra, hogy teljesítsék Atyám kívánságát. És általában mindazt, amit nekik valamilyen úton s módon kinyilatkoztat. Ez nagy fájdalmat okozott Nekem. Az a kevés, aki engedelmeskedik akarátának, kis vigaszul szolgált, bár Én nyilatkoztattam ki mindezt ezeknek is, földi életem alatt. Később is állandóan sugalltam feléjük a bátorítást és buzdítást. E kegyelemért hálát adtam Atyámnak és magasztaltam Őt. Buzgón kértem, adja meg, mindaddig osztogassa, árássa kegyelmét amíg a lélek annyira nem fejlődik, hogy gátlás nélkül megteszi azt, amit tőle kíván és szolgálai által nekik parancsol, a megvilágosítás, a buzdítás révén avagy más módon. Kérésem tetszett Atyámnak. Tehát igen konok az a szív, mely ellenáll és ily nagy malasztal visszaélni merészel.

Jézus és Mária elbúcsúznak a lakodalmastól

Miután Atyám mindent megadott Nekem és a menyegzői ebéd is befejeződött, ismételten hálát adtam illő módon Neki, majd szeretett Anyámmal együtt visszavonultam tőlük. Rövid intelmet intéztem az egybegyűltekhöz, majd – Anyámmal együtt – elindultam Názáret felé. Azok az erények, melyeket Rajtam és Anyámon megfigyelhettek, mind-mind ámulatba ejtették őket. Bensőségesen megszerettek Bennünket, különösképpen a jegyesek, vagyis az újdonsült házások, akiknek szívében ezentúl a malaszt lett uralkodóvá.

Ekkor a következőt kértem Atyámtól: amint Én sem vontam meg látogatásomat e menyegzőtől, hogy azt jelenlétemmel megszenteljem, Ő se vonja meg eljövételét oly lélektől, aki Őt, malasztja által lelkébe hívja, hogy atyai jelenlétét élvezhesse. Különösen akkor, ha e hívás hűséges. Ezért arra kértem, előzze ezt meg isteni megvilágosításával; legyen úgy, hogy a lélek hívja Őt, és forrón vágyódják Utána. Akkor, ha a lélekre fontos feladat vár, minden

körülmények között tegye ezt meg, hogy az megfelelő segítségben részesülhessen; hogy mindent tökéletesen elvégezhesen, isteni vigasztalásban részesüljön és isteni jelenléte által erősödhessen meg. Atyám megígérte és hűségesen teljesíti ígétét. Ha azonban a lélek nem hallgat az isteni sugallatra és nem fogadja be isteni világosságának fényét, akkor mindezeket a kegyelmeket elveszti.

Mielőtt útnak indultunk, arra is kértem Öt, töltsse be e házat újra mennyei áldásával. Ezt is nagy szeretettel tette meg. Ismét magasztaltam Öt és hálát adtam Neki mindazért, amit Általam itt cselekedett.

Miért nem tette Jézus első csodáját szülővárosában?

Talán csodálkozol, jegyesem, hogy első nyilvános csodatételem nem szülővárosomban történt, de honfitársaim méltatlannak bizonyultak arra, hogy náluk kezdjem csodatevő erőm tanújeleit adni. Ez csak még ridegebbé tette volna őket tanításaim befogadására és még erősebben ellenmondottak volna Nekem. Annyi évet töltöttem közöttük. Látták példás és tökéletes Személyemet is. De a helyett, hogy példámat követték volna, inkább megvetettek és állandóan zúgolódtak Ellenem. Így éltek vissza mindazokkal a kegyelmekkel és megvilágosításokkal, amikben Atyám, – buzgó kéréseimre – őket részesítette.

Dicshimnuszok

Útközben a szokásos módon mutattuk be Atyámnak magasztaló énekünket. És Én újra meg újra újabb dicshimnuszokat zengedeztem. Mind Atyám különleges dicsőségére. Természetszerűleg megvolt ehhez a megfelelő tehetségem. Hiszen Én vagyok az örök Bölcsesség s már ezért minden igyekezetemmel dicsértem Atyámat. Ő pedig úgy örvendett ennek, mint sajátjának, mert hisz így tulajdonképpen saját Bölcsessége magasztalta Öt. Jó Anyám is gyakran kezdett bele újabb s újabb dicsőítő himnuszba. Neki is bőséges tehetsége volt erre, mert ő volt a „Bölcsesség” Anyja!... Szinte állandóan azon volt, hogy minden malasztért újabb dicsőítő éneket énekelhessen.

Jézus Názáret lakosaiért könyörög az Atyához

Így folytattuk utunkat. Minden utat áldásunkkal töltöttünk be. Rövidesen szülővárosunkhoz érkeztünk. Ekkor újólá hálát adtunk Atyámnak áldott gondoskodásáért. Mielőtt a városba léptem, a következőket kértem Tőle: Mint ahogy e város távollétünk következtében igen elhagyatottá vált, úgy küldje el most jóságában kegyelmét a lakosoknak és visszatértünkkel vidámsággal töltsse el szívünket. Bár nem érdemelte meg, mégis esedeztem ezért; kértem tegye meg ezt Nekem, Fia iránti szeretetből és azért az engedelmisségért, melyet Iránta tanúsítottam. Atyám boldogan és busásan teljesítette kérésemet. Midőn Anyámmal Názáretbe léptünk, az egész város valóban vidámsággal telt meg. Azonban csupán néhány asszony figyelt fel e jócselekedetünkre, akik igen szerették Anyámat, de ezeknek senki sem hitt, mivel igen egyszerű asszonyok voltak, jóllehet nem vonakodtak közhírré tenni mindazt, amit éreztek vagy felismertek.

Jézus és Mária hálát adnak az Atyának

Házunkba lépve legelőször is Atyámat imádtuk és hálát adtunk jóságáért. Ezt a hálaadást mindennap elvégeztük, amíg Anyámmal éltem, különösen emberrélevésem csodálatos titkáért, ami ebben a házban történt meg. Ezért mondtam újra meg újra az egész emberiség nevében mélységes köszönetet Atyámnak. Mivel láttam, hogy testvéreim igen hanyagok a

hálaadásban, azon fáradoztam, hogy kárpótlást nyújtsak minden hanyagságukért, hibájukért és tökéletlenségükért. E hálaadásomat Atyámnak áldoztam. Ezek nagyon megnyerték tetszését. De, mert láttam, hogy testvéreim hibái ezen a téren igen nagyok, arra kértem Őt, hogy sugalmazásai révén segítse őket mindarra, amit cselekedniök kell. Világosítsa meg őket, hogy idejében felismerjék a nagy jót, melyben őket részesítette akkor, amikor Engem nekik adott. Atyám megígérte, hogy ezt megteszi. Nem is mulasztja el e jótéteményeket. Többen valóban fel is ismerik e kimondhatatlan jót és nagy hasznát veszik a megvilágosításoknak és sugallatoknak. Még az illő hálaadást sem mulasztják el. Bennük az isteni Atyának nagy gyönyörűsége telik. Egyre nagyobb világosságot ad nekik, hiszen isteni malasztját önti lelkükbe. Sokan azonban, feledékenységük folytán, a legnagyobb hálátlanságot mutatják Iránta. Ezek természetesen igen visszatetszőek Előtte. Így mindattól a segítő kegyelemtől elesnek, amit akkor nyújtana nekik az Atya, ha hálások lennének az ilyen mennyei adományokért, amint az illenék is. Testvéreim hálátlansága miatt nagy ellenszenvet érzett. Ezért arra kértem, bocsásson meg nekik, és árássa továbbra is rájuk világosságát, hogy mégis felismerhessék a nyert nagy kegyelmek értékét.

Láttam, jegyesem, hogyan igyekszik a pokolbeli ellenség elfelejtetni testvéreimmel e nagy jócselekedeteket, mert jól tudja, hogy e megfélejtkezés által sok-sok lélek zuhan saját romlásába és vesztébe. Mert ha a lelkek megfontolnák Atyám jótetteit, amelyekbe azáltal részesíti őket, hogy Engem, egyszülött Fiát „Megváltóul” nekik adott, akkor ezért a nagy ajándékért hanyatt-homlok engednék magukhoz közel az Ő áldott befolyását. Ha jól elgondolkodnak Atyám szeretetén, akkor nem állhatnak ellen ennek a vonzó kegyelemnek. Akkor egészen Neki adják magukat, Annak, Aki, szeretetéből kifolyóan, jótettekkel halmozta el őket. Ezért buzgón kértem Atyámat, adjon minden testvéremnek – a pokol mesterkedései ellenére is – egyre több s több világosságot és új kegyelmet, hogy elismeréssel legyenek és igyekezzenek jóságáért hálát adni s e nagy szeretetre méltóvá válni. Atyám megígérte, hogy mindezt megteszi. Mivel láttam, hogy sokan még ezt a megvilágosítást sem fogadják be és soha nem bírhatók rá, hogy az égi végtelen jóságot viszonszeressék, nagyon nagy fájdalmat éreztem e miatt. Az ő szeretetlenségükért és hálátlanságukért saját Szeretetemet áldoztam fel Atyámnak, helyettük. Áldozatom igen tetszett Atyámnak. Az a képességem, mellyel őket a hálaadásban helyettesítettem, Engem is örömmel töltött el. Jól esett, hogy elégtételt adhatok hibáikért, hiszen Atyámat egyetlen cselekedetem jobban megengesztelte, mint testvéreim összes tettei, legyenek bár azok még oly tökéletesek is.

Az Atya akarata

Az Atyámhoz intézett dicshimnuszok és hálaadások befejezése után kissé megpihentünk. Ezután újra imádkoztam Hozzá, arra kérve Őt, nyilvánítsa ki jóságában akaratát a további működésemmel kapcsolatosan és közölje Velem igehirdető tevékenységem kezdetének óráját. Bár tudtam, mégsem mulasztottam el, hogy Atyám előtt meg ne alázzam Magam. Mindenkor és mindenben az Ő tetszését kerestem, és mindenben alázatos és engedelmes voltam, amint az az Ő igaz Fiához illik. Atyám kijelentette Elöttem, hogy már közeledik az óra, melyben az annyira jelentős tanító tevékenységemet meg kell kezdenem. Ó, mennyire vágytam már, hogy nyilvánosan hirdessem mennyei Atyám dicsőségét és megismertessem mindenkivel végtelen irgalmát. Ezért újra felajánlottam Magam Neki, készen isteni akaratának teljes megvalósítására. Arra kértem, segítse állandóan szeretett Anyámat. Erősítse meg mindjobban kegyelmével. Adjon neki bátorságot és erőt annak a szorongatásnak az elviselésére, mely igen erősen fogja gyötörni őt tanítói tevékenységem egész ideje alatt, mégpedig főleg az ellenmondások és üldözés miatt, melyeket Nekem kell majd eltűrnöm s elszenvednem. Ez a szenvedése annál nagyobb volt, mert mindent egyedül, magányban kellett elszenvednie, elviselnie.

Jézus kinyilatkoztatja Anyja előtt az Atya akaratát

Miután a szerető Atya minderre ígéretet tett, hálát adtam Neki és közöltem Anyámmal, hogy eljött az óra, midőn teljesítenem kell a mennyei akaratot. El kell kezdenem tanítói tevékenységemet. Távollétem elviselésére bátorítottam és vigasztaltam. Biztosítottam, hogy gyakran fogok majd visszatérni hozzá, hogy jelenlétem örömeiben részesülhessen. Anyám a földre borulva imádta mennyei Atyámat, szent parancsait és újra egészen alávetette magát akaratának. Mégis heves fájdalom gyötörte, mert már sejtette a szenvedést és üldöztetést, amit majd tanítói működésem alatt el kell túrnóm. Azt a kegyelmet kérte Tőlem, hogy szíve mindazt együttérezhesse Velem, amit embervoltomnak túrnie kell. Részt akart venni az engem gyöttrő kínokban: az éhségben, a szomjúságban, fáradtságban és egyebekben. Mert mindenben a leghűségesebb kísérőm és követőm akart lenni. Megígértem mindazt, amit kért, hogy megvigasztaljam és alkalmat adjak neki arra, hogy nagy érdemeket szerezhessen. Együttesen kértem vele e kegyelmeket. Atyám megígérte, hogy e tekintetben is meg fogja vigasztalni; Én élet vettem szenvedésének, amennyiben előre közöltem vele mindazt, amiben Részem lesz. Anyám, szeretettel telve így válaszolt: **„Tehát, szeretett Fiam, tudni fogok szükségedről és nem segíthetek Rajtad? ... Érezni fogom, hogy szomjúságot és éhséget szenvedsz és nem nyújthatok enyhülést, még egy csepp vizet sem, amivel némileg felfrissíthetnék? ... Tapasztalni fogom fáradtságodat, levertségedet és nem adhatok pihenőül helyet. Az éjszakákat a mezőn vagy az utcán töltöd majd, és én nem nyújthatok e házban menedéket Neked! Látom majd szomorúságodat, elhagyatottságodat és nem nyújthatok egyetlen szó vigaszt sem!... Érezni fogom, hogy rágalmaznak és üldöznek, de egy szót sem szólhatok védelmedre!... Ó, szeretett Fiam!... Mily nagy, mily keserű lesz a fájdalmam! Hogy bírhatja ki majd szívem, hogy Benned Istenem felsége ily mélyen meg lesz alázva a sok szenvedés, szidalmazás, megvetés és megcsúfolás révén!”**

Anyám szavai mélyen meghatottak. Szívének, természetes bánata a legtökéletesebb együttérzésre indított. Bátorítottam és újra hangsúlyoztam, hogy ez Atyám akarat!... Tökéletesen beletörődött s fennkölt szívvel vállalta mindazt a szenvedést, amit szeretetből visel majd el. Így szólt: **„Csak annak örülök, hogy megoszthatom Veled a szenvedést!... De hő vágyam csak az volna, hogy mindent, mindent egyes egyedül viseljek el, de mivel Te nem szabadulhatsz szenvedéseidtől, én is megnyugszom az isteni akaratban. Amennyire mint „anyád” tehetem, felajánlak és feláldozlak az Atyának, hogy parancsa tökéletesen beteljesedjék Rajtad. Menj tehát, szeretett Fiam, hogy teljesítsd mennyei Atyád akaratát. Ismertesd meg a világgal dicsőségét, végtelen jóságát és azt a nagy irgalmat, melyben Általad az emberiséget részesítette. Én megvigasztalódom és örvendek, hogy Általad sokan megismerik, szeretik, dicsőítik és magasztalják majd Őt. Azok miatt pedig szomorkodom, akik majd ellentmondanak mennyei tanításodnak és isteni bölcsességednek. Nem mulasztom el, hogy könyörögjek megtérésükért és fohászaikat majd a Tieddel egyesítsem!”**

Még mást is mondott szeretett Anyám. Mélységes örömet szerzett vele, hogy erős felindultságában is engedelmes és állhatatos maradt. Szerető szívét kimondhatatlan fájdalom gyötörte. Szeretett Fiának szenvedésén érzett fájdalma és lelke kínjai megfeleltek szeretete nagyságának. Miután inkább Bennem élt, mint önmagában, így azután ami Engem ért, az őt sokkal jobban gyötörte, mintha saját magának kellett volna közvetlenül elszenvednie. Ugyanis a szeretetnek megvan az a vonzó vonása, hogy a szerető szív erősebben érzi a szeretett lény fájdalmát, mint a sajátját.

Anyám fennkölt szeretetét is feláldoztam Atyámnak. Arra kértem, adja meg e nagy és állhatatos szeretetnek legalább egy kis részét testvéreimnek is. S hogy ennek befogadására képessé váljanak, arra kértem, előzze meg őket jóságából folyó világosságával és

malasztjával, hogy Anyám követésével túrni és szenvedni tudjanak Azért, Aki annyit túrt és szenvedett értük. Ezt nagyon bensőségesen kértem. Atyám valóban teljesíti is ezt. Testvéreim egyébként nem fogadják be e megvilágosítást és malasztot és ennek következményeként el is vesztik a szeretetet! ... És mivel ez így hiányzik belőlük, képtelenek beletörödni abba, hogy az értük szenvedőkért ők is túrjenek és szenvedjenek valamit. Nagyon elszomorított, mikor megláttam, hogy testvéreim mennyire hanyagok. Nem veszik tekintetbe és nem értékelik azt, amit értük szenvedtem és túrtam. Azokat a kegyelmeket és megvilágosításokat, melyeket Atyám ad nekik, egyszerűen megvetik. Pedig ezt azért adja, hogy szívükben szeretetet gyűjtsen és ezzel egyben vágyat ébresszen a szenvedésre és az Isten akaratával való megegyezésre, hogy így azután a bánatalomban és szenvedésekben is rendíthetetlenül kövessenek Engem és Anyámat is, aki mindent oly erősen és állhatatosan túrt és szenvedett el. Bár testvéreimnél ily nagy hanyagságot, szeretetlenséget tapasztaltam és bár tudtam, hogy a kegyelmeket, amelyeket számukra kiérdemeltem, megvetik, mégsem lankadt könyörgésem ereje, hogy egyre újabb megvilágosításokért és kegyelmekért esdekeljek. Nem fáradtam el, csak hogy elnyerjék mindazt, amit Atyám lelkük üdvösségéért és megváltásukra rendelt.

Jézus vigasztalja Anyját

E beszélgetés után e szavakkal vigasztaltam Anyámat: „**Szeretett Anyám, csak te egyedül tudod Szívemet ily nagy vigasszal körülvenni. Enyhülést nyújtasz majd minden szükségemben és szenvedésemben, mert látom, hogy Atyám akaratával mindenben oly jól megegyezel. Hiszen ezért vagy oly drága és kellemes Előtte. Szereteted megerősít majd Engem. Vigasztalódj tehát Anyám, mert egyes egyedül te nem vagy hibás szenvedéseimben. Vigaszul szolgálsz Nekem, mert oly szentnek és tökéletesnek látlak. Többé-kevésbé minden testvérem oka szenvedéseimnek és fájdalmaimnak, a megbántások szerint, amikkel Atyámat illetik. Egyedül te vagy büntelen, mert téged nem szennyez be vétek. Mily nagy vigasz Szívemnek, hogy ily tisztának és szépnek láthatlak. De tudtam úgyis, hogy tisztaságod, szépséged, alázatosságod és szereteted vonzott Engem Atyám öléből öledbe. Vigasztalódj tehát, szeretett Anyám!... Hiszen oly drága vagy Nekem és nagyon kellemes Atyám előtt. Szeretünk téged s minden teremtmény felett előnyben részesítünk!**”

Így vigasztaltam Anyámat. Ne csodálkozz, hogy jelenléte alatt is így dicsértem őt. Nem ártott meg neki, mert lelkében nagy volt a tökéletesség és az alázatosság, viszont a gögnek vagy hiúságnak még a gondolata sem volt meg. Ha felismerte, hogy dicsérik, és az Úr jóvoltából neki juttatott kegyelmeket említik, úgy minden dicséretet azonnal Istenre hárított át. Önmagát igen alacsony teremtménynek tartotta és vallotta, aki az isteni Atya tetszésére volt; akivel jóságában csodákat tett és akire oly gazdagon árasztotta irgalmasságát.

Míg Anyám szavaimat hallgatta, egyre jobban megalázta magát és Atyámat kezdte dicsérni. Hálát adott Neki jóságáért, mellyel őt megajándékozta. Meghívta angyalait és minden teremtményét, hogy nevében magasztalják ők is az Urat és adjanak szintén hálát Neki. E percben új dicshimnusszal köszöntötte az Atyát. Ezután Hozzám fordult és oly nagy szeretettel dicsérte és magasztalta Személyemet, hogy Szívemet valóban öröm töltötte be. Nem is hagyta volna abba, ha az idő rövidsége erre nem kényszerítette volna.

E beszélgetésünk nagy örömet szerzett Atyámnak is. Én pedig nyomban áldozatul ajánlottam fel ezt elégtételként azokért a megbántásokért, amikben testvéreim részesítik Őt. Ha ezek egymás között beszélgetnek, úgy tűnik, mintha nem is tudnának más dologról beszélni, mint amivel Atyámat megsérthetik; akár a felebaráti szeretettel ellenkezik beszédük, akár olyasmiről szól, ami Atyámnak visszatetsző. Ezért arra kértem, adjon ilyenkor is igaz világosságot nekik, hogy felismerjék a rosszat, amit az e fajta beszélgetésekkel követnek el. S

valóban, Atyám nem mulasztja el, hogy ne csak világosságot, de lelkiismeretfurdalást is adjon nekik, bár ezt sokan észre sem veszik.

Beszélgésünk befejeztével eljött az Istent magasztaló imák órája. Ezt a rendesnél is nagyobb buzgalommal végeztük. Jó Anyám arra gondolt, hogy ezentúl Engem már csak ritkán és futólag láthat, tehát emelkedett lélekkel és szíve forró izzásával magasztalta, Velem együtt, Atyámat.

Az egyszerű vacsora

Miután bevégeztük isteni dicshimnuszainkat és áldozatainkat, elérkezett az étkezés ideje. Hogy emberi szervezetünket fenntarthassuk, némi táplálékot vettünk magunkhoz. Utoljára történt, hogy szeretett Anyám társaságában ehettem. Mégsem ettünk többet a szokottnál. Kevés kenyér, víz, néhány gyümölcs s egy kis hal, ez volt a vacsoránk. Ritkán történt, hogy halat ettünk, csakis olyankor, amikor Atyám, teremtményei által, hozzájuttatott.

Anyám egyre Rám tekintett és arra gondolt, hogy nemsokára szenvedek majd és még a legszükségesebben is hiányt fogok látni. Sokszor tagadják majd meg, ha enni kérek. A résztvétől szerető, gyengéd könnyei árasztották el arcát, és lélekben így szólt: **„Vajon igazán úgy lesz az, hogy Az, Aki az egész világot táplálja, Maga szükséget szenved és nem kap táplálékot?” ...**

Nagy szeretettel tekintettem rá és e szeretettől átható pillantásom megvigasztalta. Teljesen megnyugodott az Úr akaratában.

A kellő táplálékvétel után hálát adtunk Atyámnak és meghoztuk a szokott áldozatokat. Anyámmal még rövidebb eszmecsere folytattam. Főleg tanító tevékenységem különös körülményeiről beszélgettünk, majd mindketten visszavonultunk, hogy Atyámhoz imádkozzunk, és hogy Ő maga tanítson és erősítsen Bennünket a közelgő nagyon fájó elválás alkalmára, midőn majd megkezdődnek szenvedéseim, melyek nem szűnnek meg többé halálomig.

A Megváltó fájdalma az elválás miatt

Engem is nagy fájdalom gyötört, midőn meg kellett válnom szeretett Anyámtól, mert társasága mindenekfölött kedves volt Elöttem és nagy vigaszt találtam, ha vele beszélgettem. De szeretetem Atyám iránt még nagyobb volt. Dicsőítésének buzgalma izzott bennem, és ez egész erejével hajtott már hivatásom betöltésére. De még isteni Atyám iránti engedelmisségem is mindennél fontosabb volt. Mindez segítségemre volt abban, hogy bátran lemondjak ama vigasról, amit Anyám társaságában éreztem. Atyámnak áldoztam ezeket az örömeinket is, és arra kértem, adja meg testvéreimnek e buzgóságom, szeretetem és engedelmisségem egy részét, hogy ezzel legyőzhessék az eléjük tornyosuló nehézségeket. E nehézségek Isten szolgálatának és dicsőítésének művét igyekeznek akadályozni. Atyám elfogadta e felajánlást, mert kedvét lelte benne. Ígéretet tett Nekem, hogy megadja testvéreimnek azt, amire kértem, vagyis, hogy adandó alkalommal teljesíthessék atyai kívánságát, ha felismerik, hogy az az Ő dicsőségére szolgáló cselekedet lesz. Sokan éltek és élnek Atyám e kegyelmével. Nem mulasztanak el semmi olyant, amiről tudják, hogy az Atya dicsőítését célozza és akaratára szerint van. Bátran győznek le minden nehézséget és akadályt, különösen a test és vér kívánságát, ami pedig számukra igen erős bilincs. Hálát adtam Atyámnak e kegyelemért mindazok nevében, akik méltók rá. Nagyon örültem nekik Magam is. De ugyanekkor láttam azok nagy számát is, akik e kegyelemmel visszaélnek, akiket természetes hajlamaik legyőznek és mindenkor ellenállnak e kegyelemnek. Ezek ridegségük miatt és mert oly kevésé vannak tekintettel e kegyelemre és az isteni Atya dicsőítésére, nagy keserűségemre voltak. Úgy fájt, hogy nem iparkodnak az Atya akaratát megvalósítani; fájt,

hogy mily kevésbé szeretnek Engem, és hogy oly csekély vagy éppen semmi gondjuk nincs saját lelki üdvösségükre. Tehát újból s újból felajánlottam Atyámnak életművem – elégtételül – azok helyett, akik alig tesznek valamit. Atyámat a kegyelme megvetéséért felajánlott áldozatom megengesztelte.

Visszavonultam tehát, hogy Atyámhoz imádkozzam. Hosszú időt töltöttem imában. E közben embervoltom nagy megerősítést nyert. Megparancsolta, hogy készüljek az indulásra, mert már eljött az óra, midőn meg kell kezdenem tanító tevékenységemet.

Jézus egészen az Atyának áldozza Magát

Mit gondolsz, jegyesem, miben állott előkészületem a tanító tevékenységre?... Nem készítettem élelmiszeres csomagot az útra; mert oly szegényesen éltem, hogy nem volt semmim, aminek a hasznát vettem volna az eljövendő napokon. Sohasem vittem Magammal semmit. Az állandó készség, amivel Atyám akaratát vágytam teljesíteni, ez volt minden előkészületem. Ezért így szóltam Hozzá: „**Lásd, legdrágább Atyám, készen állok akaratodnak engedelmeskedni és mindazt elviselni, ami rosszat Ellenem teremtményeid elkövetnek majd: minden üldözést, minden zúgolódást, rágalmat, gyűlöletet, káromlást, szidalmat és sértést. Kész vagyok mindent eltérni a Te dicsőségedre, mert szeretlek, és mert akaratodat teljesíteni vágyom, valamint az emberiség üdvéért. Nem sajnálok semmit, csak azt, hogy Téged érintenek azok a bántalmak, amelyek Személyemet érik. Ez fogja Szívemet megtörni, ó, legjóságosabb Atyám!... Ezért arra kérek, ne sújtsd igazságos haragoddal azokat, akik ennyire kihívják maguk ellen igazságodat. Tekints inkább egyszülött Fiaadra és fogadd el, amit majd dicsőségedre cselekszem. Ezáltal engesztelődj meg. Én pedig, testvéreim nevében, mindent Neked áldozok az ő üdvösségükért. És hogy igazságos haragodat kibékítsem, tökéletesen feláldozom Magam!**”

Atyám nagyon örült kéréseimnek és áldozataimnak. Szeretetének teljességével fogadta az önként felajánlott áldozataimat. Igen sokszor ismételt meg önmagam feláldozását!...

Atyám áldásával emelkedtem fel az imádkozásból.

Búcsú

Miután megkaptam a parancsot egész működésemmre, hálát adtam Atyámnak és magasztaltam Őt. Ezután emelkedtem fel, hogy elbúcsúzzam szeretett Anyámtól. Ő is imádkozott s lelke mindent érzett, mert Atyám egyúttal neki is kinyilatkoztatott mindent. Erőt is adott neki, egyben biztosította állandó atyai gondoskodásáról. Anyám csodálatosan magasztos és átszellemült volt. Ebben az állapotában az Istenség sok rejtett titka tárult fel előtte. Tisztán felismerte az égi akaratot, miszerint isteni rendelésre kell útrakelnem, hogy megkezdjem áldásos tanító tevékenységemet. Ez nagyon megerősítette és felüdítette őt. Így teljesen felkészült és eltökélt lett. Kértem, hogy mint igaz Anyám, adja engedelmet és áldását Nekem. Ezután istenhozzádot mondtam úgy, hogy ezentúl már csak akkor térjek vissza és lássam őt viszont, ha Atyámnak úgy tetszik. Anyám most mélyen megalázta magát. Méltatlannak tartotta magát arra, hogy áldását adja Rám. De már felismerte Atyám akaratát, mely Engem neki mindenben alárendelt, Tőlem meg azt kívánta, hogy mindenben engedelmes legyek hozzá, s így mégis megáldott. Én is őt. Ő is kívánta áldásomat. A kölcsönös szeretet hangoztatása között adott engedelmet a távozásra. Az elválás fájdalma ez alkalommal mélyen sújtotta szívünket, de az isteni kegyelem egyben meg is erősítette azt, és így teljesen megnyugodtunk az Úr akaratában.

A Megváltó üzenete jegyeséhez, Mária Cecíliához

Semmi különös tanításban nem részesülsz, jegyesem, mert tisztán láthatod így is működésemet. Hiszen mindent okulásodra és cselekedeteid zsinórmértékéül mondok neked. Viseld tehát az Atya dicsőségét szíveden! ... Fennkölt lélekkel győzz le minden nehézséget, hogy mindenben teljesíthesd az Atya akaratát.

**UT IN OMNIBUS GLORIFICETUR DEUS!
HOGY MINDEN ISTEN DICSŐSÉGÉT SZOLGÁLJA!**